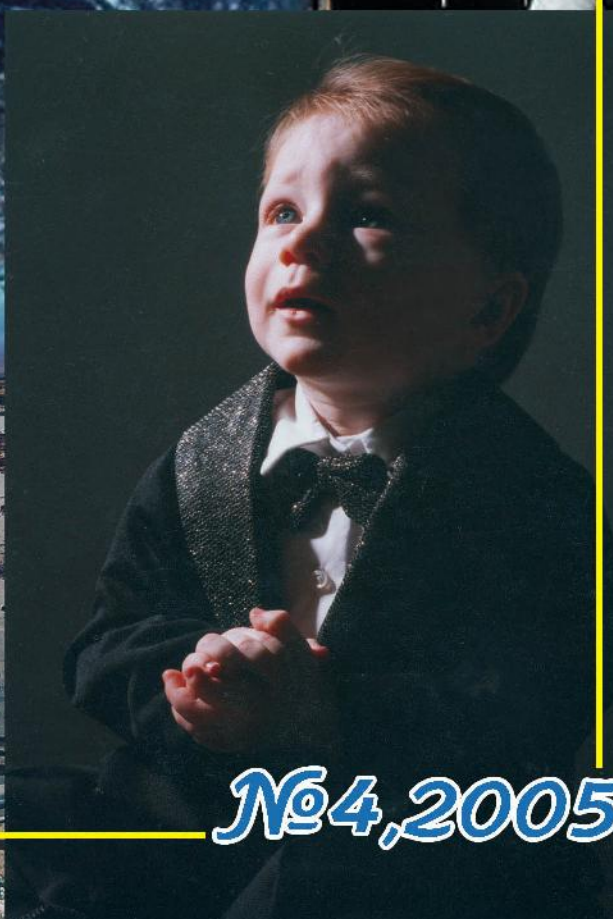

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Ознаки часу

№4, 2005

Любий читачу!

Ти тримаєш в руках ювілейний – 50-ий номер нашого журналу. Робота над ним на порозі Нового року навіяла у насі серця думки про швидкоплинність та незворотність часу.

Простір та час, будні, свята, ювілеї – все це сплелось в єдиному вихорі під назвою життя. Неповторному, мінливому й швидкоплинному, наче сніжинка на долоні. І водночас надміру складному, щоб його осягнути. Та які щасливі ми, ті, що пізнали народженого, розін'ятого і воскреслого Спасителя і живемо в чеканні славного дня Його приходу.

Цими днями ми згадуємо Його перший прихід на землю. Він прийшов, залишивши славу неба, щоб показати людям істинний смисл Свого дивного імені Еммануїл, що значить «з нами Бог». Тоді про його прихід звіщали хори ангелів та провідна зоря, що засяяла над віфлеємськими яслами. А нині безліч інших ознак свідчить про Його другий прихід. Тож якими маємо бути в святому житті та в побожності ми, що чекаємо й прагнемо «скорого приходу Божого дня, в якому небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться»?

«Тож, улюблені, чекаючи цього, попильнуйте, щоб ви знайшлися для Нього нескверні та чисті у мирі. А довготерпіння Господа нашого вважайте за спасіння» (2 Петр. 3:12,14–15).

Славте Народженого! Славте Воскреслого! Славте Того, Якого прославили Небеса небес!

Бо «достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення на вічні віки!» (Об.5:12–13).

З любов'ю працівники редакції

Приготування приходу Господа

Світильники запалені, горять,
Хліби жертovní вже теплом парують —
Всі сили Божі, вся небесна рать
Прихід Ісуса як Судді готують.

Пора надходить збутися Словам,
Що вписані у час, у долю світу:
Час, визначений Господом, сплива,
Пора надходить Істиною жити.

Вона наверне всіх на Божий круг,
Вогнем небесним всі просвітить душі:
І чий ти ворог, чий ти вірний друг —
Розділить всіх, як океан від суші.

З очей духовних витече туман,
Коли почують душі Голос грізний.
І жах відкриє твій самообман,
А радість — віру. Це не зміниш — пізно.

Відкриється усе твоє земне,
Усе мале, усе твоє велике,
І кожна душу присуд не мине —
Той присуд Божий, що уже навіки.

Ти не шукай той день в календарях,
І не потрібно ним серця лякати:
Бо кожного чекає власний шлях,
Що знає Небо — те землі не знати.

Тримай своє життя у чистоті,
І власне серце грій в долонях віри:
Тоді твій Бог, як і в земнім житті,
Тебе крізь присуд проведе із миром.

Юрій Монда

БЛАГОВІСНИК

№ 4 (50) 2005

жовтень-грудень

Журнал виходить
щоквартально

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко

М. Синюк

В. Онищук

Є. Мельничук

Є. Абрамович

Головний редактор:

Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

Журнал «Благовісник»,

вул. Вороніхіна, 14а,

м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85

(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovisnyk@yandex.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок

26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанк»

м.Луцьк, код 23253886

Свідцтво про реєстрацію

КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК

Ольга МІЦЕВСЬКА

Юрій ТРОЦЬ

Володимир ШОЛОМ

Анна ЯРУТА

Наталія ВАВРИНЮК

Тамара КОЗАЧОК

УВАГА!

**Змінилася адреса нашого
представника в Канаді.**

Anatoliy Koren

1764 Dingman Dr.

London, ON, N6N107

Canada

Надруковано:

Релігійне товариство

«Місійна книжкова фабрика

«Християнське життя»

(ВСО ЄХБ), м. Луцьк, вул.

В. Стуса, 3; тел. (0332) 710874

Наклад 4800 примірників

У номері:

І. Каргель. «Ото незабаром приходжу!»4

Д. Рейган. Ознаки часів8

Е. Зауер. «Дні Божі»12

М. Синюк.

Вигляд побожності,

або Штрихи

до портрета останнього

часу 14

Р. Смедмен. Закінчення і новий початок16

**О. Міцевська. Гуманізм — сучасний світогляд чи плацдарм
для Антихриста?20**

П. Франчук. Бог, Який творить чудеса22

Г. Андросов. Про заздрість25

**Історичні постаті. Іван Каргель: крізь терни життя до одвіч-
ної мрії26**

Свідчення. «Ми можемо бути благословенням» ...31

Ю. Вавринюк. Життя за розумом і за духом34

Д. Максвел. Людина, яка молиться38

Лист-сповідь. Коли опиняєшся на дні життя42

Ю. Вавринюк. Винахідник44

Свідчення. «Якщо прийшла біда...»46

**Наше інтерв'ю. Михайло Паночко: «Найважливіше — не втра-
тити орієнтира»48**

Г. Андросов. Коли зерно помре, то принесе багато плоду! ...50

Любов, що сягала до небес52

Події, хроніка, новини54

**Консультація юриста. Постійним землекористувачам нічого
переоформляти не треба56**

Художнє оформлення Віктора МОКІЙЧУКА.

Фото на четвертій сторінці Юрія КОСТЮКА

**У номері використані фото Юрія Костюка, Юрія Вавринюка, Геннадія Андросова
та інтернет-ресурсів, зокрема: www.obozrevatel.com.ua, www.photoline.ru**

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Зі сторінок Божої мудрості

Благаємо ж, браття, ми вас, щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа й нашого згромадження до Нього, щоб ви не хвилювалися зараз умом та не жахались ані через духа, ані через слово, і через листа, що він ніби від нас, ніби вже настав день Господній. Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибель, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде як Бог і за Бога себе видаватиме.

І тепер ви знаєте, що саме не допускає з'явитись йому своєчасно. Бо вже діється таємниця беззаконня; тільки той, хто тримає тепер, буде тримати, аж поки не буде усунений він із середини. І тоді то з'явиться той беззаконник, що його Господь Ісус заб'є Духом уст Своїх і знищить з'явленням приходу Свого. Його прихід за чином сатани буде з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами, і з усякою оманю неправди між тими, хто гине, бо любові правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду.

Отже, браття, стійте й тримайтеся передань, яких ви навчилися чи то словом, чи нашим посланням. Сам же Господь наш Ісус Христос і Бог Отець наш, що нас полюбив і дав у благодаті вічну потіху та добру надію, нехай ваші серця Він потішить, і нехай Він зміцнить вас у всякому доброму ділі та в слові!

А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них, як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть! А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла й сини дня. Не належимо ми ночі, ні темряві. Тож не будемо спати, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі! Ті бо, що сплять, сплять уночі, а ті, що напиваються вночі напиваються. А ми, що належимо дневі, будьмо тверезі, зодягнувшись в броню віри й любові, та в шолом надії спасіння, бо Бог нас не призначив на гнів, але щоб спасіння одержали Господом нашим Ісусом Христом, що помер був за нас, щоб, чи пильнуємо ми чи спимо, укупі з Ним ми жили. Утішайте тому один одного, і збудуйте один одного, як і чините ви!

Благаємо ж, браття, ми вас, шануйте тих, що працюють між вами, і в вас старшинують у Господі, і навчають вас вони, і в великій любові їх майте за їхню працю. Між собою заховуйте мир! Напоумляйте непорядних, потішайте малодушних, підтримуйте слабих, усім довготерпіть! Глядіть, щоб ніхто нікому не віддавав злом за зло, але завжди дбайте про добро один для одного й для всіх! Завжди радійте! Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі. Духа не вгашайте! Не гордуйте пророцтвами! Усе досліджуючи, тримайтеся доброго! Стережіться лихого в усякому вигляді!

А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!

**2 Послання до солунян 2:1-15,
1 Послання до солунян 5:1-23**

Надія істинного християнства

Духовний світ істинного християнина складається з трьох благ, які апостол Павло називає так: віра, надія, любов. Про віру ми часто говоримо в догматичних бесідах. Про любов ми децю знаємо. Тому я хочу зупинитися на надії істинного християнства. Слово, яке ми покладемо в основу нашого розгляду, — «І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він» (1Ів. 3:3).

В чому ж полягає надія дитини Божої? Багато хто з улюблених Господом, як не дивно, не знає, в чому полягає ця надія. Та все ж ця надія — це одне з трьох дивних благ, яке мають тільки істинні християни, тому що найкращий богослов, якщо він ненавернений, не має цієї надії. Ненавернена людина описується в Біблії як та, що не має надії (див. Еф. 2:12, 1 Сол. 4:13).

Я зустрів одного православного місіонера.

Напередодні нашої зустрічі він був на заклічному зібранні, в кінці якого я розповів, який дивний мир дає Господь Своїй дитині, яка тільки приходить до Нього (див. Іс.64:10), а потім пояснив, як «цей Дух свідчить духу нашому, що ми діти Божі» (Рим. 8:16). Цей місіонер звернувся до мене і каже: «Вчора ви зробили людей дуже безпечними, тому що сказали, що спасенний одного разу — спасенний назавжди. Але ж це не так. Написано ж, що «надією бо ми спаслися». — «Саме так, друже мій. Я сказав, як написано. Але будьте ласкаві, поясніть, як ви розумієте, що таке надія?» Він не зміг дати конкретної відповіді. Тоді я сказав: «Дозвольте мені приблизно описати те, як ви розумієте надію. Ваша надія — це щось таке, що може виконатися, а може й не виконатися. Щось непевне, хистке, на що не можна покладатися». І він погодився з цим.

Це надія ненаверненої людини. Вона має

Іван КАРГЕЛЬ

«Ото незабаром приходжу!»

цю надію перед тим, як стати віруючою. Будучи невіруючою, вона сподівається, що спасеться, тому що всі надіються спастися, але ніхто з невіруючих не може сказати впевнено, чи буде він спасеним. Але надія віруючого стоїть не перед вірою, її місце після віри, як каже апостол Павло: «Віра, надія, любов».

Та не тільки невіруючі, а й багато дітей Божих не знають, в чому надія християнина. Я знаю одну освічену сестру, яка уважно досліджувала Писання, стояла на його основі, і одного дня вона звернулася до мене з запитанням: «Що таке особиста надія християнина? Це щось темне для мене. Віра — не віра, куди помістити її — не знаю». Коли я пояснив їй, вона раділа так, наче отримала величезний прибуток.

Перш ніж розкривати сутність надії, хочу вказати на її різницю з вірою. З допомогою віри ми по-дитячому довіряємо Богові. Все, що Він пропонує, я беру вірою і присвоюю собі. Віра — це зброя, з допомогою якої все приймають від Господа і багатіють нею. Тому що хто вірить, той має, хто ж не вірить — той не має і не буде мати життя вічного. Хто ж вірить, той має життя вічне вже, в цю мить. Якщо я вірю, то я не перейду, а вже перейшов до життя, якщо я вірю, то вже маю мир з Богом і тримаюся за Христа як за свою силу. Вірою зодягаюся у Нього, вірою борюся, вірою — перемагаю. Ним роблю кожен крок з хвилини у хвилину. Отож, віра — це щось, чим я постійно живу.

Але надія зовсім іншого походження і суттєво відрізняється від віри. Вона завжди має справу з майбуттям, з тим, що лежить у часах грядущих. А майбутність наша така світла, така дорогоцінна, як ніщо інше. Там, в кінці, весь наш спадок, нетлінний, чистий, там вічна слава з нашим Господом Ісусом Христом. Надія стосується саме того, що попереду, а не теперішнього (див. 1 Кол. 15:19). Тому Він для цього життя нічого не обіцяв, крім того, що знайдемо, як овечки серед вовків: скорботи, гоніння, — в цьому житті ніякої слави Він не обіцяв. Та все ж ми найщасливіші люди, тому що маємо надію, дивимось не на видиме, не на теперішнє. Надія християнина йде за завісу, куди Христос увійшов. Вона йде за гріб, за могилу, далі, ніж смерть, — у вічність. Вірою ми, як одною рукою, беремо все потрібне для життя та побожності, а надією, як другою рукою, вхопилися за майбутні блага.

Християнин без надії — а багато дітей Божих живе без неї — схожий на скаліченого птаха з одним крилом. Погляньте на нього: він докладає всіх зусиль, щоб піднятися, але тільки крутиться по землі. Ось чому

так багато безрадісного християнства, без щастя, без блаженства.

Куди спрямована надія християнина?

«Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас. Бо чекання створіння очікує з'явлення синів Божих, бо створіння покорилося марноті не добровільно, але через того, хто скорив його, в надії, що й саме створіння визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих. Бо знаємо, що все створіння разом зітхає й разом мучиться аж досі. Але не тільки воно, але й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зітхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла. Надією бо ми спаслися. Надія ж, коли бачить, не є надія, бо хто що бачить, чому б того й надіявся? А коли сподіваємось, чого не бачимо, то очікуємо того з терпеливістю» (Рим. 8:18-25).

Отож, звідси випливає, що надія християнина спрямована до пришествя нашого Господа і до нашого прославлення з Ним. Грядущий Господь — ось предмет нашої надії. В Писанні сказано, що створіння очікує з'явлення синів Божих, тому що воно покорилося марноті через падіння людини, але водночас воно знає, що буде звільнене, коли сини Божі увійдуть в повну свою свободу, яка звершиться з приходом Господа. Подумаєте собі: творіння чекає. Тож чи не засоромлює воно нас? Воно чекає, коли сини Божі відкриються, щоб йому звільнитися, бо воно зітхає й мучиться. Апостол Павло й про нас каже: «Ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зітхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла». Тож чи можна ще зрозуміліше пояснити, що надія Божа — це прихід нашого Господа і наше прославлення з Ним? Саме цього об'явлення чекає створіння (див. 1 Сол. 4:14-18). Ті, хто не мають надії, йдуть в могилу, в гріб, і не чекають, що прийде Господь і змінить їх. Апостол каже, що не так з нами: ми можемо плакати не так, як ті. Тому що надія наша — грядущий Спаситель, Який розбудить померлих, а тих, хто живий, візьме з собою (див. Тит. 2:13). Дехто думає, як той місіонер, що надія — це віра в цю мить. Та яку надію має на увазі апостол, як каже, що коли Він відкриється, ми побачимо Його, як Він є? (див. 1 Ів. 3:2). Тож закарбуйте в глибині свого серця, в чому полягає надія чада Божого. Чи живемо ми цією надією? Як шкода, що багато хто не живе нею!

Як проявляється надія?

Всяка надія передбачає щось радісне, а тому проявляється в радості. Якби я побачив

вас з сяючими обличчями під час розмови про пришествя Господа, я сказав би: «Всі вони живуть в цій надії». Ніхто не чекає неприємного і злого з надією. Чи чекаємо ми з надією горя? Ні. Чи того, що скоро треба помирати? Таких подій ми боїмося, і самі, можливо, хотіли б уникнути їх. Це предмет не надії. Вона шукає чогось радісного, дорогого. І якщо це радісне дуже велике, то воно полонить нас, і ми думаємо і вдень і вночі про це. І, можливо, це так наповнює нашу душу, що ми втрачаємо спокій. В цей час треба мати терпіння, щоб чекати здійснення надії. Саме про це говорить апостол, кажучи «в терпінні». Так, якщо перед нами щось велике, радісне, будьмо на сторожі, якщо воно довго не здійснюється, — пильнуймо, щоб надія не перетворилася у відчай, сльози, нетерпіння. Чи не буває так з нами щодо Христа? Чи ми не плачемо, чи не ридаємо, чекаючи його? Може, Господь допоможе показати, що Він вже гряде, що Він уже в дорозі? Біля дверей стукає — всі ознаки явні. Чи наповнюють вони наше серце, чи прихід нашого Господа залишає нас байдужими і холодними? Коли я шукаю ознак надії в дітях Божих, то мій дух слабне.

Більшість дітей Божих живе без надії. Іноді нас запрошують до тих, хто на одрі хвороби, тоді дивишся і розумієш, що воно може стати й ложем смерті. І тоді хочеться проникнути в глибину душі дорогих нам братів і сестер. Я запитую таких людей: «Якщо тебе тепер кличе Господь і тобі треба йти туди, чи готовий ти, чи радієш?» — «Вже покоровся волі Божій». Хіба ж це та благодатна надія, яка прагне увійти в свою небесну оселю, щоб бути з Господом, що незрівнянно краще? В цій відповіді немає ані краплини надії. Уявіть собі такий випадок: ваш брат чи близький родич був узятий в полон і звідти його довго не відпускали. Він живе рік за роком в надії повернутися додому, він звикся, але ось комісія вирішує відпустити його додому, кличе його і каже: «Ти вільний». А він відповідає: «Ну, якщо вже інакше не можна, то доведеться покортися і йти додому». Так само буває й з дітьми Божими, які йдуть зі світу. Ми повинні бути щасливими від усвідомлення того, що ми скоро вже будемо з Ним. Але чому так мало радості й щастя? Та тому, що діти Божі не живуть в надії чудової майбутності. Всі знають, що Господь як Наречений йде до Своєї Церкви. Та чи чекаємо ми Його, як наречена? Ось приклад. В нашій місцевості живуть двоє дівчат. Знайомий їм чоловік переїхав в Америку. Іноді він їм писав, і вони читали одна одній його листи. Одна байдуже говорила: «Ну, дізнаємося, як він

там доїхав, як живе». А інша, отримуючи листи, раділа. Перша розпитувала її, чому вона така щаслива, і та зізналася, що він написав їй про свою любов і запитав, чи готова вона бути його дружиною, і вона відповіла згодою. Ця дівчина стала нареченою, а юнак — нареченим. Одна з них отримала надію, інша — ні. Так з кожною душею, яка вступає в єдність з Господом і чекає з нетерпінням. Та дівчина чекала. Чи чекаємо ми так?

Дія істинної надії

«І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він» (Ів.3:3). Ви бачите, що надія християнина — не мертва надія, яка може виконатися, а може й ні. Вона рухає нами, діє до самої глибини. І ми можемо всім засвідчити, що надія на грядущого Господа освячує життя. Її погляд спрямований на грядущого Господа. Вона стає для нас днями благословень, і ми на землі звільняємося від всякої нечистоти. Та воно й не може бути інакше, бо й навіть земна надія діє таким дивним чином.

Візьмемо згаданих вище дівчат. Якби ми мали змогу поспостерігати за ними, ми побачили б, що протягом багатьох років в їхньому житті нічого не змінювалося. Життя протікало повільно, як річка в піску, але в день, коли одна з них стала нареченою, сталася велика зміна. Вона жила ще вдома, робота була та, що й раніше, але серце її з того дня було за океаном (де скарб її, там і серце). Вона стала задумливою, мовчазною і замріяно посміхалась. Але заговоріть з нею про її нареченого за океаном, і вона стане балакучою. Уста її будуть переповнені. Все те, що вона робить, робить, пов'язуючи з думками про того, кому належить її серце. Готує плаття і думає: «О, якби йому сподобалися гудзички, тасьма». Вона думає, чи буде йому приємне те чи інше. Ось в чому зміна. Раніше цього не було.

Чи відоме нам таке духовне життя у чеканні грядущого Господа? Чи знаємо ми щось про рішучий розрив з життям за плоттю, чи байдуже лишаємося «не холодними й не гарячими»? Чи, можливо, ми не вважаємо таке життя гріховним? Багато хто втрачає першу любов. Багато хто не відчуває прагнення до небесної слави, не має плодів Святого Духа, свідчення про дорогого Христа, немає очищення тіла і духа. Все це служить доказом життя без надії. Ми маємо щось від віри, та Грядущий нас не тривожить — немає надії.

«Кожен, хто має надію оцю». Дехто думає, що ці слова стосуються пасторів, вчителів, благовісників чи тих, які мають

особливе покликання чи вибрання. Ні. «Кожен». Прийшов брат і каже: «Я маю цю надію, але багато що з того, що я люблю, не очищується нею. Не вистачає бажання очищення, а я ж маю цю надію». Ймовірно, Іван вкладав у ці слова інший зміст. Як там написано, так і є, тому я міг лише сказати: «Якщо ти не очищуєшся, то зрозуміло тільки одне — в тебе немає цієї надії». Брати, ми маємо взяти участь в Його приході і повинні мати дуже чітке уявлення про Нього. Люди думають, що мають цю надію, і часто помиляються, уявляючи, що мають цю надію. Але все, що вони мають, — мають в голові, в знанні, у вченні. «Що ж таке надія?» — запитаєте ви. Надія — це внутрішнє горіння і спрямованість вперед: чи не йде мій Господь, тому що я не можу дочекатися Його. Це щасливий погляд на Грядущого, який не дає ані миті бути байдужим, коли бачиш у своєму характері якісь темні плями. Він же близько, тому не можна терпіти цього і будемо очищувати себе. Ми самі це робимо. Ми не заплющуємо очей на нечистоту. Ми не можемо погодитися з тим, що неприємно Господу. Ми ненавидимо те, чого не любить Він. Як багато молитов: «Господи, витісни з мене все, що тобі неприємне». Вони думають,

що Він силою це зможе зробити. Брате мій, Він не витіснить, залишишся з нечистотою, яку ти любиш. Він бере тоді, коли кладуть на жертвник самі ті, хто хоче очиститися, віддаючи смерті те, що вони люблять, але що неприємне Господу. До якої міри очищуватися? Як чистий Він — ось міра. Не рівнятися ні на І.С. Проханова, ні на І.В.Каргеля, ні на Павла, ні на Івана — тільки Він істинний еталон. Учню досить бути таким, як його Господар. Бо ж Господь віддав Себе за Церкву, щоб очистити її, щоб вона стала церквою, що не має плями чи вади. Вона повинна стати такою, щоб Він міг сказати: «Оце тепер вона кість від костей моїх, і тіло від тіла мого». Ось міра очищення того, хто має цю надію, щоб прославитися з Ним, коли Він прийде. Очевидно, Іван не поділяв думки багатьох: коли побачимо Його — очистимось. Тепер треба прагнути очищення. Тільки чисті серцем Бога побачать. Коли явиться Христос, ти не переступиш через брудні сходинки — очищуватися треба тепер (див. 2 Кор. 3:18). Ось це процес споглядання на славу Господню і преображення від Духа Господнього в той же образ від слави на славу. Тож живімо в надії...

Надія

завжди

благословенна

*«Бог же надії нехай вас наповнить усякою радістю й миром у вірі, щоб ви збагачились надією, силою Духа Святого!»
(Рим. 15:13).*

Англійський поет Олександр Поуп сказав: «Надія, яка вічно живе в людському серці, завжди благословенна». Будучи людьми віруючими, ми знаємо, що є тільки одне правильне і постійне джерело надії — Бог. Якщо ми будемо покладатися на самих себе, то зануримося в глибокий відчай, тому що складні життєві проблеми мають властивість витіснити з наших сердець всю надію до останньої краплини. Але коли ми покладемося на Бога, надія множиться в нас силою Святого Духа.

В своїй книзі «Життя з емоціями» Хайзен Вернер цитує частину листа однієї жінки, яка втратила надію. Вона писала: «Огидний і бридкий гріх переслідував мене роками. Моя душа пробувала у п'ятні. В мене виникало відчуття, що я ніколи не звільнюся від його мертвої хватки. Якось увечері, перебуваючи у відчаї, я відчула бажання сказати: «Як би там не було, я вдячна Тобі, Боже!» — і на мить з'явилося світло. Я сказала собі: «Ось тут, мабуть, вихід». Я почала більше й більше дякувати Йому — а світло продовжувало сяяти. Його ставало все більше й більше, і весь цей вечір я не відчувала своєї ноші».

Те, що жінка несподівано відкрила для себе, псалмоспівець знав з особистого досвіду. Сила подяки може полегшити будь-яке випробування. Спрямувавши пильний погляд своєї душі до неба, він побачив Бога — невичерпне джерело надії. І саме тоді Давид сказав: «Чого, душе моя, ти сумуєш, і чого ти в мені непокоїшся? Май надію на Бога, бо я Йому буду ще дякувати за спасіння Його!» (Пс. 41:6). Немає значення, наскільки темний шлях. Ти подякуй Богові за те, що Він є. Тоді відкриється вікно в небеса і промінь надії освітить твоє життя.

ОЗНАКИ ЧАСІВ

Важливі вказівки чи політ фантазії?

«Будемо уважними один до одного, заохочуючи до любові і добрих діл... і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр. 10:24-25). Тобто ми не тільки приблизно можемо знати час повернення Господа, але й, побачивши за певними ознаками близькість цієї події, вчасно підготуватися. Про які ж ознаки і передбачення йдеться? Чого нам треба чекати?

В Біблії є дуже багато таких ознак. І для того, щоб не заплутатися в них, найкраще розділити їх на декілька груп. Розгляньмо їх.

Ознаки в природі

Найменше уваги люди зазвичай приділяють ознакам, які відносяться до природних явищ, приймаючи їх за щось схоже на жарт чи просто відверто ігноруючи. Пробле-

зростаючи кількісно і масштабно в міру наближення дня повернення Христа.

По-друге, кожна людина за своєю суттю — жажливий раціоналіст і через це схильна скептично ставитися до духовного. Дійсно, важко визнати за існуюче те, що не можна побачити, зважити чи виміряти. Та все ж Біблія вчить нас про існування цілого спектра реальності, яка не піддається сприйняттю з допомогою органів чуття, — це духовне царство, яке включає в себе ангелів та демонів (див. Еф. 6:10-12).

Через надлишок раціоналізму людям дуже важко повірити, що Бог говорить з ними через ознаки природи. Та тим не менше, Біблія підтверджує це знову й знову. Старозаповітні пророки часто вказували на ознаки природи, стверджуючи, що вони свідчать про суд Божий чи про грядущий гнів. Книга

пророка Йоїля — класичний приклад. Вона починається з опису нашестя сарани, яка спустошувала землю, до того ж це не було випадковістю чи нещасним збігом обставин. Навпаки, сарана була послана Господом як попередження про необхідність пока-

тися. Далі пророк пояснює, що якщо люди не приймуть цього застереження, то Бог пошле їм щось гірше від сарани — ворожу армію.

Бог постійно виражає Себе через явища природи. Наприклад, він помістив особливе сяйво на небесах як ознаку народження Ісуса, а в день

розп'яття Христа в Єрусалимі відбувся сильний землетрус — і він на три години був занурений у півтьму. Писання свідчить, що в день повернення Ісуса станеться сильніший і небачений досі землетрус. Гори опустяться, долини піднімуться і кожен острів порушиться з місця (див. Об. 16:17-21).

Ісус велів нам спостерігати за морями і землетрусами (див. Мт. 24:7), а також за хворобами і великими знаменнями з неба (див. Лк. 21:11).

Світова статистика підтверджує різке зростання і посилення такого роду явищ за останнє століття: землетруси потрясають східне побережжя Америки, вчені відкривають все нові й нові явища на небі, голод лютує в Африці, СНІД поширюється по світу. Сьогодні нам варто серйозніше ставитися до ознак в природі.

Бог говорить. Та чи ви слухаєте?

Ознаки в суспільстві

Христос обіцяв повернутися в той час, коли суспільство стане таким, як у дні Ноя (див. Мт. 24:37). В Старому Заповіті йдеться про те, що епоха Ноя була сповнена пороків та злодіяння, тому що «велике розбещення людини на землі, і увесь нахил думки серця її — тільки зло повсякденно» (1 М. 6:5-13). Новий Заповіт детальніше розповідає про розбещення людства. В Посланні до римлян ми читаємо опис жахливо закоренілих у своїх гріхах людей. Причому апостол Павло вказує на те, що коренем всякого зла є відкидання Бога. «Вони Божу правду замінили на неправду, і честь

ма має дві сторони. По-перше, багато хто за звичкою думає: «На землі завжди були землетруси, виверження вулканів, урагани і засухи. Що ж тут нового?» Ці люди або мало інформовані, або свідомо не помічають слів Ісуса про те, що природні ознаки будуть схожі на «муки народження»,

віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві» (Рим. 1:25). Іншими словами, ці люди звеличили людину та її можливості, прийнявши теорію гуманізму, яка є ні чим

іншим, як релігією сатани.

Далі Павло пише, що Господь віддав їх нечистоті «у пожадливостях їхніх сердець» (Рим. 1:24). В результаті в усіх місцях поширився гомосексуалізм, що призвело до страшних хвороб, тому що люди отримували самі в собі «відплату, відповідну їхньому блудові» (Рим. 1:27).

В міру того, як чума гомосексуалізму набирала сили, саме суспільство глибше й глибше занурювалося в болото пороку. Люди сповнювалися неправди, лукавства, користолюбства, злоби, заздрості, суперечок, блуду. Такі риси привели до значного зростання злочинності, повсюди викликаючи сварки, повстання і злодіяння (див. Рим. 1:28-31). Павло пише, що людина в останні часи буде любити тільки три речі: себе, гроші і задоволення (див. 2 Тим. 3:2-4). Також для неї буде характерним стан постійного стресу (див. 2 Тим. 3:1). По суті в цьому уривку Павло визначає релігію, яка знову стане такою ж, як у часи Ноя, і спосіб життя суспільства останніх днів.

Про яку ж релігію тут йдеться? Це гуманізм — любов до самого себе. Там, де гуманізм переходить в релігію, місце Бога займає матеріалізм — любов до грошей,

а способом життя стає гедонізм — любов до насолоди. Сатана хоче, щоб люди любили тільки себе, гроші та насолоду. Він знає, що рано чи пізно така поведінка приведе

до найстрашнішого — повного відчаю. Це розплата за непокору Богові.

Ось як апостол Павло описує стан людей в останній час: «Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелю-

бовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога» (2 Тим. 3:2-4).

Звучить знайомо, чи не так? Наче вечірня програма новин. Пророцтво виконується на наших очах. Ісус скоро гряде!

Духовні ознаки

Біблія описує безліч як негативних, так і позитивних духовних ознак, яких нам слід чекати. Деякі пророцтва навіюють страх. Наприклад, поява лжехристів і послідовників їхніх культів (див. Мт. 24:5,11,24), відступництво деяких членів Церкви (див. 2 Тим. 3:5), переслідування християн (див. Лк. 21:12019) і сплеск сатанізму (див. 1Тим. 4:1).

Це все відбувається й тепер. Культурна атака на церкву почалася з моменту заснування секти мормонів в дев'ятнадцятому столітті. До сьогоднішньої кількості культів різко зросла, вони діють в усьому світі, проповідуючи лжехристу і вводячи в оману мільйони людей.

Одночасно з цим значна частина християн перебуває у відступництві. Деякі деномінації, які відкинули авторитет Писання, покривають гомосексуалізм і проповідують філософію Нового віку, а інші навіть залишили істинну Євангелію ради різних культових доктрин, які обіцяють здоров'я, процвітання і владу. Крім того, багато деномінацій вирішило, що проповідь Божого Слова — надто образлива для світу, і як наслідок цього, проповідують солодку кашу з позитивних думок, які дозволяють людям зручно почувати себе, залишаючись у своїх гріхах.

Істинних християн — тих, які живуть вірою, протестують проти пороку і стоять за праведність, — дедалі більше переслідують. Права їхніх дітей обмежують у школах. До них ставляться упереджено, коли приймають на роботу чи підвищують на посаді. Їх висміюють в засобах масової інформації. Їхні церкви постійно піддаються нападам вуличних хуліганів.

Сатана чудово вивчив біблійні пророцтва і знає, що час його обмежений — кінець близько. Тому він не тільки яро нападає на Церкву, а й звертається до мас, тому тепер ми можемо спостерігати за відвертим сплеском сатанізму. Це відбувається повсюди. Сатанинська тематика домінує в книгах, фільмах, телевізійних програмах, музиці. Люди захоплені астрон-

нізму. Це відбувається повсюди. Сатанинська тематика домінує в книгах, фільмах, телевізійних програмах, музиці. Люди захоплені астрон-

логією, нумерологією, трансцендентальною медитацією, гіпнозом, гаданням на картах та іншими приманками окультизму.

Негативні ознаки вказують на те, що суспільство деградує до самих основ. Та перейдімо до позитивних духовних пророцтв і трохи порадімо!

Перше з них — проповідь Євангелії в усьому світі. Вона стала можливою в двадцятому столітті в результаті розвитку таких технологій, як короткохвильове радіо і супутникове телебачення. З появою комп'ютерної технології Боже Слово було перекладено на сотні і навіть тисячі мов і діалектів.

Ще одна позитивна ознака — більш глибоке розуміння людьми біблійних пророцтв. Багато передбачень про останні дні не були зрозумілі навіть тим пророкам, які їх проголошували. Візьмімо, наприклад, Даниїла. Він настільки був здивований і навіть збентежений пророцтвами, які сам же промовляв, що навіть запитав у Бога про їхній зміст. Але Господь звелів йому перестати хвилюватися, тому що слова ці будуть заховані й запечатані аж до останніх часів (див. Дан. 12:4,9).

У міру наближення дня повернення Господа ми починаємо дедалі глибше розуміти ці пророцтва. Причиною цього часто є події світової політики, наприклад, створення держави Ізраїль. Інші таємничі пророцтва можна пояснити з розвитком сучасних технологій. Найбільші відкриття відбуваються завдяки осяянню Святого Духа. Я не говорю про отримання нового відкриття, а про розуміння пророцтв, які вже були дані нам в Біблії.

Однією з найбільш славних духовних змін останніх часів є велике злиття Святого Духа на Церкву. В Йоїля, 2:23, періоди сповнення Духом Божим названі «дощем раннім»

і «пізнім дощем». Ранній дощ почав вилитися в день П'ятидесятниці і тривав протягом всієї історії ранньої Церкви. Пізній дощ проливається сьогодні, коли істинна Церква протистоїть останнім і найбільш жорстоким атакам сатани.

Ознаки в розвитку технологій

Вибух досягнень і наукових відкриттів в галузі зв'язку, обробки інформації, транспорту та військової техніки — безумовно ознака швидкого повернення Господа (див. Дан. 12:4).

А подумайте, зміст скількох пророцтв відкрився нам завдяки технічному прогресу. В Об'явленні, 11, йдеться про двох великих Божих пророків, на мертві тіла яких будуть дивитися всі люди світу. До 1955 року було дуже важко уявити, як всі народи світу одночасно можуть дивитися на два тіла, які лежати-муть в Єрусалимі. Але сьогодні, знаючи про можливості супутникового телебачення, ніхто навіть і не задумався про це.

А хіба можна було помістити знак звіра на кожну людину у світі до винайдення лазерів та комп'ютерів? Хіба міг лжепророк створити образ антихриста, який би говорив і діяв (див. Об. 13), до появи кібернетичних технологій?

Ознаки у світовій політиці

В біблійних пророцтвах сказано про певну співдружність держав в останні дні.

Держава Ізраїль буде відновлена, але всі народи хотітимуть, щоб вона загинула (див. Зах. 12:1-3). Особливо Ізраїлю буде загрожувати наддержава, розташована з північного боку (див. Єз. 28:6). Цій державі дане визначення Єзекіїлем, яке можна пояснити тільки так, — це сучасна Росія.

В Біблії передбачено відродження Китаю (див. Об. 9:12-16, 16:12) і об'єднання Європи (див. Дан. 7:7-8,24).

Писання свідчить, що з'являться війни та чутки про війни (див. Мт. 24:6). Держави будуть уражені внутрішніми політичними суперечками, які часто будуть призводити до повстань і громадянських воєн (див. Мт. 24:7). Повсюди зросте беззаконня (див. Мт. 24:12). Сьогодні це пророцтво виконується у світовому масштабі, прикладом може служити міжнародний тероризм.

Немає сумніву, що ми живемо у світі, в якому вже почали збуватися передбачення останніх днів.

Ознаки Ізраїлю

Пророцтва, які стосуються Ізраїлю, набагато важливіші, ніж всі решта пророцтв. Важливість цих ознак полягає в тому, що єврейський народ — це Божий годинник, за яким можна звіряти виконання пророцтв. Хочу зауважити, що Господь, бажаючи відкрити світові, які важливі події стануться в майбутньому, не один раз вказував на єврейський народ та Ізраїль. Тобто, коли з ними станеться те чи інше, тоді й станеться якась важлива подія.

Приклад виконання цього принципу можна знайти в Євангелії від Луки, 21:24, де Ісус наказує своїм учням дивитися за Єрусалимом. Він говорив, що це місто буде захоплене язичниками, аж доки не прийде час Його по-

вернення. Іншими словами, те, що євреї повернули собі Єрусалим, — ознака близького повернення Господа.

Через сорок років після того, як Ісус промовив ці слова, Єрусалим був захоплений римлянами. Їх змінили візантійці, яких у свій час змінювали орди інших язичницьких народів, поки це не закінчилося 7 червня 1967 року, коли євреї нарешті знову заволоділи Єрусалимом вперше за 1897 років.

Язичники можуть недооцінювати важливість цієї події, але ортодоксальні євреї, безумовно, розуміють, що сталося. Вони знають старозаповітні пророцтва і розуміють, що повернення євреїв на рідну землю — знак близького повернення Месії. Ось чому сьогодні ви можете побачити розвішані по всьому Ізраїлю прапори, на яких написано: «Приготуйтеся до приходу Месії!»

Чи готові ви?

Бог зі Своєї милості і благодаті дав нам безліч ознак, які виконуються щоденно перед нашими очима, щоб ми могли підготуватися до приходу Сина Його. Ісус сказав, що коли почнуть збуватися пророцтва, «випростуйтесь, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!» (Лк. 21:28).

Залишилося зовсім недовго. Чи готові ви? Чи чекаєте ви? Чи належите ви до тих людей, яким «призначається вінок праведности», тому що вони «полюбили прихід Його» (2 Тим. 4:8)?

Девід РЕЙГАН

Факти свідчать

Дві тисячі років тому учні Ісуса запитали в Нього: «Учителю, коли станеться це? Яка буде ознака кінчини віку?»

Ісус відповів: «*Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, ...бо повстане народ на народ, і царство на царство*». Ніколи ще світ не знав такого стрімкого розгортання воєн, як в XX столітті. За статистикою Червоного Хреста з початку XX століття у війнах було вбито близько 100 млн. людей. З часу Другої світової війни, яка мала на меті зберегти демократію у світі, відбулося безліч великих війн та повстанських революцій. В 1993 році їх відбулося 29. Кількість вбитих у цих війнах з кінця Другої світової війни перевищує 23 мільйони чоловік. Зросла не тільки кількість війн та воєнних чуток, але й жахів, які несе війна.

«Повстане народ на народ, ...і буде голод». Війна в Перській затоці коштувала союзникам півмільярда доларів щодня. Бомбардувальник коштує 25 млн. доларів, ракета типу «томагавк» коштує 1млн. 300 тис. доларів. Вартості однієї такої ракети вистачило б, щоб годувати цілу школу голодних дітей щодня протягом п'яти років. Тільки за минуле десятиліття близько 100 млн. дітей померло від голоду. А суми, яка витрачається на два дні війни, або вартості двох бомбардувальників вистачило б, щоб запобігти цим смертям.

«І буде мор...». Сучасному суспільству, здавалося б, вдалося приборкати епідемію чуми, але тепер ми стоїмо перед фактом існування хвороб, які здатні забрати життя більшої кількості людей, ніж будь-яка чума. Одна з них — СНІД. Нині близько 25 мільйонів людей хворі на активну форму СНІДУ і близько 100 мільйонів є носіями цієї хвороби. Однак, це не єдина страшна хвороба. Щороку в світі близько 5 мільйонів чоловік помирає від різних форм раку. Мільйони людей помирають від нових різновидів малярії, туберкульозу та холери, проти яких безсилі всі ліки.

«...Та землетруси настануть місцями». Світовий альманах повідомляє, що з XI до XIX століття у світі відбувся 21 сильний землетрус. В XIX столітті їх вже було 18, в першій половині XX століття — 33, а в наступні роки відбулося 95 сильних землетрусів, які забрали життя 1 млн. 300 тис. людей у всьому світі.

«І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14). Ці слова Христа збуваються тепер. Сьогодні вістку Євангелії чуло, за статистикою, 98% жителів землі. Християнські церкви нині є в усіх країнах світу. Щороку у світі розповсюджується близько 4 млрд. християнських брошур та іншої літератури і 120 млн. Біблій. Ніколи ще у світовій історії Євангелія не була так широко проповідувана. Так, за словами Христа, буде в кінці віків.

Тож, якщо Христос правий і Біблія не обманює, а ми віримо, що це так, то ми нині живемо в останні часи і маємо бути завжди готові зустрітися з Ісусом, коли Він прийде на землю за Церквою Своєю.

«ДНІ» БОЖІ

Голгофа — це поворот у часі, це поворот у світі, це виникнення зовсім нового світу. В хресній перемозі Христа, в Його перемозі в пасхальний ранок закладений той розвиток, який, проходячи через тисячоліття, увіллється нарешті в вічне преображення світу. Але над всім часом панує Бог історії, Бог вічності, а тому він називається «часом Божим» або «днями Божими». В принципі новозавітній розвиток спасіння аж до вічності складається з трьох великих днів Божих — «дня спасіння» (2 Кор. 6:2), «останнього дня» (Ів. 6:39-40) і «дня Божого» (2 Пет. 3:12). Паралельно Писання розглядає і окремі відрізки «останнього дня», а тому і використовує такі вирази, як «день»; отож, «день останній» потрібно розуміти як узагальнення багатьох коротких днів Божих («день Христа», «день Господній», «ті дні», «день суду»).

Перший з трьох головних днів Божих — «день спасіння».

1. День спасіння

Це той період спасіння, в якому ми зараз живемо. Слово Боже і Дух Божий пропонують нині людству вістку благодаті, вістку повного спасіння, яке ми маємо в спасаючому вчинку Ісуса, що ми не заслужили, що є подарунком. Тому Господь говорить: «Приємного часу почув Я тебе, — і поміг Я тобі в день спасіння!» Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння! (2 Кор. 6:2). Цей «день» благодаті закінчиться тоді, коли в Церкву увійде повне число язичників і коли Церква наповниться (див. Рим. 11:25).

Зрозуміло, що новозавітній час спасіння є метою старозавітного періоду розвитку. Вся дохристова підготовка була спрямована винятково до часу Христа. Тому Христос є ме-

тою всіх тисячоліть, які передували цьому повороту в часі. Отже, з Його приходом настав «час кінця», завершення. Такий органічний взаємозв'язок пророцтва і виконання, який привів апостольсько-першохристиянське мислення до думки, щоб весь період новозавітного спасіння від Христа назвати часом кінця, тобто «останнім днем». Так, в проповіді в день П'ятидесятниці Петро приєднує події П'ятидесятниці до «останніх днів» (Дії 2:17). Павло заявив, що Бог починає говорити «в останні дні ці» через Сина (Євр. 1:2), що мета домесіанських (дохристових) століть досягла нас — Церкви Христової, що дійшла до «кінця віку» (1 Кор. 10:11). Згідно з першохристиянськими твердженнями «останній час» починається втіленням Ісуса Христа. Його перше явлення — це початок кінця, а друге — кінець кінця

2. «Останній день»

В Писанні вираз «останній день» переважно звучить з вуст Ісуса (див. Ів. 6:39, 40, 44, 54; 12:48), а іноді й від тих, хто були біля Нього (див. Ів. 11:24). Грецьке слово, вжите в оригіналі Євангелії, означає «останній день».

До подій «останнього дня» належать, за словами Ісуса, воскресіння тих, кого Отець покликав до Сина (див. Ів. 6:44) і кого Він дарував Сину (див. Ів. 6:39), хто увірував в Сина і має життя вічне (див. Ів. 6:40, 54). Також до подій останнього дня, за свідченням Господа, належить і суд над тими, хто загинув (див. Ів. 12:48). Але в Об'явленні Івана стверджується, що «перше» воскресіння, те, в якому візьмуть участь всі віруючі (див. Об. 20:5-6), не співпа-

дає за часом з загальним, в якому будуть брати участь всі, тому що це воскресіння розділяє Тисячолітнє Царство і наступний за ним «малий час»: «І бачив я престоли та тих, хто сиділи на них, — і суд їм був даний... І вони ожили, і царювали з Христом тисячу років. А інші померлі не ожили, аж поки не скінчиться тисяча років. Це перше воскресіння. Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні!» (Об.20:4-6). Отже, коли два воскресіння — і «перше», і загальне, за словами Ісуса, належать до «останнього дня», то цей день не є якоюсь окремою подією, це має бути довгий період, який охоплює, в крайньому разі ті події, які підводять до Тисячолітнього Царства, потім саме Тисячолітнє Царство і, нарешті, наступний за ним «малий час» і загальний суд над світом перед великим Білим Престолом. Тож «останній день» є таким самим «днем Божим», як і теперішній «день спасіння», який, як ми бачимо, охоплює вже декілька століть. «...В Господа один день — немов

тисяча років, а тисяча років — немов один день!» (2 Пет.3:8)

Члени церкви належать до числа тих, яких Отець привів до Сина (див. Ів. 6:44), яких Він подарував Сину, які перебувають в живому спілкуванні з Померлим за них і Воскреслим, які вірують в Нього, а тому володіють вічним життям. Саме про них говорить Христос, що воскресить їх в «останній день».

Мить цього явлення віруючих перед Господом, Який вже повернеться, Павло завжди називає «днем Христовим», і завжди, коли він використовує цей вираз, мова йде про те, що принесе останній час для віруючих новозавітної церкви. В цьому випадку він ніколи не користується виразом «день Господній».

Завершенням усього є останній суд, тобто «день суду», коли всім потрібно буде з'явитися перед лицем Божим, всім, хто не мав частки у вознесенні і в «першому» воскресінні. Це завершальна подія «останнього дня», це останній суд над людьми та

ангелами (Юда 6), це останні рахунки перед Білим Престолом.

Отже, мети досягнуто — і настає вічність. Вона визначається в Писанні як «День вічності», «день Божий».

3. «День вічності», «день Божий»

Цей день настане, коли «небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться» (2 Петр.3:12). Тоді загине арена гріха, тоді настане новий світ, в центрі якого буде Сам Бог (див. Об. 22:3). «Щоб Бог був у сьому все» (2 Кор. 15:29) Оскільки цей день Божий — день досконалості ніколи не закінчиться, але буде продовжуватися завжди Священне Писання називає цей «день Божий» «днем вічності». Це та мета, до якої ми йдемо. А тому так необхідно спішити вперед, чекати, прискорювати прихід і настання дня Божого. «Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер, і дня вічного! Амінь» (2 Петр.3:18).

Еріх ЗАУЕР

3 теологічного словника

Час — це не фатальна чи стихійна сутність. Він, згідно з Писанням перебуває під владою Бога і під Його безпосереднім управлінням. Час почався зі створення світу і став фактором, з допомогою якого Бог продовжує розкривати творінню свій замисел.

Саме Бог встановив зміну дня і ночі та пір року, завдяки чому ми можемо визначати і розподіляти час (див. 1 М. 1:14). І разом з тим Господь має владу відмінити час для виконання Свого предвічного задуму (див. Іс. 60:19-20). Більше того, Він керує світовою історією, наперед визначивши час та добу, встановлені для всіх народів, та їх закінчення (див. Дан.2:21; Дії 17:26). Однак Сам Бог непідвладний часу (див. Пс.90:5). Час ніяк не впливає на Його особу і на Його діла: вічний Бог не стомлюється і не знемагає (див. Іс. 40:28) і Його задум все долає (див. Пр. 16:4; Іс. 46:10).

Бог бере безперервну участь в житті Свого творіння. Він розкриває Себе в історії у відповідний час, котрий Він визначив у Своїй владі (див. Дії 1:7), і в Свій день здійснить закінчення світової історії через прихід Ісуса Христа (див. Еф. 1:9-10).

На відміну від Бога, людство підвладне часу в циклах народження, життя та смерті. Життя людини коротке і швидко минає (див. Пс. 144:4). Всі наші дні на землі — події і обставини і сама їх тривалість — перебувають в Божих руках (див. Пс. 31:16).

Тому час для Бога реальний. Він стає засобом, з допомогою якого Він виявляє Свою велику любов до людства. Бог обіцяє вічне життя з Собою тим, хто вірить у Христове викуплення (див. Ів. 3:16), і нескінченне віддалення від Себе тим, хто його заперечує (Мт. 25:46).

Г. Дуглас Бакуолтер

ВИГЛЯД ПОБОЖНОСТІ

АБО ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ОСТАННЬОГО ЧАСУ

Великий Провидець — Дух Святий надихнув святого апостола Павла в листі до свого сина по вірі Тимофія змалювати портрет людини або людського суспільства останніх днів перед приходом Ісуса Христа. Власне, це портрет сучасності — суспільства, в якому ми живемо, та його представників — людей XXI століття.

Отже, зупинімося перед цим духовним полотном і подивімося в риси, які два тисячоліття тому Дух Святий творив через своє знаряддя — людину, апостола Павла.

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше

люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайсь від таких!» (2 Тим. 3:1-5).

Тут йдеться про «останні тяжкі часи». Чим вони характеризуються? Декілька біблійних ілюстрацій допоможуть нам зрозуміти дух останніх днів. Доречно було б у цьому плані згадати й про природні катаклізми — цунами, землетруси, урагани, які тільки за останній рік забрали сотні тисяч людських життів. До глухої гріховної свідомості Бог голосно промовляє мовою стихії.

Отже, останні дні — а в уяві картина знаменитого художника К. Брюллова «Останній день Помпеї» — паніка, жах, невідворотність трагедії. Подібно пензлю художника Біблія точно змальовує духовний стан суспільства в його «останні» дні, а саме:

а) перед потопом. Тоді «по-

бачив Господь, що велике розбещення людини на землі і всі думки серця її — тільки зло повсякденно» (1 М. 6:5);

б) перед загибеллю Содом і Гоморри в Содомі й Гоморрі люди «були дуже злі та грішні перед Господом» (1М.13:13);

в) в Ніневії, що про неї Бог каже Йоні: «...Їхнє зло прийшло перед лице Моє» (Йона1:2). Це ілюстрація духовного стану тогочасної людської спільноти в останні дні перед катастрофою.

Що ж каже Писання про останні дні або про останні часи перед приходом Господа нашого Ісуса Христа? Звернімося до Слова. «Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів» (1Тим.4:1). «Насамперед знайте оце, що в останні дні прийдуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями, та й скажуть: «Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петр. 3:3). «А ви, улюблені, згадуйте слова, що їх давніше казали апостоли Господа нашого Ісуса Христа, які вам говорили: «За останнього часу будуть глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями та безбожністю. Це ті, хто відлучується від єдності, тілесні, що Духа не мають» (Юда 1:17-19).

Троє різних авторів — апостоли Павло, Петро, Юда — натхненні одним Духом, змальовують духовний портрет останнього часу. При цьому

головний акцент — не на суспільних, політичних чи економічних потрясіннях, а саме на духовному стані людей, які діятимуть (в тому числі й у Церкві) за своїми пожадливостями. Це категорія християн, які «відступлять від віри, слухаючи духів підступних». Це ті, що зневажили обітниці Слова (див. 1 Петр. 3:3). Це ті, що відділяються, — християни душевного рівня.

Але повернімося до картини, змальованої апостолом Павлом в Другому посланні до Тимофія. За тисячоліття наперед — конкретно й достовірно — портрет нашого сучасника: і людей світу цього, і душевних християн ХХІ століття. До останніх найбільше стосуються слова — «які мають вигляд побожності» (2 Тим. 3:5).

Не буде перебільшенням сказати, що вік, на початку якого ми живемо, характеризується терміном «мати вигляд». Починаючи від дрібниць — несмачні цукерки в яскравих обгортках, вишукані та оздоблені фасади будівель, що обдерті та загиджені з двору, шик та блиск столиць держав — і голодні, безпритульні на сміттєзвалищах на околицях столичного міста.

Хтось підрахував: жінки США (щоб мати вигляд) за один рік витрачають грошей на косметичні товари стільки, що їх достатньо було б, щоб повноцінно прогодувати протягом цілого року голодних дітей Африки.

Один мій знайомий спеціаліст з ремонту авто запитує з професійним апломбом:

Микола СИНЮК,
заступник єпископа Церкви ХВС

«Вам ремонтувати як для себе чи на продаж?» Суть: для себе — значить надійно та якісно. Для продажу — просто зробити гарний вигляд зовні, вдало замаскувати дефекти — і максимально вигідно продати.

Однак тут йдеться про речі духовні. Святий апостол Павло констатує факт: «Велике надбання — бути побожним і задоволеним» (1 Тим. 6:6). Не мати вигляд побожності, а бути побожним. На місці слова «побожність» можна поставити й інше слово з ряду духовних чеснот. Наприклад — мати вигляд святості, духовності, праведності, вірності, але не бути у своїй суті святим, духовним, праведним та вірним.

В чому небезпека такого духовного стану — мати вигляд — або в чому підступність духовної імітації? Чому саме ця риса буде характерною в картині останнього часу?

Автор і неперевершений актор театру духовної імітації — диявол. З дня його падіння і до «останніх днів» він намагається імітувати оригінальні діяння Всемогутнього Бога, Духа Святого. А в останні часи особливо наполегливо, знаючи, що небагато йому залишилося часу.

Просвітлений Духом святим, апостол Павло чітко бачив диявольську фальсифікацію в церкві свого часу. «Такі бо фальшиві апостоли, лукаві робітники, набирають вид апостолів Христових. І не дивно, адже і сам сатана приймає вид ангела світла! А тому не велика це річ, коли служителі його набирають вигляд служителів праведності, проте кінець їхній буде згідно вчинків їхніх!» (2 Кор. 11:13-15).

Отже, є апостоли, а є ті, що набули вигляду апостолів;

є Світло — Христос (див. Ів. 8:12), і є той, хто прикидається ангелом світла; є служителі праведності, а є ті, що набувають вигляду служителів праведності.

Мати вигляд побожності, духовності, святості, праведності, а не бути таким насправді — означає стояти в одному ряду з ворогом душі людської та його ангелами. Диявольську імітацію буває важко відрізнити від справді Божого одкровення. Але це стосується тільки людей. Бог бачить маску лжеапостольства та лжедуховності і не тільки це. «...Заміри вашого духа — Я знаю їх», — говорить Господь.

Ось ілюстрація з книги Об'явлення. Ангел церкви (служитель церкви) в Лаодикії характеризує сам себе: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого» (Об. 3:17). Ні більше, ні менше — потреби немає жодної, повна самодостатність і вигляд побожності. Христос зриває маску і відкриває справжній стан речей: «...Ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!»

Я чую запитання: «А чи не можна конкретніше, без загальних фраз, що означає мати вигляд і бути насправді — побожним, святим, праведним — справжньою дитиною Божою?»

Будь ласка: «Коли ж хто гадає, що він побожний, і свого язика не вгамовує... — марна побожність того!» (Як. 1:26). Є вигляд побожності — але невгамований язик — він охочий до пліток, до пересудів, до неправди, він роздвоєний, як у змія. Результат — марне благочестя такого християнина.

Удаване смирення і покая, показова святість — мовляв, «хто ти мені, зі мною Господь говорить». Ви чули подібні заяви? Людина, яка говорить так, «має вид мудрості в самовільній службі й покорі» (Кол. 2:23).

ЗАКІНЧЕННЯ І НОВИЙ ПОЧАТОК

Реалії сьогодення з церковного життя. Служитель впав у гріх. Про це знають і говорять. Про це сказано і йому особисто. Але він продовжує нести служіння. Чим мотивує? — «Мене підтримує церква, ми так вирішили, мене ніхто не спіймав... Ви заперечуєте? Тоді ми виходимо з об'єднання і з союзу... Ми незалежні... Нам не треба ніякої спільноти...» Це підтвердження слів: «За останнього часу будуть глузії, що ходитимуть за своїми пожадливістями та безбожністю. Це ті, хто відлучується від єдності, тілесні, що Духа не мають» (Юди 1:18-19).

Цей перелік можна продовжувати. Будь-яким чином — не втратити «вигляд», навіть ціною зневаги Слова Божого, ціною зневаги істини — ось характерні ознаки останнього часу.

Чому саме вигляд, а не суть та істинність духовних речей будуть мати таке поширення за останніх днів? Дияволу потрібне якнайшвидше заповнити духовну істоту людини неістинним, а лукавим та імітованим. Захоплена виглядом смирення та побожності, людина відреклася Його сили і буде підтримувати всіляку лжедуховну діяльність та відступлення від основ Слова, Слова, яке чітко говорить про ще один надзвичайно вагомий аргумент Божої влади та сили в останні дні: «І буде останніми днями, говорить Господь: Я вишлю від Духа Свого на всяке тіло... І дам чуда на небі вгорі, а внизу на землі...» (Дії 2:17,19).

Захопити людину духовною фальсифікацією, утримати її духовний погляд на свій духовний самодостатності (я ні в чому не маю потреби, я можу сам) — заслонити і піддати сумніву справжнє, могутнє і чисте злиття Святого Духа в останні дні — ось мета Божого супротивника.

На чієму ти боці???

Микола СИНЮК

Чому ми любимо одразу заглядати в кінець книги? Багато хто чомусь починає читати Біблію з книги Об'явлення і зазвичай робить помилку. Ця книга, звичайно, жива, хвилююча і цікава, яка занурює нас у дивний світ драконів і сурм, чаш та печатей, старозаповітних образів та нових символів. У того, хто береться читати Біблію з Об'явлення, взагалі може пропасти бажання її читати, тому що в Об'явленні можна не зрозуміти нічого, і без знайомства зі Старим та

Новим Заповітом ця книга тільки викличе безліч питань.

Але зрозуміти книгу Об'явлення все-таки можна. Той, хто знає зміст решти книг Біблії, зможе співставити події, описані в Об'явленні, з іншими пророцтвами Слова Божого. Ця книга показує нам, що все, що відбувалося протягом останніх декілька тисяч років, вело до однієї події: повернення на землю Ісуса Христа (другого приходу) і встановлення Царства Божого.

З назвою книги ми стикаємося вже в першому її рядку: «Об’явлення Ісуса Христа». Це титульна сторінка книги, з якої ми дізнаємося, що це об’явлення Христа дав «Бог, щоб показати Своїм рабам, що незабаром статися має. І Він показав, і послав Своїм Ангелом рабові Своему Іванові» (Об. 1:1).

Отож, ця книга написана апостолом Іваном, який був ув’язнений на острові Патмосі в Егейському морі приблизно в 95 році. Іван свідчить, що він був у душі недільного дня і почав бачити видіння про те, що має статися в майбутньому. Тобто ця книга, без сумніву, відкриває майбутнє з метою показати слугам Божим (а отже, і нам з вами), що має незабаром відбутися.

Бог дав Своє відкриття в знаменнях та символах. Чому Бог використовував символи? Чому б Йому було не розповісти простими словами, що має відбутися? Одна з причин цього полягає в тому, що тут йдеться про майбутнє — про те, що було недоступне для розуміння людей, котрі жили в I столітті. Як їм зрозуміти, що таке атомна війна, всесвітні епідемії, біологічна зброя, інформаційні та космічні технології? Як пояснити все це поколінню, яке не мало ані найменшого поняття про комп’ютери, міжконтинентальні ракети, атомну енергію, винищувачі-невидимки чи навіть вертольоти?

Ще дуже важливо зрозуміти, що символи книги Об’явлення пов’язані з символами інших біблійних пророцтв, вплітаючись в узор всього пророчого полотна Писання. І для того, щоб зрозуміти Об’явлення, треба почати з порівняння його з Книгою Даниїла, Єзекіїля та іншими частинами Старого та Нового Заповіту. Я впевнений, що Дух Святий знав, що ця книга багатьом видасться незрозумілою, тому в самому її початку ми читаємо такі слова:

«Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому, час бо близький!» (Об. 1:3).

Ми хочемо бути блаженними, хочемо зрозуміти, що нас чекає в майбутньому, і тому нам дуже хочеться вникнути в символи й суть Божої книги Об’явлення.

Ця книга написана в часи жорстоких гонінь на церкву, в правління кривавого імператора Доміціана, який оголосив себе богом Римської імперії. Християни того часу дуже потребували підтримки, тому вони з радістю сприйняли цю звістку від Господа, Того, Хто є Альфа і Омега, початок і кінець. Їм було дуже важливо почути, що хід всієї історії людства, в тому числі й їхні важкі часи мучеництва, Він тримає під Своїм контролем. План книги коротко викладений в 19 вірші, першого розділу, де Іван передає звернені до нього слова Господа: «Отже, напиши, що ти бачив, і що є, і що має бути по цьому!» Тож книга Об’явлення складається з трьох частин: (1) того, що Іван бачив — 1 розділ; (2) того, що є — описання ситуації, яка склалася на той час, що викладено в семи посланнях до семи церков, — 2-3 розділи; (3) розповіді про майбутні події — 4-22 розділи.

В 2 і 3 розділах, в посланнях до церков, коротко викладена історія Церкви аж до нашого часу, а в решті розділів йдеться про події, які закінчуватимуть історію людства. Я думаю, що слова «що має бути по цьому!» відносяться до подій, які відбуватимуться після того, як Церква буде забрана зі світу. В інших місцях Біблії ці події називаються «великою скорботою», «кінцем часу» або «сімдесятою седмицею Даниїла». І всі ті грізні події, які так лякають нас сьогодні, — це прелюдія кінця.

Перед Іваном відкрилося царство небес. Та це не озна-

чає, що всі ці події відбувалися десь у космосі. Біблійною мовою небеса — це сфера невидимого, якщо хочете, інший вимір, в якому Бог невидимий нашому зору, але тим не менше перебуває серед нас і всім керує. Це духовне царство, якого ми не сприймаємо органами чуття, але воно справжнє, навіть ще більш реальне, ніж те, буття, яке ми називаємо «реальним життям». Іван пише: «І зараз у душі я був. І ось престол стояв на небі, а на престолі Сидячий» (Об. 4:2). Це був престол Божий, з якого Бог керував історією людства. Іван одразу зрозумів це, відчувши, наскільки мізерна й немічна людина і наскільки всемогутній та сильний Бог.

Потім Іван побачив перед престолом Агнца з перерізанним горлом. Цей образ може здатися дивним для Сина Божого, але ж так воно й є — Христос став жертвним агнцем. На очах в Івана Агнець став Левом, і апостол зрозумів, що Агнець-Лев — великий Цар над усім всесвітом. Він став перед Тим, Хто сидів на престолі і тримав Книгу. Ця Книга в Об’явленні означає дуже багато: в ній викладений план встановлення Царства Божого на землі. І одного разу Агнець-Лев візьме цю книгу (сувій) і відкриє її, тому що Він один має на це право.

І в міру того, як Агнець знімає з книги сім печатей, сувій розгортається аж доти, доки написане в ньому не стає явним для всіх. Сувій, як було згадано, запечатаний сімома печатками. Зверніть увагу, що число «сім» має в цій книзі важливе смислове навантаження і трапляється досить часто. Сім церков, сім печаток, кожна з яких символізує якусь нову силу, що діятиме на землі. За печатами йдуть сім сурм, а за ними — сім чаш Божого гніву.

В 6 розділі ми стаємо свідками початку того семи-

літнього періоду, який, як нам говорить пророк Даниїл, є кульмінацією в історії людства. І все, що відбувається у світі в наші дні, все більше й більше наближає нас до цих семи років, років великої скорботи. Ці катаклізми почнуться тоді, коли Євангелія буде проповідувана всьому світу, як про це сказав наш Господь своїм учням на Оливній горі (див. Мт. 24:14).

В книзі Об'явлення спочатку йдеться про церкву, а потім вже про події, які стосуються решти світу. Тому я вважаю, що Господь забере до Себе Свою Церкву ще до настання великої скорботи. І першою подією цього періоду буде всесвітня проповідь Євангелії, що й символізує зняття першої з семи печаток. «І я глянув, і ось кінч білий, а той, хто на ньому сидів, мав лука. І вінця йому дано, і він вийшов, немов переможець, і щоб перемогти» (Об. 6:2). Білий колір завжди символізує чистоту, непорочність та святість — риси, які притаманні Богові. А лук символізує завоювання, підкорення. Це образ підкорення Євангелією всього світу.

Друга печать означає війну. Іван пише: «І вийшов кінч другий, червоний. А тому, хто на ньому сидів, було дано взяти мир із землі та щоб убивали один одного. І меч великий був даний йому» (Об. 6:4). Цей великий меч може символізувати жакливу руйнівну силу атомної зброї або ж звичайне озброєння, яке досягло небуваної могутності.

Третя печать і третій вершник символізують голод, який обов'язково принесе з собою світова війна.

Четверта печать і четвертий вершник несуть з собою смерть — смерть від меча, голоду, мору та диких звірів: «І я глянув, і ось кінч чалий. А той, хто на ньому сидів, на ім'я йому Смерть, за ним же слідом ішов Ад. І дана їм влада була на четвертій частині

землі забивати мечем, і голодом, і мором, і земними звірми» (Об. 6:8).

Розповідь про зняття другої, третьої та четвертої печаток — це розповідь про те, які сили будуть діяти на землі в кінці історії. Всі ці жахи будуть творити люди, і ми бачимо, що Бог допустить грішному роду людському навести на самих себе жакливі біди.

І ось п'ята печать — молитви мучеників — це символ прихованої сили людства. Після цього прийдуть катаклізми вселенського масштабу, в яких криється ключ до розуміння всієї книги: «І коли шосту печатку розкрив, я поглянув, і ось сталось велике трясіння землі, і сонце зчорніло, як міх волосяний, і ввесь місяць зробився, як кров... І на землю попадали зорі небесні, як фігове дерево ронить свої недозрілі плоди, коли потрясе сильний вітер... І небо сховалось, згорнувшись, немов той сувій пергамену, і кожна гора, і кожен острів порушилися з своїх місць» (Об. 6:12-14).

Тут йдеться не про простий землетрус. Це останній землетрус — справжній кінець світу. Так закінчиться семирічна скорбота, так збудуться слова Ісуса: «І зараз, по скорботі тих днів, сонце затмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться» (Мт. 24:29). Це станеться перед самим поверненням Ісуса зі Своєю Церквою.

Сьома печать підводить підсумок подіям останньої половини цих страшних семи років, про що детально розказано в 10 і 11 розділах Об'явлення, в яких ми знову читаємо про землетрус, що почався після того, як засурмив сьомий ангел: «І розкрився храм Божий на небі, і ковчег заповіту Його в Його храмі з'явився. І зчинилися блискавки, і гуркіт, і громи, і землетрус, і великий град...» (Об. 11:19).

В 12-14 розділах перед нами постають ті, хто буде грати головні ролі в останній земній драмі. Спочатку з'являється жінка (в ній легко впізнати Ізраїль), яка народжує немовля чоловічої статі, про котре історія вже сповістила нас. Це Син Божий. Проти Нього повстають ангели сатани і сам великий дракон, що зветься дияволом чи сатаною. Іван бачить, як з моря виходить звір, в якому апостол впізнає щось людське, щось імперське, щось римське, що відноситься до того четвертого великого світового царства, про яке пророкував Даниїл. Так що в тому чи іншому вигляді Римська імперія збережеться до самого кінця.

І якщо подивитися на західний світ, то можна переконатися, що це дійсно так. Всі держави західної півкулі походять від народів, які входили в Римську імперію. В душі ми всі римляни, весь наш західний світ мислить поримському, має свій римський світогляд, опирається на римську філософію.

Вслід за першим звіром з'являється другий, релігійний лідер, який виходить з землі. Багато хто бачить в ньому антихриста.

В 14-16 розділах описуються в основному чаші гніву Божого, які точно співпадають з тими жакливими подіями, які передбачав Христос, кажучи, що сонце померкне і місяць стане, як кров, і гнів Божий вилється на землю. В кінці 16 розділу, а також в 17 та 18 розділах розповідається про суд над великою блудницею, на чолі якої написано: «Тайна, Вавилон великий». Вавилон в древності був джерелом ідолопоклонства, і тут він постає як образ того, що можна назвати «релігійною безбожністю», — людей, які з виду здаються набожними, прикидаються духовними, а нічого спільного з Богом не мають. Це ре-

лігія, якій релігійний авторитет потрібен тільки для того, щоб мати політичну владу.

Якщо уважно прочитати це місце, можна побачити, що під словами «Тайна, Вавилон великий» криється не одна якась система, заклад чи деномінація. Таємниця ця захована в церкві всюди, куди проник дух Вавилону. Якщо десь хтось чинить нібито благочестиво, прикриваючись іменем Божим, але насправді намагається цим набутти політичного впливу чи сили, то ось вам і «Тайна, Вавилон великий». Такий Вавилон можна побачити в будь-якій церкві. А Христос про бур'яни та пшеницю сказав: «Залишіть, хай разом обоє ростуть аж до жнив» (Мт. 13:30). Про жнива ж говориться в 19 розділі Об'явлення (хоча дещо про це йдеться ще у 14 розділі): «І я глянув, і ото біла хмара, а на хмарі сидить подібний до Людського Сина. Він мав на своїй голові золотого вінця, а в руці його гострий серп. І інший Ангел виїшов із храму, і гучним голосом кликнув до того, хто на хмарі сидів: Пошли серпа свого й жни, бо настала година пожати, дозріло бо жниво землі!» (Об. 14:14-15).

Це жниво дозріє, коли на землю прийде Христос: «І побачив я небо відкрите. І ось білий кінь, а Той, Хто на ньому сидів, зветься Вірний і Правдивий, і Він справедливо судить і воює. Очі Його немов полум'я огняне, а на голові Його багато вінців. Він ім'я мав написане, якого не знає ніхто, тільки Він Сам. І зодягнений був Він у шату, окрашену кров'ю. А Йому на ім'я: Слово Боже. А війська небесні, зодягнені в білий та чистий віссон, їхали в слід за Ним на білих конях. А з Його уст виходив гострий меч, щоб бити народи. І Він пастиме їх залізним жезлом, і Він буде топтати чавило вина лютого гніву Бога Вседержителя!» (Об. 19:11-15).

До того часу всі народи землі зберуться на поле битви, яке називається Армагедон. Армагедон цей розташований в Ізраїлі, і саме там з'явиться Син Божий з воїнством небесним. І тоді всі надприродні сили, ті сили, існування яких людство так довго і зверхньо заперечувало, раптом постануть перед очима людськими так, що ніяке зло не зможе протистояти волі і силі Божій.

Книга закінчується описанням того Царства Сина Божого, яке Він встановить на землі, як і обіцяв. Після суду над мертвими з'являються нове небо і нова земля і з небес сходить град Божий, новий Єрусалим. В цьому місті з людьми буде жити Сам Бог. Тоді виконається молитва, якою нас вчив молитися Ісус Христос: «Хай прийде Царство Твоє; хай буде воля Твоя як на небі, так і на землі» (Мт. 6:10).

Місто це неймовірно прекрасне. Іван не бачить в ньому ніякого храму, тому що місту храм не потрібен. Не потрібні йому також сяяння сонця та місяця. Воно осяяє присутністю Самого Бога. Ворота міста не зачинятимуться ні вдень, ані вночі. Нарешті весь Всесвіт очиститься від людського непослуху і вже не буде чого боятися. Тоді збудуться всі дивні мрії пророків: мечі будуть перековані на рала, а списи — на серпи. Більше ніколи не буде війни.

В кінці книги сказано, щоб ми чекали приходу Христа, старанно працювали, були вірні та слухняні Господу аж до самого приходу Сина Божого. Можливо, вас це здивує, але Об'явлення насправді надзвичайно оптимістична книга. Хоча вона більше відома своїми апокаліптичними сценами смерті, жаху, переворотів і всесвітніх потрясінь, на цьому ж ця книга не закінчується. Об'явлення частково відкриває нам завісу над тим, що відбудеться після ве-

ликої скорботи, після Армагедону, розповідає про останню і вирішальну перемогу Бога над силами зла, в якій можна бути впевненими ще більше, ніж в тому, що завтра над нашими головами зійде сонце.

Кожен рядочок Об'явлення може вселити в нас оптимізм та бадьорість. Ця книга або надихатиме вашу віру, або сповнить вас страхом. Якщо ви пізнали Господа всього простору і часу, Об'явлення наповнить вашу душу втіхою і підбадьорить вас. Але ця книга ще й урочисто нагадує нам, що сувій біля престолу буде розгортати Той, Хто вже приходив на землю, Хто помер на хресті Голгофи, той Агнець, Який вже був заколений, щоб набути право стати Левом, Царем всієї землі.

Господь гряде, і чекати залишилося недовго. І ті, хто знає Христа, з нетерпінням чекають цього дня, працюють і моляться, щоб він настав якнайшвидше. А ті, хто Христа не знає, або насміхаються над цим днем, або панічно його бояться.

І завершається книга Об'явлення обітницею Самого Ісуса: «Той, Хто свідкує, говорить оце: «Так, незабаром прийду! Амінь». Прийди, Господи Ісусе! Благодать Господа нашого Ісуса Христа до всіма вами! Амінь» (Об. 22:20-21).

Рей СТЕДМЕН

ГУМАНІЗМ — СУЧАСНИЙ СЫТОГЛЯД ЧИ ПЛАЦДАРМ ДЛЯ АНТИХРИСТА?

Бога немає... А що залишається, якщо немає Бога? Людина і Всесвіт. Цього повинно бути досить. І цього повністю достатньо, тому що нічого іншого не існує.

Гуманіст Пітер Анджелес, з книги «Критика Бога»

Я відчуваю дуже великі сумніви в тому, яку цінність мають і чи взагалі заслуговують довіри судження людського розуму, який розвинувся від розуму нижчих тварин. Чи може хтось довіритися судженням, які виникли в розумі мавпи, якщо вони взагалі можуть в ньому виникнути?

Чарльз Дарвін

В сучасному суспільстві, де пропагуються ідеї демократії та свободи совісті, часто можна стикнутися з досить дивним фактом. В результаті ця «свобода совісті» приводить до обмеження прав християн. Християни не мають права говорити про свої переконання в школах, на роботі, в громадських установах. В той час, як представники інших релігій, яких, до речі, іноді буває значна меншість, можуть вільно висловлювати свою релігійну позицію.

Ще один факт: недолуга фраза «Викреслити Бога з Конституції», яка прозвучала у Верховній Раді України під час підготовки Конституції, лунала не востаннє. Через вісім років з нею погодилося більшість країн Європи, «не знайшовши місця» Богові і в Конституції Євросоюзу. І обґрунтовуючи своє рішення, вони опираються на ідеї гуманізму та релігійної толерантності.

Останнім часом гуманізм набув дуже великого поширення у світі, ідеї гуманізму викладаються у школах, пропагуються у ЗМІ. Та це й не дивно: всі прагнуть людя-

ності, всі хочуть, щоб їх цінували, кожному потрібне милосердя, співчуття, прийняття, любов, та часто дуже важко заглянути під маску гучних фраз, які виголошують так звані гуманісти, і розібратися, що ж насправді криється у цьому вченні. Але поняття «гуманність» та «гуманізм» мають зовсім різне значення. «Гуманність» (від лат. *humanus* — людський, людяний) — це позитивна риса характеру людини. А «гуманізм», за визначенням, яке дає цьому поняттю «Філософський словник», — це сукупність ідей і поглядів, які висувають на перший план людину і вимагають поваги її гідності, любові до неї, створення необхідних умов для гармонійного розвитку людської особистості і проголошують життя людини найвищою цінністю суспільства». Та якщо глибше дослідити сучасний гуманізм, можна зробити висновок, що це не просто сукупність ідей, це свого роду релігія, що визнають і самі прихильники цих ідей. Колишній президент Американської гуманістичної асоціації Ллойд Л.

Морен у книзі «Гуманізм як наступний крок» описує гуманізм як четверту світову релігію, яка, правда, «не містить усталеного вчення про віру в існування Бога». Тобто гуманізм, як висловився інший послідовник цього вчення, — це «релігія без Бога», релігія, в основі якої стоїть людина, і чи не головним постулатом є слова: «Ніяке божество не може спасти нас, ми повинні спасти самі себе» (так проголошується в II Гуманістичному маніфесті, під яким у 1973 році підписалося сотні прихильників цих ідей).

Гуманістичні ідеї висувалися і пропагувалися ще мислителями Древнього Китаю та Індії, та особливо яскраво проявилися вони в культурі стародавньої Греції та Риму. Це такі ідеї про людину як про «велике чудо» та «мікрокосм», про її самоцінність, цільність і гармонію. Та згодом на зміну цим ідеям прийшло вчення католицької церкви, яке на перший план висувало іншу крайність — гріховність та ницість людини, її повну залежність від церкви.

Відродження греко-римських ідей гуманізму лягло в основу епохи Ренесансу або Відродження (14-16 ст.). На противагу тогочасному вченню церкви гуманісти епохи Відродження — Петрарка, Л.Валла, Леонардо да Вінчі, Еразм Роттердамський та інші — бачили в людині вільну і самоцінну особистість, яка сповнена природного прагнення до добра. Прагнучи узагальнити вчення раннього гуманізму, вони зверталися не тільки до античної традиції, але й до першоджерел християнства, до уявлень про людину як про образ і подобу Богу. Вони стверджували, що вчення Христа сповнене найвищого гуманізму, що воно визнає духовну цінність людської особистості, проголошує моральні норми доброчинності, проникнуті милосердям, любов'ю до ближніх, співчуттям, всепрощенням.

Та кількома століттями пізніше почався наступний етап розвитку гуманізму, пов'язаний з діяльністю французьких просвітителів та матеріалістів Вольтера, Дідро, Гольбаха, Гельвеція і з філософськими ідеями Фейєрбаха. Саме ідеї, розвинуті на цьому етапі, лягли в основу сучасного гуманізму, в якому воедино злиті ідеї гуманізму та атеїзму. Американська гуманістка Міріам Аллен де Форд висловлюється, за її ж словами, «прямо й недипломатично»: «Гуманізм, на мою думку, повинен бути атеїстичним, інакше це не гуманізм — як я його розумію». А автор II Гуманістичного Маніфесту Пол Курц заявляє: «Ніяк не можна назвати гуманістом того, хто все ще вірить, що Бог є джерелом та творцем всесвіту». І аналіз книг та статей, написаних відомими гуманістами, підтверджує, що точка зору вищеназваних людей на гуманізм співпадає з думками більшості гуманістів. Тобто — основою

гуманізму є атеїзм, і це твердження стало буквально догмою так званої «релігії гуманізму». Корліс Лемон, автор книги «Філософія гуманізму», стверджує, що «все є Природа і в ній немає місця надприродному», що самі люди, «давши волю своїй уяві, створили богів», і що мета гуманізму, заперечивши надприродне, «дати людині можливість мати повноту життя тут і зараз».

Як гучно звучить: «люди — цінність», «дати повноту життя», «створити умови для гармонійного розвитку людської особистості». Але як саме це повинно здійснюватися в реальному житті? Якщо глибше вивчати погляди гуманістів, то гучні фрази вони супроводжують глибокодумними висновками, а на наведені висновки знову накладають практично незрозумілі людському розуму гучні фрази, пересипані термінами «релятивізм», «натуралізм», «самоактуалізація», «монізм», «позитивізм» і т.і. Врешті, напевно, не один атеїст-гуманіст, як от наприклад Герберт Тонн, в критичний для нього час відчайдушно вигукує: «Бути у здоровому глузді — означає бути настільки ненормальним, щоб вірити в те, що життя варто продовжувати і людство достойне того, щоб його зберегти. В ті нечасті моменти, коли ми перебуваємо у здоровому глузді, ми усвідомлюємо, що життя — це щось схоже на погану гру актора, який метушиться на сцені у відведений для нього час, а потім безслідно зникає; це як казка, розказана психічно хворим, в якій багато гучних звуків і буйства, але немає смислу». Саме цими словами й виражається одне з протиріч гуманістичного вчення: гуманісти усвідомлюють складність і цінність людини, та неспроможні пояснити мету її існування. Вони говорять про справедливе сус-

пільство, про чудове життя без зла і страждань, до якого незмінно повинен привести прогрес, про те, що цей прогрес колись приведе людину на новий ступінь її розвитку, який характеризуватиметься безсмертям. Та наскільки блідо виглядають ці ідеї на фоні твердження про те, що нічого надприродного у світі не існує. Бо ж що хорошого в цьому для тих, хто вже помер, чи для тих, хто у цей час страждає від самотності та хвороб? «Все, що консервативний гуманізм може сказати більшості живих, — висловився колись з цього приводу християнський психолог Вільям Кіппатрик, — це: «Жаль, що ти народився надто рано» чи «Жаль, що тобі доводиться страждати». Страждання світу списуються як затрати виробництва».

Бога немає?.. А що залишається, якщо немає Бога? Людина? Невже та, яка стрімко котиться у прірву аморальності, яка сповнена зла і ненависті, яка любов замінила сурогатом перелюбу, розпусти та блуду? Світ? Всесвіт? Той, що спотворений людським втручанням у нього? Той, про кінець якого так часто говорять навіть ті, хто зовсім далекий від вчення Біблії? Невже цього досить???

На пишномовні фрази гуманістів Біблія відповідає просто й зрозуміло: «Безумний говорить у серці своїм: Нема Бога! ...Господь дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає» або ж «У гордоцах каже безбожний, що Він не слідкує, бо Бога нема, оце всі його помисли!» Так, людина — цінність. Але сама по собі вона нічого не може. Є Той, Хто кожному з нас дає життя і силу. Є Бог, Який з дня твоєї появи на світ закрив у тебе все добре, що тільки може бути на землі. Ось чому ти можеш любити, рости дітей, творити.

Ольга МІЦЕВСЬКА

Моє дитинство минуло в Бердичеві Житомирської області. Відтіля я був призваний до лав радянської армії в місто Біробіджан. Це Єврейська автономна область, там дуже суворий клімат, тяжкі умови життя.

Я вирішив усім розповідати про Бога, хоч у той час це робити суворо заборонялося. Але я розумів, що солдати теж мають потребу в Господі, і хто ж їм розповість про Христа? А якщо мене Бог звів з ними, то це повинен зробити саме я. Після того, як я став свідчити про Христа, проти мене повстали офіцери частини. Вони вирішили, що я агітую проти радянської влади, і віддали мене на перевиховання у взвод хлопців азіатської національності.

Одразу після відбою до мене підійшла група азербайджанців як до ворога народу, зрадника батьківщини. Я

тоді їм сказав: «Хочете, я розповім вам про одного «зрадника?» Вони зацікавилися. І я став їм розповідати про Йосипа, як брати його продали в рабство. Що дивно, вони слухали мене до другої години ночі. Прийшовши з наміром зробити наді мною самосуд, вони йшли спати, змінивши ставлення до мене, і дали мені ім'я «Мулла». Я став не погоджуватися з цим, але вони сказали, що це дуже почесне ім'я в мусульман, це шановна людина, священик. Я змушений був погодитися. Минув час, цим хлопцям хотілося розваг, і вони звернулися до мене, щоб я для них придумав щось таке, чого в армії ще не було. І я вирішив вивчити з ними нову пісню, таку пісню, якої в радянській армії ніколи ще не співали: пісню про Ісуса Христа. Там були такі слова: «Думайте, люди, наша зем-

ля устала. Люди, гробовая бездна навсегда укроет — и возврата нет. Сердце, подскажи любезней, кто нас успокоит, кто нам даст ответ?» І був у цій пісні такий приспів (його співав командир взводу): «С вашим сознанием ждет Он свидания, ваш разрешит вопрос. Он сострадающий и всепрощающий, имя ему (і ми всі підхоплювали) ХРИСТОС!» Ця пісня легко співалася, в ногу. Ми її без труднощів вивчили й на вечірньому огляді заспівали перед усією частиною. У вечірній тиші слова цієї пісні далеко було чути. Наче все затихло і завмерло, звучала тільки ця пісня і гучне ХРИСТОС. Але за ці слова довелося відповідати. Офіцери розуміли, що винуватець цього я.

Спочатку мене три місяці протримали в одиночній ка-

Павло Франчук свідчить про Божу милість у своєму житті, с. Карпівка (Рівненська обл.), водне хрещення, 2004 р.

мері, поки проти мене фабрикували справу, допитуючи по черзі солдатів, щоб дали свідчення, нібито я їх агітую проти радянської влади. Але з цього нічого не вийшло, тоді мене посадили у вантажівку і по замерзлій річці завезли далеко в глуху тайгу (везли мене троє з половиною діб) і там залишили вмирати без усяких засобів до існування. Мені залишили тільки ніж і маленьку сокирку. На прощання офіцери сказали, що якщо я вірю Богу, то нехай мій Бог мене врятує. Я думав, що це вони так жартують, полякають і повернуться, але це виявилось не жартом. Коли я, нарешті, зрозумів усю серйозність свого становища, то гірко заплакав, молячись до Бога.

Бог напоумив мене, як зробити пристосування, щоб ловити соболів. Соболиним хутром я рятувався від колючого холоду. П'ять смертей я пережив за час своєї подорожі по тайзі, яка тривала понад сім місяців. Від кожної з них мене рятував Бог. Одного разу мені зустрівся ведмідь-шатун. Я міг тільки молитися до Бога, що я і робив кілька годин, поки ведмідь не пішов. Якщо можна вблагати жорстоку людину, то дикого розлютованого звіра умовити неможливо. Його «умовити» міг тільки Бог, чому я став свідком. Бог врятував мене й у випадку з риссю.

Переживаючи дні і місяці самотності, я радий був зустріти навіть ворога, аби було з ким поговорити. Адже людину Бог створив для спілкування. Я побачив маленьке ведмежатко і піймав його, щоб приручити, але одразу не зміркував, що в нього є мати. На писк ведмежати вискочила ведмедиця, я кинув його їй назустріч і кинувся бігти. Але тайга — не ліс, хіба можна слабкій людині утекти від розлютованого звіра? Тільки Господь врятував мене чудес-

ним чином. Я провалився в глибоку яму, а зверху мене різко накрили якісь гілки, мох. Коли отямився, то ведмедиці вже не було, а я був цілий. О, як я дякував Богу! Остання смерть — це безліч енцефалітичних кліщів, від яких у мене не було ніякого щеплення. Я одержав більше сотні укусів кліщів з жовтогарячим забарвленням: саме такий колір є ознакою носія енцефаліту. Я не знав наслідків цього. Мое тіло вкрилося вузлами, що сильно чесалися. Вони утворювалися від того, що частина кліща залишалася в моєму тілі, тому що я не міг його цілком видалити.

Коли я повернувся у військову частину, чому довго ніхто не міг повірити, то попросив лікарів мені допомогти щось зробити, щоб ті вузли розсмокталися. Замість розради одержав вердикт, що мої дні полічені, я приречений на смерть, тому що моя нервова система уражена. Лікарі мені дали не більше п'яти років життя. Я не хотів з цим погоджуватися: я не вмер у тайзі, невже тепер мені доведеться померти від якихось кліщів?

Через п'ять років я дійсно захворів енцефалітом. На той час я був одружений, ми мали двох дітей і дружина Сусанна носила третю дитину. Мене поклали в лікарню міста Бердичева, але лікарі сказали, що нічим не можуть допомогти. Тоді мене відправили в обласну залізничну лікарню міста Козятина, оскільки я працював на залізниці. У мене були ураженнями нирки, печінка, шлунок і підшлункова залоза. Мої внутрішні органи покривалися виразками. Я став втрачати сон. Обласні лікарі, зробивши діагноз (ураження центральної нервової системи, головного мозку), нічим допомогти не могли. Мене направили в Київ, у науководослідний інститут. Наді

мною робили всілякі дослідження як над піддослідним кроликом. Лікарі щиро хотіли мені допомогти, але їхні зусилля були марні. Хвороба прогресувала. Одного дня я не відчув своїх ніг, почався параліч частин тіла, всіх органів: ніг, рук, мови, слуху, зору. Через півроку я став цілком безпомічним, нерухомим: сліпим, глухим і німим. Мої брати по вірі, друзі доглядали за мною. Нарешті лікарі сказали, що через три дні я помру і запропонували моїм батькам розкрити мій головний мозок вже не для лікування, а для досліду, тому що моя смерть була для них очевидною. Але батьки не погодилися і забрали мене помирати додому.

Я думав: чому мене ведмедиця не розірвала? Чому ведмідь-шатун не з'їв? Чому я не помер від голоду? Чому я не замерз у тайзі? Чому я залишився жити?! Невже для того, щоб отак померти — розбитим паралічем? Я не хотів з цим погодитися. Не було в цьому логіки, адже я так вірив Господу і любив Його всім серцем. Я просив Бога дати мені розуміння того, що робиться. Так я молився ще тоді, коли міг говорити! Була неділя, до мене прийшли брати і запитали, чи задавав я питання Господу. Я зрозумів, що в церкві було одкровення для мене. Мені прочитали з листка: «Ти запитуєш, чому ти такий, а Я обрав тебе для цього! Милість виявлю, зцілю, і усім засвідчиш те, що Я зробив з тобою! І пройдеш по всьому світі з цим свідченням, і багато людей довідаються, що Я реальний!» Я вже не сумнівався, що Бог мене зцілить, але вважав неможливим те, що зможу по усьому світі говорити про чудесного Бога. По всьому Радянському Союзу — ще так, а по світі? Ні, це неможливо. Але сьогодні немає потреби про це говорити. Я від-

відав багато країн, радіопередача, телепередача з моїм свідченням обійшла багато країн і континентів.

Коли мене привезли додому (мені потім про це розповіли), моя дружина упала прямо на асфальт і кричала до Бога. Лікарі їй сказали, що наша третя дитина народиться з тяжкими вадами. Тоді ще не визначали, хто народиться. Але Бог відкрив, що народиться дівчинка і вона буде здоровою. Господь осоромлював мудрість людську (тепер у мене шестеро чудових дітей і семеро внуків). Сусіди теж плакали і говорили: оце долікували, своїми ногами йшов до лікарні, а назад паралізованого привезли.

Мене занесли до хати в безнадійному стані. Мені жахливо боліло, навіть вкладали рушник у мій рот, щоб я не виламував собі зуби. Я лежав у постелі і думав, коли ж з'явиться мій Бог. Я чекав, коли буду переходити до Господа. Моя мама потім розповіла: коли в нашій хаті була молитва і зібралось багато людей, то вона побачила, як судороги пробігли по моєму тілу. Це був останній удар в ділянку серця, і мама закричала: «Все, брати, помирає, молись!» Вони стали молитися, і Бог сказав: «Нині прийшов час приступити до діла». Терміново прийшли служителі церкви Бердичева і стали молитися.

Раптом мою темряву прорізав спалах світла, я відкрив очі і побачив, що на моєму ліжку сидить муж у білому одязі. Я закричав, як мені здавалося, на всю кімнату: «Ісусе, це Ти? Я радий цій зустрічі!» Але це був ангел, він сказав: «Я не Ісус, але ось іде Ісус, скажи Йому, що ти хочеш». Я побачив, як кудись зникла стіна й у кімнату в'їхала золота колісниця, запряжена трьома білими кіньми. На колісниці сяючий Ісус Христос. Я не бачив Його

обличчя, як малюють на картинах: було суцільне саяво в обличчі, біле, як вовна, волосся, обрамлене золотою короною. Люди навколо чули, як я розмовляв з Ісусом, але нічого не бачили. «Що ти хочеш?» — запитав Господь. «Хочу бути здоровим, хочу ходити, говорити і щоб болю не було!» — «Біль зніму, говорити будеш, а ходити — до часу!» — почув відповідь.

І раптом побачив, що я в якійсь кімнаті на підлозі, навколо мене якісь тіні. Ці сірі фігури підняли мене, ними виявилися мої брати. Через якусь мить я розкрив очі і закричав: «Брати, я вас усіх бачу!» Вони сказали, що я вже й розмовляю. А я навіть уваги на те не звернув! Я був у нижній білизні, дивився на своє сине тіло, і раптом прямо на очах воно стало мінятися, стало рожевіти, стало нормальним. Це по-людськи нереально! Реально тільки по-Божому! Я сказав братам, що відчуваю, ніби якісь руки мої внутрішності перевертають. Після цього болю не стало, відчув, що нормально себе відчуваю. Раптом сильно захотів їсти. Мама запитала: «Що ти хочеш?» Я сказав, що хочу борщу з часником. «Борщу дамо, але часнику не можна, адже у тебе зі шлунком погано!» — «Мамо, у мене новий шлунок!»

Коли я їв, то подумав: Господи, як добре тим людям, що можуть усе їсти, можуть бачити, чути, говорити.

Я попросив братів прийти наступної неділі: мої паралізовані ноги мій Бог обов'язково зцілить, тому що Він — реальний.

В ту неділю в нашій хаті на дев'яту годину ранку зібралось близько 50 чоловік. А на тижні я отримав одкровення, що Господь зцілить мої ноги рівно об одинадцятій годині. Поставили годинник, щоб я дивився. Ми довго молилися. Коли я по-

бачив, що стрілки зійшлися на одинадцятій, то закричав: «Ісусе, подивися, вже одинадцять! Я готовий вставати!» Мої брати підійшли до мене, подали мені руки і сказали: «В ім'я Ісуса Христа тобі говоримо: вставай!» Я різко підхопився на ноги, відчувши, як розжарений струмінь пройшов від мого попереку до великих пальців ніг. Я зрозумів, що це зцілення, і, зробивши два кроки, як почав стрибати, аж до стелі, що й зупинитися не міг. Бог виявив милість Свою! Один брат хотів мене зупинити, узявши за руку, але ми стали стрибати разом. Я вискочив на дорогу, став бігати і кричати: «Мій Бог живий, сусіди, виходьте зі своїх дворів, мій Бог милість виявив мені!»

Згодом мене обстежували в Києві на консилиумі професорів. Обстежували від голови до ніг, порівнюючи старі знімки й аналізи з новими. Нарешті зробили висновок: «При обстеженні ніяких ознак хвороби не виявлено. Видужання одержав на ґрунті релігійних переконань». Це писали люди, що і в Бога не вірили. Цей висновок зберігся в лікарні, його не раз перевіряли відомі люди, щоб переконатися, чи дійсно так написано. Цей висновок ніхто не зміг і не зможе спростувати, тому що це зцілення зробив живий Бог. Саме наді мною здійснилися слова Христа: «Кластимуть руки на хворих — і вони будуть здорові!» (Мр.16:18).

Мені інколи хочеться кричати на увесь світ: люди, покайтеся і віруйте в Євангелію! Нам подаровано прощення, нам подаровано спасіння, ще Бог кличе до Себе! Просто і чесно станьмо перед Богом, бо один Він (не люди!) дає прощення і спасіння.

Павло ФРАНЧУК

Про заздрість

Запитують українця, чому він такий засмучений:

— Та сусід новий автомобіль придбав.

Через деякий час знову запитують його, чому він такий веселий:

— Сусід автомобіль розбив!

Думаю, що подібні анекдоти відомі кожному. Але, на жаль, висновків з цього майже не робиться. Коли один сусід бачить, що інший купив новий комфортабельний автомобіль, то скрегоче зубами від заздрощів: «Десь накрив грошей!» До речі, поширене явище: людина засуджує керівника за те, що він злодій. Але коли сама опиняється на керівній посаді, з часом також стає злодієм.

Що ж таке заздрість? Це смуток від успіху іншого. Дух цього гріха одним із перших увійшов у людей. Каїн позаздрив брату через те, що Бог прийняв жертву Авеля, а його дар не прийняв. Написано, що Каїн від цього дуже засмутився (1М.4:5). Заздрість привела його до вбивства Авеля. Минали роки й століття. Дух заздрості оволодівав цілими народами. Неперевершений мудрець давнини Еклезіяст зауважив, що людина не хоче, щоб у іншій було більше достатку, ніж у неї: **«Усілякий успіх у праці приводить до взаємних заздрощів між людьми»** (Екл. 4:4). Ісус Христос був виданий первосвященниками на розп'яття через заздрощі (див. Мт. 27:18). Це зрозумів навіть безбожний Пілат.

Заздрість настільки укорінилась у свідомості людей, що має певне місце й серед християн. У зверненні до церков апостоли наголошують, що заздрість по суті притаманна безбожникам (див. Рим. 1:29), тому християнам її треба од-

разу відкинути геть (див. 1Петр. 2:1). Хто називає себе християнином, а має заздрість, той ще тілесний християнин і не має справжньої духовності (див. 1Кор. 3:3). Навіть дехто Євангелію проповідує із заздрості (див. Фил.1:15), мовляв, я доведу, що краще можу проповідувати, хіба тільки з ним Бог, а не зі мною?

«Ви бажаєте, але не отримуйте й тому вбиваєте й заздрите іншим», — так суворо звертається апостол Яків до певної категорії віруючих. Я думаю, що тут йдеться не про фізичне вбивство, а швидше про вбивство заздрісним язиком. Дух заздрості може привести заздрісника до фізичної хвороби і навіть смерті (див. Пр.14:30). Заздрісна людина не матиме ні в чому успіху, у неї буде безлад та всяка зла річ (див. Як.3:16). Але найтрагічніше те, що така людина навки відділяє себе від Бога, від благодаті, від Царства Небесного. Апостол Павло попереджує, що заздрісники Царства Божого не впадують (див. Гал. 5:21). **«Велике надбання — бути благочестивим і задоволенням»** (1Тим. 6:6).

Добре, коли людина усвідомлює, що в неї ще проявляються риси заздрощів. Така людина має можливість покаятися. Гірше, коли християнин стверджує, що не заздрить, але й порадіти успіху свого ближнього не може, а лише ходить з думкою: «А де ж то брат грошей узав, що машину купив?» тощо. Тож і поміркуйте, чи вільний такий християнин від заздрості?

На жаль, і християни, котрі каються в проявах заздрості, продовжують чинити те ж саме далі. Чому? Тому що це подібне до того, коли зрізують вершок бур'яну, а

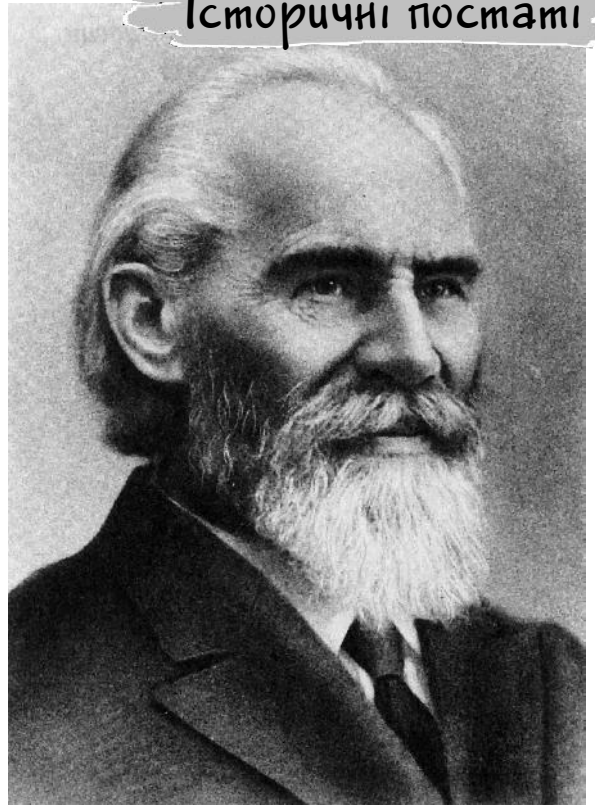
корінь залишають у сприятливих умовах. Минає час — і бур'ян знову виростає. Потрібно глибше копати й виривати корінь, або не давати йому поживи, щоб та гріхозна рослина заздрості, як кажуть, засохла на корені. А це означає, що не треба слухати голос ворога (диявола), котрий постійно чатує, як би занести в розум заздрісну думку. Не потрібно вислуховувати кожну розмову, плітки, пересуди, краще затуляти свої вуха на слова криваві, зажмурювати очі свої, щоб не дивитися на лихо (див. Іс. 33:15). Потрібно не спішити ногами на пролиття крові (див. Іс. 59:7), тобто не бігти туди, кажуть слова, що не приносять благодаті, збудування. Потрібно не сидіти, склавши руки, й не тинятися з хати в хату цілісінський білий день. Потрібно вчитися робити добро й ділитися ним із ближнім. Потрібно наповнити себе Словом Божим, молитвою, Духом Святим, щоб для нечистих думок не залишилося місця в душі!

Розмірковуючи над тим, чому ж так страждають деякі церкви від заздрості, я прийшов до висновку: в церкві приходять люди зі світу, виховані в радянському дусі. А в устрої політики «Советів» головувала пані Заздрість. Це зло настільки глибоко засіло в свідомості людини, що їй одразу після навернення до Христа навіть важко зрозуміти, що те, що вона вважає добром, по суті — гріх. Дійсно, лише Бог в повноті навчить кожного з нас відрізняти добро від зла (див. Євр. 5:14). Якщо ми будемо терпеливо шукати Бога усім своїм серцем — не залишимося без успіху.

Геннадій АНДРОСОВ

Іван Каргель: крізь терни життя до одвічної мрії

Іван Веніамінович при усьй простоті свого спілкування з людьми мав такий глибокий внутрішній мир, що здавався таємничим. Він проповідував так, ніби читав лекцію надзвичайно глибокого та серйозного змісту. Він знав секрет близького спілкування з Богом і часто запитував віруючих, чи знають вони Самого Христа, чи тільки про Нього. Спокійний, прозорливий, він залишався таким до самої смерті.

Народився Іван Каргель в 1849 році в Грузії, але вже в 1851 році його батьки переселилися в Німеччину. Та жили вони там недовго, бо коли покращилися умови життя в німецьких колоніях на півдні Росії, знову переїхали на Кавказ. Навчався Каргель у Німеччині, там він закінчив технічне училище. Ймовірно, в той час він дуже багато подорожував, тому що відомо, що в 1867 році він жив у Лондоні. Після закінчення училища Каргель приїхав у Петербург і працював за спеціальністю — інженером-механіком.

Одного разу, вже живучи в Петербурзі, Іван Веніамінович увечері йшов після роботи до себе на квартиру і почув дивний спів. Зупинившись, він побачив вивіску: «Столярна майстерня». Він зацікавився і увійшов, щоб послухати. Спустившись в підвальне приміщення, побачив незвичайну картину — групу людей різних професій. Тут поряд сиділи столярі й ковалі, князі й графині. Після співу одна

Мені відомі біографії багатьох християнських діячів. Порівнювати можна охарактеризувати їхню працю і їхні особистості. Серед них були люди, які працювали буквально до виснаження. Були такі, які вміли молитися, вірити й чекати — і в результаті отримувати дивні Божі благословення. Були люди освічені, які красномовно висловлювали свою думку, і були малограмотні, які простими словами вміли заповнити серця слухачів. І головний секрет свого успіху вони бачили у повному смиренні перед Господом.

Та коли я почала глибше знайомитися з творами Івана Каргеля та його біографією, в серце моє війнуло особливим душевним спокоєм та глибоким смиренням. Я думаю, що саме такі риси були притаманні цьому християнину. Так, він був освіченим і глибоким. А водночас простим, доступним та відкритим. Те, що він пише, пережите ним, осмислене. І чомусь саме цю людину я підсвідомо охарактеризувала — «духовний батько», який пізнав «Того, Хто від початку» (1 Ів. 2:14), який мав «чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:14) і який зодягнувся «в нового чоловіка, створеного за Богом» (Еф. 4:24).

дівчина почала читати Євангелію і пояснювати її. Після читання знову почали співати, а потім говорив князь Василь Олександрович Пашков. Його промова дуже схвилювала Каргеля. Після зібрання до нього підійшов молодий чоловік і почав говорити про спасіння душі. Потім Каргель познайомився з Пашковим,

який дуже зацікавився ним і розповів історію свого навернення до Бога.

Широкими кроками Каргель наближався до Бога, і Бог наближався до нього. Невдовзі він залишив роботу і став місіонером, часто їздив на Кавказ, водне хрещення приймав у Тифлісі.

Через деякий час він одру-

жився. Його дружиною стала саме та дівчина, яка читала Євангелію, коли він вперше потрапив на зібрання у Петербурзі. Це була Анна Олександрівна. Їхній шлюб відбувся у Фінляндії. Після одруження він не залишив місіонерського служіння, тому часто переїжджав з місця на місце. Його старша донька Олена народилася в місті Рушук, в Болгарії; Марія народилася в місті Гансель, в Естонії; двоє молодших доньок — Єлизавета та Анна народилися в Петербурзі. Всі його доньки отримали князівську освіту, знали кілька іноземних мов. В Петербурзі Каргель жив у домі княгині Н.Ф. Лівен.

Дружина Каргеля померла дуже молодою від дифтериту. У дванадцятирічному віці померла наймолодша донька Анна. Каргель залишився з трьома дочками.

Дуже мало відомо про його перші роки після навернення. Є відомості про те, що в 1880 році його було запрошено проповідувати в тифліську общину, потім він проповідував у Петербурзі. Там зібрання зазвичай проводилися в домі княгині Лівен, де й зупинялося більшість місіонерів, які приїжджали в Петербург.

Після вбивства Олександра II в 1881 році почалося гоніння євангельських християн. Більшість проповідників було вислано з Росії. Каргель поїхав, ймовірно, спочатку в Болгарію, а потім в Румунію. Прийняте турецьке підданство дозволило Каргелю безперешкодно відвідувати Росію.

В 1884 році в Петербурзі відбувався з'їзд євангельських християн, менонітів, штундистів та баптистів. На цьому з'їзді був присутнім і Каргель. Згодом його запросили стати проповідником в одній з общин у Фінляндії.

З 1887 року І.В. Каргель подорожував з відомим місіонером — доктором Бедкером. Саме в тому році Бедкер за-

лишив свій дім і з дружиною та донькою переселився в Росію. Протягом 18 років він відвідував тюрми по всій Росії — від Варшави й до Сахаліну, на Кавказі й у Середній Азії.

Коли доктор Бедкер приїхав у Росію з пропозицією відвідувати ув'язнених в тюрмах, графиня Лівен, яка тоді була в дружніх стосунках з дружиною царя, пішла разом з нею до царя, щоб попросити дозволу проповідувати каторжникам. Головною метою цього було, як повідомили цареві, зменшити злочинність у Росії. Попри всі упередження цар погодився, сказавши, що цим негідникам можна проповідувати, і написав дозвіл. В Петербурзі було утворено комітет з благовістя у тюрмах. Членом цього комітету було обрано М.М. Корфа. Княгиня Черткова займалася питанням жінок. А доктору Бедкеру та Каргелю як перекладачу було видано дозвіл проповідувати євангелію каторжникам в Сибіру. За розпорядженням царя вони мали право пересуватися з місця на місце. Їм доводилося їздити кінями, собачими упряжками і навіть верблюдами. Їхня подорож тривала близько двох років. Вони роздали до 20 тис. Євангелій.

Часто навернені в тюрмах приходили додому і проповідували Євангелію. Так почали утворюватися нові громади по всій Росії. Цар ймовірно й не передбачав, що ці «негідники» запалять вогонь євангельського вчення в усій Росії. Але таким був план Божий.

Після дворічної подорожі Каргель та Бедкер повернулися в Петербург через Китай, Ташкент і Ростов-на-Дону.

В наступні роки Каргель продовжував місіонерське служіння. Відомо, що в ці роки він відвідав Ізраїль, проповідував на Кавказі, відвідував німецькі колонії в Росії, бував в різних общинах.

В 1903 році Каргель переїхав у Петербург і виконував пасторське служіння в першій общині євангельських християн, яка утворилася тоді в Петербурзі. Керівників цієї общини — Пашкова, Корфа та Бобринського влада вислала з країни. І саме Каргель виявився найкращим керівником для неї. Община, яку він прийняв після висилки її керівників, була дуже різномірною за своїм складом. Аристократична її частина не була схильна до церковної дисципліни, членства, закритого причастя, а потім відстоювала доцільність хрещення дітей. Тут потрібні були врівноваженість та мудрість Каргеля, щоб не розлякати одних і не бути спокусою для інших, але всіх послідовно привести до глибокого пізнання Божих істин. І з цим завданням він впорався.

Жив проповідник і далі у домі княгині Лівен, яка, побачивши в ньому майбутнього великого богослова, звернулася до Каргеля з проханням — виявити їй милість і поселитися в її домі, щоб він міг написати книгу, яка народжується в ньому. І саме книга «Світло із тіні майбутніх благ» (32 бесіди про скинію та священство, яка вийшла в Петербурзі у 1908 році) стала його найбільшою і найсерйознішою богословською працею з усіх, виданих російською мовою. І. Каргель, працюючи над цією книгою в Петербурзі, міг користуватися багатою і ретельно підбраною бібліотекою княгині Лівен, полковника Пашкова, сестер Крузе. Деякі з цих книг збереглися й до нашого часу, зокрема, книга з ілюстраціями і старо-заповітними постановами для Ізраїля про одяг священника, облаштування скінії, жертвенника і т.і.

Каргель прагнув поглибити у віруючих пізнання Господа і Його слова. Н.І. Пейсті розповідає про це так: «На мене особисто проповіді Кар-

геля здійснили величезний вплив. Я чув його ще хлопчиком, задовго до свого навернення. Моїй дитячій уяві завжди здавалося, що перед нами стоїть якийсь апостол, а то й старозаповітний пророк, серйозний і зосереджений. Та тільки після свого навернення я зміг повністю оцінити проповіді Каргеля. Багатьом іншим, та й мені зокрема, здавалося, що він був настільки переповнений

Одного разу Каргель приїхав в тюрму, де сидів особливо небезпечний злочинець, засуджений до страти. До нього нікого не впускали, оскільки він міг напасти на людину та вбити її. Каргель попросився до нього в камеру. Керівництво тюрми всіма способами старалося переконати його не йти туди, попереджаючи, що вони не відповідають за безпеку для його життя. Але Каргель наполіг на своєму. Увійшовши в камеру, він одразу ж сказав: «Ісус тебе любить». Ув'язнений, височенного зросту чоловіка, на совісті якого було кілька вбивств, оторопів — як його, такого, може хтось любити. Зав'язалася бесіда. Вбивця покався у своїх гріхах і на страту йшов спокійно і смиренно. Це вже була інша людина.

Христом та Його Словом, що для всього іншого у нього не було місця ні в серці, ні в устах. Прихід Господа — це була його улюблена тема. А другою темою, якій він приділяв дуже багато уваги, був Дух Святий. Він прагнув бачити сповнених Духом Святим дітей Божих». Саме тому Каргель наполегливо запитував кожного свого слухача, чи у Христі він, як він ставиться до Духа Святого, як розуміє своє освячення, яке є волею Божою.

В 1905 році частина молоді на чолі з І.С. Прохановим відділилася від общини Каргеля. Ця невеличка група молодих християн відрізнялася діяльною участю в суспільному житті. І. Проханов

організував союз молоді, хор, і згодом община, очолювана ним, була зареєстрована першою, а та, яку очолював Каргель, — перша по праву — другою общиною. Вона була офіційно зареєстрована в 1908 році. Навряд чи це було приємно Івану Веніаміновичу. Однак коли Проханов організував перші шеститижневі біблійні курси, Каргель став поряд з ним, запропонувавши свою підтримку, свою працю

і молитву. Пізніше, в 1913 році, почалося гоніння євангельських християн. Проханов і Каргель з цього приводу направили в Державну Думу записку «Про правове становище євангельських християн». А в 1917 році під керівництвом Каргеля та Проханова відбувся п'ятий Всеросійський з'їзд євангельських християн. Отож, Каргель, незважаючи ні на які особисті образи, стояв поряд з Прохановим і зав-

жди підтримував його у праці. Чи кожен зміг би так вчинити? Ні, на таке була здатна тільки людина широкої душі.

Перші шеститижневі курси, про які згадувалося вище, були організовані в 1906 році в домі княгині Лівен. На них Каргель читав лекції на теми, які перегукувалися з темами проповідей: християнське вчення про гріх і освячення. Завдання цих курсів було одне — підготувати сіячів Слова Божого. В 1907 році такі ж курси з участю Каргеля відбулися у Латвії. На наступних курсах І. Каргель викладав вже догматику, гомілетуку, тлумачення на Об'явлення і вчення про другий прихід Христа. І можна ска-

зати, що саме І.В. Каргель був одним з тих, хто сформував обличчя цих, а також знаменитих регулярних річних курсів 1925-1929 років, які підготували для роботи 400 братів.

Враження, яке особистість Каргеля справляла на його слухачів, було незабутнім. Сила впливу його слова була не в особливому красномовстві, а в його повному посвяченні Господу.

В результаті викладання на курсах народилася друга книга Івана Каргеля «Тлумачення Об'явлення святого Івана Богослова». Вона не була видана при його житті. Вона була надрукована лише у 1991 році Православною церквою.

На початку двадцятих років в деяких областях Росії почався голод. Каргель у той час був «позбавленцем» (особливий термін тих років, який означав людину, позбавлену виборчих прав, а тому позбавлену й всіх інших прав) і не отримував карток на продукти. Тому він з доньками був змушений виїхати з Ленінграда і поселитися в Курській області. Згодом в Петербург з Сумської області прийшов запит з проханням організувати курси проповідників. І в серпні 1920 року Каргель переїхав у село Ніколаєвка Сумської області (за 40 кілометрів від Сум), де тоді була велика община християн. Тут були організовані двомісячні курси, де Каргель викладав догматику, гомілетуку, читав лекції з Об'явлення і про другий прихід Христа. Курси відбувалися щороку взимку, і їх відвідувало 50-60 чоловік.

Місцева церква привітно прийняла сім'ю Каргеля. Спочатку вони жили на квартирі, а потім їм побудували дім у садибі місцевого пресвітера. Господь щедро благословляв служіння Каргеля, община швидко зростала, багато людей в цьому селі навернулося до Бога. Дочки Каргеля Оле-

на та Єлизавета організували загальноосвітні курси для малограмотних.

Всі три доньки Каргеля вирішили не виходити заміж, а повністю присвятили себе на служіння Богові. Можливо, на них вплинув приклад батька, який після ранньої смерті першої дружини не шукав більше другої, а віддав своє життя повністю на служіння Богу. Єлизавета допомагала батькові переписувати його праці, іноді перекладала їх з німецької на російську, тому що йому було легше писати німецькою. Вона проповідувала на зібраннях, проводила бесіди з сестрами, брала участь в проведенні біблійних курсів. Марія вела в основному господарські роботи, а також проводила духовні бесіди з віруючими. Олена ж повернулася в Ленінград і там продовжувала свою роботу.

Сам Каргель працював не тільки в Ніколаївці, але їздив й в інші місця, часто бував у Сумах, продовжував брати участь в роботі біблійних курсів в Ленінграді.

Каргель мав дар пророцтва, дар витлумачення Слова Божого і дар зцілення. Бувало, що коли до нього приходили з якимось проханням, то він вже знав людей і їхні потреби. Він завжди був дуже смиренної думки про себе, а Священне Писання було його життям. Очевидці часто згадували один випадок з його життя. Коли Каргель покидав Ленінград і прощався з братами, ті плакали і запитували, як же вони тепер житимуть без такого чудового наставника. Почувши це, Каргель зблід і смиренно впав на коліна: «Господи, прости мені! Я думав, що веду їх до Тебе, а привів до себе!»

Жила сім'я Каргеля бідно. Молоко розбавляли водою. Невіруюча сусідка, яка жила навпроти, говорила, що це була зразкова сім'я, навіть до тварин в них було особливе ставлення. Вони не дозволя-

ли грубо ставитися до тварин. Все село любило Каргеля. Розповідають, що діти завжди зустрічали його біля лісу, бігли за ним, називали його всі дідусем. Він роздавав дітям цукерки і розповідав їм про Бога. Люди часто бачили, як Каргель виходив у поле, тому що лісу тут поблизу не було, ставав на коліна і довго молився.

Багато було чудового в житті Каргеля в Ніколаївці, але прийшло випробування. Пресвітером церкви в Ніколаєвці був Віктор Михайлович Терновенко, який став таємним відступником. Він заздрив Каргелю, навіть курсів не хотів відвідувати. Коли на ім'я Каргеля надходили посилки, він часто присвоював їх собі. Також намовляв братів проти Каргеля. І ось коли в 1922 році Каргель з доньками протягом близько трьох місяців пробув у Ленінграді, Терновенко продав його будинок на знесення. Каргель покійно прийняв це як від Господа і через те, що ця подія могла спричинити розпад общини, вирішив виїхати з Ніколаївки. А суд над відступниками залишив вершити Господу. Вони загинули у великих муках.

Каргель переїхав в село Токарі-Бережки в семи кілометрах від Лебедина. І з різних місць до Каргеля щоденно, часто долаючи по 15-25 кілометрів, а влітку й після важкої роботи у полі, приходили люди, щоб побесідувати, отримати відповіді на запитання, порадитися, отримати духовну підтримку.

Поселили Каргеля в будиночку якраз біля лісу. Режим його роботи був таким: вранці, о дев'ятій годині — сімейна молитва, після молитви —

легкий сніданок. З десятої до дванадцятої — прийом відвідувачів, яких завжди було дуже багато. Після двогодинної бесіди Каргель йшов у ліс для усамітненої молитви, а його доньки продовжували бесідувати з відвідувачами.

В Токарях Каргель прожив близько 15 років. Настав 1936 рік. Його не турбувала влада тільки тому, що він не значився у списках місцевої громади, він і його доньки належали до петербурзької общини. І, можливо б, Каргель і далі жив би собі тихо й спокійно в цьому віддаленому селі, якби не донос Моргунова. Якийсь Моргунов приїхав у 1936 році з Київського союзу євангельських християн. Він відвідав багато церков, цікавився братами, особливо тими, хто проповідував. Одразу ж після його від'їзду почалися арешти й гоніння на віруючих. Зазвичай приїжджали вночі, робили обшук і забирали братів. У серпні

Каргель дуже любив молитися в лісі. І коли жив неподалік від лісу, то щоденно ходив туди помолитися. Одного разу, коли він сидів у лісі, до нього під'їхав лісничий і запитав, що він тут робить, а потім сказав: «Ти знаєш, хто господар цього лісу?» Каргель спокійно відповів йому, що це ліс його Батька. Тоді лісник зліз з коня і зав'язалася бесіда. Після бесіди лісник визнав, що ліс належить не йому, а Невесному Отцеві.

1936 року були заарештовані й доньки Каргеля — Єлизавета і Марія. Олена була в той час в Ленінграді. Цілий рік вони перебували під слідством, і тільки 15 вересня 1937 року були засуджені на п'ять років тюремних таборів Сибіру, але пробули там до кінця життя. Єлизавета померла у 1957 році, а Марія — в 1966 році у засланні в Кемеровській області.

Коли до Каргеля прийшли

брати і запитали, чому так сталося з його доньками, він сказав: «Я запитав про це в Отця. Він мені відповів, що мої руки надто слабкі, щоб їх втримати, тому Він забирає їх у Свої руки. У Нього вони будуть у безпеці».

Коли Іван Веніамінович залишився сам, його перевезли в Лебедин, тому що він змушений був звільнити будинок, в якому жив. Йому знайшли кімнатку в домі невірних літніх людей на околиці Лебедина, в Безимовці. Але недовго судилося жити там. 5 серпня 1937 року в його кімнатці було зроблено обшук і вилучено вісім ящиків «сектантської літератури». В останні роки Каргель писав тлумачення на Послання до римлян. Це була велика праця, яку він закінчив писати напередодні свого приїзду в Лебедин. Вона, ймовірно, десь загубилася в архівах НКВС.

І ось тепер старець-благовісник у віці 88 років опинився в Сумській в'язниці. Там було дуже багато віруючих в'язнів. Брати помістили Івана Веніаміновича біля віконця, задавали йому безліч запитань, а він відповідав на них. Час від часу наглядач покрикував: «Гей, старий, замкни!» Але він не міг мовчати, він всім розповідав про свого Небесного Батька.

Невдовзі Івана Каргеля як

хворого і дуже слабкого відпустили додому. Приїхала донька Олена з Ленінграда, але за нею одразу ж почали слідкувати, і їй доводилося переховуватись у друзів. Та все ж її заарештували. В обвинуваченні було сказано, що вона проводила контрреволюційну агітацію, в результаті чого спостерігалися провокації проти організації колгоспів. Справу було передано на розгляд особливої трійки УНКВС Харківської області, постановою якої від 9 грудня 1937 року Каргель О.І. була засуджена до розстрілу. Вирок було здійснено в місті Суми 16 січня 1938 року.

Сам же Каргель дуже ослаб, тому його доглядала Катерина Василець з Лебедина. Ввечері, 21 листопада 1937 року, як розповіла Катерина, він раптом сказав: «Сестричко, коли ви завтра прийдете сюди, мене вже не застанете. Тут буде тільки моє тіло, а я піду додому, до свого Батька. І коли ви прийдете, моє обличчя не буде сумним, на ньому буде печать радості і спілкування з моїм Господом». Катерина

Могила Івана Каргеля у Лебедині. Тут й досі згадують про нього з теплом, могила завжди прибрана, постійно хтось приносить квіти.

хотіла залишитися з ним, але він відіслав її додому. І коли вона прийшла наступного дня, його вже не було, але обличчя у нього було як живе і відображало спокій, внутрішній мир і блаженство. Він пішов до свого Батька, Якого безмежно любив.

*Підготувала
Ольга МІЦЕВСЬКА*

Одного разу І.В. Каргель проводив кількаденні курси на півдні України в братніх менонітів та баптистів в одній з німецьких колоній. І, як завжди, на прощальній бесіді говорив про силу віри і молитви, про те, що Господь і тепер може творити чудеса, якщо буде віра. Коли Іван Веніамінович говорив, то один зі студентів виразив на обличчі недовіру. Проповідник помітив це і запитав його: «Невже ти, брате, не віриш, що Бог і нині такий, яким був тоді?» Студент знітився і відповів: «Мій маленький син хворий, і ніякі лікарі і наші молитовні прохання до Бога про оздоровлення не допомагають, і тепер він перебуває у дуже важкому стані».

І. Каргель запропонував курсантам з вірою помолитися Господу про зцілення сина цього брата. Після молитви він сказав: «Ну ось, ми помолилися, і ти побачиш свого сина здоровим».

Коли цей брат підїжджав додому, то ще здалеку побачив жінку з дитиною на руках і почав гукати, запитуючи, чи здоровий син. Вона відповіла, що здоровий. Коли ж він запитав, коли він оздоровився, то виявилось, що саме тоді, коли всі курсанти та проповідник молилися. А пізніше цей брат написав Каргелю: «Я в ту ж мить впав на коліна та сповідався перед Господом своє маловірство».

«Ми можемо бути благословенням один для одного»

«Прийдіть до Мене, всі обтяжені та знедолені, і Я заспокою вас» (Матвія 11:28).

...Саме такою, обтяженою, побитою долею, я прийшла до Господа...

Наша чудова сім'я розпалася. Ми не знаходили спільної мови: кожен жив своїм життям. Я боялась за дітей, відчувала, що не легко вижити в цьому страшному світі. Розлучались майже всі, з ким я спілкувалась і товаришувала. Мене це лякало. Фінансові проблеми не закінчувались, тому чоловік кожен день шукав спокою в горілці. Постійні суперечки в домі, безсонні ночі... Життя не мало сенсу. Все навкруги було сірим, навіть небо. Здавалось, що світ втратив кольори. Хотілося десь зникнути, подітись, просто не жити. Шукала порятунку у бабок-шептух. Ставало ще гірше. Жили ніби для дітей, але і вони були стомлені нашими стосунками і таким життям.

Моя віруюча однокласниця якось сказала мені, що вона дуже щаслива. Я згада-

ла про неї і почала цікавитись, в чому ж її щастя. Вони жили бідно, мали багато дітей, то чому ж вони щасливі? Вона привела мене на зібрання домашньої групки. Я дивувалась з тієї зустрічі: або я не така, як всі, або ці люди з іншого світу. Так, ми відрізнялись: вони всі сяяли від радості і щастя, а я була пригнічена і нещасна.

На третьому зібранні я покаялась в гріхах, пережила прощення. Це було 9 лютого 1997 р., а 10 лютого я вже була щаслива і радісна. Я подивилась на свою сім'ю новими очима і повірила, що Той, Хто покликав мене, Той, Хто вмирав за мене, Той, Хто заспокоїв мене, саме Він спасе мій дім! Бог через тиждень покликав моїх дітей. Ми, щасливі, вже втрьох молились за чоловіка.

Я розуміла, що він живе гріховним життям, але віддала його в руки Господа. Того ж літа я з донечкою увійшла в заповіт Бога. Радість і щастя переповнювали нас. Зі старим життям було покінчено.

Колишні друзі відійшли від мене, бо ми перестали розуміти один одного. Але Бог дав нових друзів, які несли тягарі нашого дому на руках молитви. Це була велика підтримка в тяжкі хвилини, які прийшли в наш дім.

Я захворіла, і мене відправили в онкологічну лікарню на операцію. Страшний діагноз — рак молочної залози — прозвучав як вирок. Але надія і віра не покидали мене, я відчувала присутність Божу. Я — духовне немовля, здавалось, мені це випробування не під силу. Але Він в той час носив мене на Своїх руках, і мені було добре і затишно.

Бог навіть давав сили трудитись в цій лікарні. Люди бажали слухати слово Боже, ми разом співали псалми. В палаті рідко бувала, все ходила по хірургічному відділенні і втішала хворих. Люди втрачали надію, були зламані долею. Але я мала в собі те, чого не мали вони. Мене наповнювали радість і мир. Своє життя я довірила

Господу. Мені хотілося підбадьорити зневірених хворих, посіяти віру. Одного разу я навіть сказала: «Дівчата, чому ви такі сумні, от я вмирати не збираюсь. Однією груддю я ще дитину вигожую». Сама злякалась того, що сказала. Я не знала свого життя наперед, але Сам Дух Святий проговорив через мої уста. Лікарі дивувались і навіть вважали мене дивною. Хірург, який мене оперував, говорив, що не поважає таких, як я, що поміняли батьківську віру. Але Бог наповнював мене любов'ю.

Коли проходиш сеанс опромінювання, його важко переносити, і я почала цей час присвячувати молитві: співала псалми, молилась — і Бог наповнював мене радістю і вірою. Я почувала себе кволю, але дух мій торжествував. Ворог намагався нав'язати смуток, малював в уяві мої похорони, говорив, що тільки бабки-шептухи мені допоможуть. Але Господь боровся за мене — і переміг!

Мій чоловік в той час був ще невіруючий, вдома плакав, не міг нести такий тягар. Він не вмів молитись, але бачив, як діти ставали на коліна і кликали до Бога. Коли я приїжджала на вихідні додому, чоловік возив мене на зібрання. Я боялась померти тільки через те, що мій чоловік не примирився з Господом. Але слово Боже торкнулось його — і він віддав своє життя і всі труднощі нашої сім'ї в руки Бога. Мені здавалось, що я найщасливіша і вже можу вмирати.

Дуже запам'ятався той день, коли ми вперше стали на вечірню молитву: двоє дітей, я і мій чоловік. Це те, про що я мріяла там, в лікарні. Ще пізніше і мої батьки покались, чоловіка брат і більше 20 чоловік сусідів. Бог продовжував моє життя, і через 10 місяців я завагітніла, у віці 40 років. Це було щастя і несподіванка, вели-

кий подарунок Всевишнього. Лікарі поставили крапку в моєму житті. Пропонували перервати вагітність, бо вона загрожувала мені смертю. Але віра у Всемогутнього не покидала мене, а зростала. Багато було випробувань під час вагітності. Але Ангеліночка народилась здоровою дитиною з вагою 3,5 кг. Однією груддю я її годувала півтора року. Збулося те, що прорік Дух Святий у лікарні.

Одного разу моя середня донька Ліля попросила, щоб у нас пожила сирота, яка покалялась і жила при церкві. Ми дали згоду. З часом вона стала нам за дочку. Сніжана розповіла про долю сиріток, які живуть в інтернаті. Я була здивована. Ніколи не задумувалась так серйозно, що це за життя у сироти. Бог поклав на серце взяти хлопчика з інтернату, тому що мали вже чотири донечки. Молилась за це півтора року. Бог вкладав бажання в серця моїх дітей і чоловіка. Знайшли Дениса, якому було 5 років, але виглядав він набагато меншим. Забрали його, та ще запропонували одній сім'ї, щоб вони взяли його сестричку. Почали свого синочка привчати до сім'ї. Але у Дениса було ще двоє братиків, яких ми часто забирали до себе на канікули. З часом Володя, якому було 10 років, попросився в сім'ю. Ми і його забрали. Старший, Олег, не хотів. Ось і почалось служіння. Старший хлопчик вже мав сформований характер. Багато чому не був навчений. Він своєю поведінкою нагадував мені Мауглі. Не розумів, що треба слухатись, допомагати. Було важко, але з кожним днем дитина змінювалась.

Піклуючись про дітей, я не звертала уваги на себе. Їздила з дітьми на велосипеді, спілкувались з іншими дітками та їх сім'ями, які відвідують церкву. Раптом почала відчувати, що дуже болять кістки, ноги. Після відвідин

онколікарні, на комп'ютерній діагностиці мені поставили діагноз — рак кісток, метастази пішли в кістки тазу. Це був удар для мене і моєї сім'ї. Я похитнулась, втратила віру, мені здавалось, що Бог покинув мене. Кричала до неба і не чула голосу Божого. Мені знову довелося їхати на хіміотерапію. Я не знала, чи виживу після тих процедур, але мені ж потрібно глядіти дітей. Старших біля мене не було. Одна вже вийшла заміж, а Ліля і Сніжана були за кордоном на роботі. Не могла погодитись на лікування до тих пір, поки не відчула силу в собі, яку дав Бог. Я дуже переживала, що без Господа я не зможу там, в лікарні. Я була зовсім безсила. Але коли отримала слово і підтримку від Господа, я вже їхала в лікарню не як на лікування, а як на місіонерське служіння. Відпочивши два дні, я почала трудитись, розповідати людям, які були безнадійно хворі про покаєння, про вічність.

Перший раз, коли я лежала, Бог був як люблячий батько, носив мене на руках, а цей раз Бог був біля мене як Бог сили. Давав силу проповідувати, зміцнювати слабших. Я була щаслива, коли люди молодого віку примирялись з Господом, калялись у своїх гріхах. Я славлю Бога, що могла служити в такій лікарні, бо лікувалась цілий місяць. Коли виписалась з лікарні, то в глибині свого серця говорила з Господом і просила життя. Уклала з Богом договір, про який знали тільки ми: «Господи, коли продовжиш мені життя, то я ще візьму дитину з інтернату і прийму її як свою».

Минуло півроку, і я знову поїхала на діагностику. Але перед тим навідала інтернат і вибрала собі Іваночку, якій було 9 років. Не могла її забрати, бо чекала, що покаже комп'ютер. Сім'я про це не знала. Ну, і звичайно, Бог

допоміг: все було добре, кістки підлікували, і я раділа, що ще одне дитя спасу від сирітства. Сповістила про це свою сім'ю. Чоловік погодився. Іваночку ми забрали, знову сім'я поповнилась, нові дитячі хвороби, нові проблеми. Але Господь виводив з того стану нашу нову донечку. Минуло чотири місяці, почались зимові канікули, і ми вирішили забрати сестричку Іванку, Таню (11 років), яка залишилась у інтернаті. Ми бачили, що дівчата ображались одна на одну. Ми хотіли їх помирити і час від часу забирали Таню до нас на вихідні. Їй дуже сподобалось у нас, вона почала говорити «тато» і «мама», стала просити, щоб ми не відвозили її в інтернат, казала: «Не відда-

вайте мене туди, бо мене там воші з'їдять». Ось так вона в нас і залишилась.

Велике, чудове служіння виконуємо ми з чоловіком. Маємо трое своїх дітей і четверо прийомних. Бог послав внука, а ось уже скоро й у Сніжани буде дитинка. Так збагачує нас Господь і дає сили. Коли я взяла у дім Іваночку, то в той час мені потрібно було пройти знову обстеження. На печінці знайшли пухлинку, а коли дівились легені, то стали підозрювати рак легень. Лікарі не дійшли згоди щодо цього діагнозу. Але у мене є Той, за Ким останнє слово, то — Господь. Мое життя — сьогодні на сьогодні, а завтра — не мій день.

Ось так Бог діє у нашому

житті. Я б дуже хотіла, щоб моє свідчення пробудило людей, які не можуть знайти для себе служіння у винограднику Божому. Ми потрібні там, де слабші за нас. Тільки тут, на землі, ми можемо бути благословенням один для одного. Перегляньте своє ставлення: чоловік до дружини, дружина до чоловіка, тато і мама до дітей. Чи так ми любимо, чи те ми говоримо один одному. Адже завтра — не наш день, може так бути, що когось з нас не стане. Чи не будемо ми шкодувати: щось не зробив, щось не сказав, не полюбив?..

Хай Господь допоможе нам бути благословенням один для одного.

*Олена МАТВІЮК,
м. Нововолинськ, Волинь*

Сирітський притулок

За цим порогом зовсім інший світ,
За цим порогом погляди питальні,
Душа дитяча — деревце без віт —
З безрідного коріння проростає.

Самотній пагін у людським саду,
До рук нехитрих хилиться несміло,
Даруючи (на щастя чи біду?)
Свою любов — кисличку перезрілу.

І слово тут, як хвиля об граніт,
Об погляд розбивається дитячий.
І свята наші, і звичайні дні
Вже набувають інших барв і значень.

За цим порогом плаче дикий сад,
У тім саду ростуть самотні душі.
Тут сонце. Але вічний листопад,
І завжди добрий тільки хліб насущний.

Бо тут любові теплий коровай
Щоденно роздається по крихтині,
Тут милосердя й вірності жнива
Живуть у кожній скривдженій дитині.

І погляду з доріг не зводить марно
Дім, у котрім завжди живе чекання,
Дім, у котрім є все — немає мами,
Дім, у котрім розкався б і Каїн.

О, цей питальний погляд, що ридає...
Ця ручка, що долоню обпекла...

Але сюди «зозулі» прилітають
Лише, щоб залишити немовля.

Такі гіркі, обвуглені плоди
З Семирамідиних садів химерних.
Нехай не на душі горять сліди
Нечистих ніг — на цих тоненьких нервах...

Їх матері забули в цьому домі,
Та не забув Ісус, Йому — «Осанна!»
Його рука повік не знає втоми
У Небі й на землі — під Небесами.

За цим порогом зовсім інший світ,
Ці діти платять, наче судді строгі,
За благочестя — доглядать сиріт,
Всіма забутих, крім святого Бога.

*Ольга ВЕЛИГАН,
м. Сакраменто*

Життя за розумом і за духом

Пояснювати, що розумна людина — це добре, а нерозумна — погано, вважаю, немає потреби. Зрозуміло, в різних життєвих ситуаціях ми віддаємо перевагу людям розумним: з ними дружимо, спілкуємося, поєднуємо долі. Правда, в поняття «розумна людина» часто вкладається різний зміст, це залежить від часу, політичної чи моральної ситуації, панівної ідеології. Якщо за радянських часів віруючих вважали нерозумними, відсталими, неосвіченими, то тепер навіть модно бути ними. Більше того, високоосвічені, багаті люди шукають зміст життя в різних екзотичних віруваннях — і це вважається вершиною мудрості.

Серед християн це питання також не є поза увагою. Правда, іноді воно має вузький, обмежений певними рамками відтінок: усі, хто поділяє вчення чи погляди тієї чи іншої конфесії, є людьми розумними, всі інші — нерозумні. Ще ширше побутує думка, що віруюча людина взагалі повинна відкинути розум і «жити за духом». Тлумачення виразу «жити за духом» зводиться до того, що людина повинна відкинути усі людські засоби та методи будування життя і керуватися лише тим, що скаже Бог, а не «людською мудрістю». Зрозуміло, що Боже керівництво є першочерговим у житті віруючої людини, без нього вона неспроможна ні будувати саме життя, ні свої взаємостосунки з Творцем. І все ж, власний розум людини, життя за цим розумом, відіграє дуже важливу роль як в духовному, так і у фізичному житті.

І що цікаво, цій темі Слово Боже присвячує дуже багато уваги.

Отже, почнемо спочатку.

Перші сторінки Біблії розповідають нам про створення всесвіту волею Богою. Неодноразово автор, оповідаючи про окремі етапи цієї творчої роботи, зауважує: «Добре це!» Творець вкладав у цей процес увесь Свій розум, увесь талант. І — як вершина всього творіння — з'явилася людина. Але вона мала

особливий, дуже відмінний від усього творива статус: Бог поставив її господарем землі. Але це ще не все. Він дав їй те, чого не мало жодне створіння: Він, вдихаючи в неї Свій дух, дав людині розум. Нам важко зрозуміти, на-

Юрій ВАВРИНЮК

скільки цей розум був високим та досконалим: навіть тепер, маючи у розпорядженні надскладну техніку, володіючи величезними знаннями, людина не може підкорити природу. А тоді вона керувала та володіла усім, що її оточувало, і в природі була гармонія.

Але одного разу духовна істота, яка заздрила Богові та Його творінню, знайшла хитрий спосіб помститися Творцеві. І зробила це саме через розум людини. Перш за все сатана вклав сумнів у серце Єви та Адама щодо їхніх розумових здібностей, мовляв, Бог щось приховав від них, вони можуть стати ще більш розумними. І перші люди проковтнули наживку. Вони вперше вчинили не за розумом, їхніми діями керували вже емоції: «І побачила жінка, що дерево добре на їжу, принаде для очей, і пожадане дерево, щоб набутися знання». Краса, апетитність плоду та бажання стати розумнішими затьмарили розум людини — і вона згрішила, здоровий глузд поступився принаді для очей. Як наслідок цього — фізичне, духовне, моральне та розумове прокляття, яке увійшло в життя праотців та усіх майбутніх поколінь. Вони втратили і той розум, що мали. Тепер вже не вони керували землею, а «тернина та осот». А в моральному та розумовому плані керував диявол. Дуже чітко з цього приводу висловився апостол Павло. Говорячи про безбожних людей цього світу, він каже: «Що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, — щоб чинили непристойне. Вони повні всякої неправди, лукавства...» — і далі йде перелік усіх гідот світу, які перш за все живуть в розумі людини (Рим. 1:18-32). Іншими словами, людина, яка викинула Бога зі свого розуму, стає не просто мало розумною, а вза-

галі нерозумною. Давид в одному із своїх псалмів каже: «Безумний говорить у серці своїм: «Нема Бога!» (13:1).

Отже, з біблійного погляду, розумність людини визначається її ставленням до Бога. Вона, незважаючи на природну зіпсутість розуму, успадковану від Адама та Єви, може бути розумною лише тоді, коли визнає існування Бога і свою залежність від Нього. Для цього не потрібні якісь особливі чудеса та знамення, відкриття та пророцтва, навіть для поган, які не мали Божого відкриття, такого, як у ізраїльського народу, залишалася можливість Богопізнання: «За минулих родів попустив Він усім народам, щоб ходили стежками своїми, але не залишив Себе Він без свідчення, добро чинячи: подавав нам із неба дощі та врожайні часи, та наповнював їжею й радіщами серця наші» (Дії 14:16,17); «Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою, тому що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:18-20).

Якщо підсумувати процитовані місця, можна сказати, що Бог входить у життя людини саме через розум, тверезомисляча людина, яка починає задумуватися над собою, над сенсом життя, рано чи пізно приходить до Богопізнання. Саме тому найбільша атака диявола спрямована на розум людини. Чому він зацікавлений у тому, щоб було чим більше п'яниць, наркоманів? Бо в алкогольному чи наркотичному стані людина втрачає розум — це, до речі, визнається навіть самими п'яницями та наркоманами, які кажуть: «Против розум». Чому дияволу вигі-

дно, коли люди надміру турбуються багатством та матеріальними благами? Бо їм ніколи думати про Бога. Чому вигідно скрізь і всюди говорити про «кінець світу»? Бо страх перед жахливим майбутнім наганяє страх, а в страху люди панікують, втрачають здоровий глузд і правильне розуміння реальності.

Коли читаємо Старий Заповіт, можна зауважити, що Бог, як правило, звертався до розуму людини, говорив з нею як з рівною. Він не просто казав: «Роби так, а не так», а хотів, щоб людина зрозуміла суть Його повелінь. Господь не вимагав сліпої покори, а свідомого, розумного служіння Богові. Тому не дивно, що головною темою книги Приповістей є розум, мудрість: «Щоб пізнати премудрість і карність, щоб зрозуміти розсудні слова...» (Пр. 1:2). І центральною думкою цієї книги є визначення мудрості: це — страх Господній. Не сліпий, фанатичний, страх перед карою, а страх, в якому виражена повага та мудре ставлення до Творця неба та землі. Саме такі стосунки з Богом роблять людину розумною. Людиною, яка «живе за розумом».

Але якщо раніше «багато разів та багатьма способами Бог промовляв через пророків, то в останні дні промовляв до нас через Сина...» (Єв. 1:1). Ісус Христос, який став уособленням Божої мудрості, «прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі» (1 Ів. 5:20). Саме в пізнанні Бога через Сина Його Ісуса Христа людина стає розумною. Зрозуміло, що для тих, у кого розум затьмарений, «перевернений», така людина є нерозумною. Але саме в цій «нерозумності» ми можемо отримати нове, чисте та розумне життя для Божої слави. В перших розділах Першого Послання до коринтян Павло

протиставляє мудрість людську, характерною ознакою якої є неприйняття Божих слів, Божій мудрості, яка проявляється у прийнятті спасаючої сили Голгофського хреста: «А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога...» (1 Кор. 1:31).

Але послання апостола Павла мають ще одну особливість. У них він звертається до віруючих людей, тих хто вчинив розумно, прийнявши Христа, хто обновив свій розум. А втім, у його наставляннях дуже часто є заклики до «розумної служби» Богові. Він більше як 80 разів використовує слово «розум» і похідні від нього. Саме віруючих людей він благає жити за розумом: «Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1,2); «Кажу, як розумним...» (1 Кор. 10:15); «Будьте дітьми своїм розумом, будьте в лихому дітьми, а в розумі досконалими будьте!» (1 Кор. 14:20); «Щоб служіння було бездоганне... у чистості, у розумі...» (2 Кор. 6:3-6); «А ви збагачуєтесь: вірою, і словом, і розумом...» (2 Кор. 8:7); «Щоб Бог дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає» (Еф. 1:17,18); «Не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня» (Еф. 5:17); «Не перестаємо молитись за вас та просити, щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним» (Кол. 1:9); «Розумій, що я говорю. А Господь нехай дасть тобі розум у всьому» (2 Тим. 2:7).

Що ж мав на увазі апостол, коли просив віруючих бути розумними? Виявляєть-

ся, нерозумні вчинки може робити і віруюча людина. Диявол зацікавлений в тому, щоб забрати розум і в християн. Яскравим прикладом такої нерозумності були віруючі галатійських церков. Саме їхня нерозумність стала причиною написання до них послання апостола Павла. Вони, користуючись свободою у Христі, захотіли додати до віри в Ісуса щось своє: виконання однієї із старозаповітних заповідей. «О, нерозумні галати! — вигукує апостол. — Чи ж ви такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом?» Великою небезпекою для віруючих людей є спроби додати до Слова Божого щось своє або трактувати його по-своєму. Павло просить віруючих бути обачними, розумними не лише в життєвих питаннях, але й в духовних. Розуміти правильно, що каже Слово Боже, виконувати його не механічно чи фанатично, не задумуючись, а розумно.

Ще більшою небезпекою є намагання деяких ревних віруючих взагалі відкинути розум, мовляв, потрібно керуватися лише тим, що каже Дух Святий. У таких дари Святого Духа стоять вище розуму. Але це є відхід від «розумної служби Богові». Саме це є темою і причиною написання 1 Послання апостола Павла до коринтян, у якому він, звертаючись до розуму, логічно пояснює правильне використання духовних дарів. Коринтяни, нерозумно практикуючи їх, прийшли до безладдя у церкві, і апостолові довелося їх вчити. І, апелюючи до розуму, він приводить такий логічний аргумент: «Коли ви поганами були, то ходили до німих ідолів, ніби воджено вас» (1 Кор. 12:2). Тобто у служінні ідолам був відсторонений розум: «ніби воджено вас», а тепер ви повинні служити істинному Богові розумно, щоб не «сказали, що ви біснуєтесь» (1 Кор. 14:23).

Більше того, виявляється, навіть пророцтва та духовні прояви потрібно перевіряти. І знаєте чим? Розумом! «Пророки нехай промовляють по двох чи по трьох, а інші нехай розпізнають (російський переклад — рассуждают)» (1 Кор. 14:29). Та й сам апостол, піднімаючи таке глибоке духовне питання, розв'язує його, спираючись на логічні докази, пояснюючи простою мовою, використовуючи приклади та образи. Він знову і знову звертається до поміркованості та розуму: «Коли хто вважає себе за пророка або духовного, нехай розуміє, що я пишу вам!» (37 вірш).

Апостол знав, скільки біди може наробити сліпа ревність, коли відкидається розум. Він пережив це на власному досвіді: «Я перевищував в юдействі багатьох своїх ровесників роду мого, бувши запеклим прихильником моїх отцівських передань» (Гал. 1:14), і, як багато хто з ізраїльтян, «мав ревність про Бога, але не за розумом» (Рим. 10:1,2). Та зупинений надприроднім світлом згори, він за три дні сліпоти переосмислив свою ревність, прийнявши Того, Кого ще вчора переслідував. І Христос «прийшов і розум йому дав». Павлова ревність не зникла, навпаки, вона ще більше розгорілася. Але тепер вона була керованою та усвідомленою.

Апостоли та перші служителі Церкви, маючи надзвичайну силу Духа Святого, творячи чудеса, отримуючи пророцтва та видіння, часто вирішували складні церковні проблеми за допомогою розуму. Коли виник конфлікт з розподілом їжі у першоапостольській церкві, апостоли зібралися, обговорили це питання і винесли розумне рішення. На єрусалимському соборі, де піднімалося конфліктне питання щодо служіння серед поган, знову ж таки апостоли, зібравшись, вислу-

хали усі аргументи, пояснення, логічні докази і в загальному обговоренні народилося мудре рішення. Але в цій історії є один цікавий момент: оприлюднюючи своє рішення у відповідному документі, який надсилався у місцеві церкви, апостоли написали: «Бо зволилося Духові Святому і нам...» (Дії 15:28). Ось саме в цьому і полягав секрет благословення та успіху праці апостолів: вони у своїй праці, в житті, у вирішенні життєвих питань керувалися Духом Святим та власним розумом, «за духом» і «за розумом». Саме в цьому поєднанні вони і були сильними.

Бог, коли говорить, ніколи не забирає розум! Навпаки, він його очищує і робить здатним «судити усе» (1 Кор. 2:15). Навіть пророк має право контролювати пророцтво, має право його зупинити чи стримати (див. 1 Кор. 14 розділ). А Павло каже, що на зібранні «волю п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших

навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою» (14:19), «буду молитися духом, буду молитися й розумом» (14:15).

Богові не потрібні віруючі, що подібні до механічних роботів чи маріонеток, яких шарпають за мотузки, це вигідно лише дияволу. Лише сатана зацікавлений в тому, щоб людина не думала, а лише автоматично приймала те, що їй нав'язують: чи то релігійну філософію, чи атеїзм, чи надмірну лжедуховність. Чи зауважували ви, як працюють гіпнотизери та екстрасенси? Перш за все вони просять клієнтів повністю розслабитися, ні про що не думати («очистити розум»), відключитися від реальності — і тоді можна вкладати в розум будь-що. Як правило, на людину, яка не виконує подібних прохань, гіпноз майже не діє. Практика показує, що усі лжевчення, тоталітарні секти починалися з головного правила: відкинь свій розум, слухай

нас і не намагайся зрозуміти те, що тобі кажуть, просто виконуй. А нас апостол благословляє: «Повідавайте тіла ваші на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться від новою вашого розуму» (Рим. 12:1,2). Бо віддати тіло на жертву світу можна і нерозумно: «Бо коли я віддам своє тіло на спалення, та любові не маю, то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:3). Історія знає випадки, коли люди у великій ревності йшли на багаття, нібито за віру в Бога, але це була сліпа ревність, смерть за власні переконання, які не мали нічого спільного з розумною службою Богові.

Автор Приповістей дав гарну поетичну пораду: «Купи і не продавай правду, мудрість і картання та розум» (23:23). «Купімо» і ми у Бога розум і ні за які мідяки не продаймо його!

Фотопрповідь

Це фото — не плід фантазії художника чи вмілий колаж. Човен, який «висить» у повітрі, насправді спокійно гойдається на океанських хвилях.

Увесь секрет в тому, що вода настільки прозора, що її майже не видно, і предмети на ній з погляду стороннього глядача, наче піднялися в повітря.

В народі є такі вирази:

«чиста совість», «чиста душа», «чисте серце».

Чисті — значить прозорі.

Чисті — значить такі, що можна заглянути всередину, в яких немає домішок лицемірства, зла, неправди, байдужості, які не мають що приховувати. І тоді ця внутрішня чистота «піднімає» людину над землею нищості, ворожнечі, зла та жорстокості.

Така людина відкрита для всіх, чисте серце робить чистими її вуста, її діла.

Там, де чиста вода, — там чисте життя — життя, в якому відбивається небо і Сам

Божий Син, Який є вічним джерелом чистої живої води.

Людина, яка молиться

Джон МАКСВЕЛ

Однієї ночі 1968 року пілот авіалайнера, який наплавлявся у Нью-Йорк, побачив, що механізм для посадки літака не працює. Наближаючись до місця посадки, він робив безліч спроб випустити шасі, але все було марно. Кружляючи над аеропортом, пілот просив дати йому якісь інструкції. Працівники аеропорту вкрили посадочну доріжку спеціальною піною і поставили аварійні колеса у позицію готовності. Пілота ж просили приземляти літак, застосувавши всі свої знання.

Пасажирам наказали підготуватися до найгіршого. За декілька хвилин до приземлення пілот оголосив по внутрішньому зв'язку: «Ми починаємо приземлення. Моїм обов'язком є сказати вам, що коли ви вірите в Бога, то молитесь». Літак приземлився з невипущеним шасі і чудом зупинився. Жоден з пасажирів не був поранений.

Подібно чинять багато людей. Поки все йде гладко, вони рідко думають про те, що треба розмовляти з Богом. Але як тільки опиняються між життям і смертю, то звертаються до Нього про допомогу.

Такий тип мислення дуже характерний невірющим. Поки вони плывуть по шосе життя і їхнім автомобілем

добре керувати на цій дорозі, доти все здається чудовим. Але коли їх вибиває з колії, вони звертаються до Бога.

Даймо волю силі молитви

Ісус сказав Своїм учням: «І того дня не питаєте Мене ні про що. Істинно, істинно говорю вам: «Коли чого попросите в Отця в Ім'я Мое, Він дасть вам. Донині ви не просили нічого в Ім'я Мое. Просіть, і одержите, щоб радість ваша була повна» (Ів. 16:23-24).

Молитва має велику силу — вона змінює звичайну людину і робить її незвичайною. Та незважаючи на Божі обітниці про силу молитви змінювати нас і наш світ, багато християн ніколи не відкриваються для цього. Вони приходять до Христа, але потім живуть, не користуючись своїми привілеями. Своїм життям вони ніби кажуть: «Добре, я спасений, я іду в небеса, але я хочу стояти на тому місці, де я стояв до цього». Я хочу запитати вас: чи ви не один з тих, хто живе нижче від своїх привілеїв і хто втрачає можливість тільки тому, що не молиться? Стіл накритий. Розкішний бенкет приготований. Ви вже отримали запрошення. Що ж ви тепер робитимете? Чи й далі їстимете свій бутерброд у куточку? Вибір за вами. Ви можете стати людиною молитви, яка отримує благословення від Бога і ділиться ними з іншими.

Чому віруючі не моляться?

Багато християн проводять у спілкуванні з Богом так само мало часу, як і невіруючі. Чому так? Невже є багато тих, хто втратив свою віру через силу молитви? Вільям А. Ворд сказав: «Бог настільки віддалений від нас, наскільки ми віддалені від молитви. ...Ми пишемо адресу на конверті і відсилаємо свій лист, вірячи, що він до-

сягне місця призначення. Але ми чомусь сумніваємося, що наша молитва буде почута вічно сущим Богом».

Я думаю, що головною причиною того, що люди мало часу моляться, є їхнє неправильне розуміння молитви. Деякі люди сприймають її як те, чим захоплюється їхня бабуся, або по-дитячому: «Бог великий. Бог добрий. Подякуймо Йому за їжу. Амінь».

Але навіть люди, які щиро бажають молитися і намагаються розвивати своє молитовне життя, іноді мають неправильні поняття про молитву. Вони думають, що для того, щоб молитися, потрібно залишитися наодинці, стати на коліна, заплющити очі, скласти відповідно руки і т.і. Вони беруть із собою список молитовних потреб і механічно прочитують його. Це не є чимось поганим чи неправильним, але таке механічне молитовне життя може наскучити. Більшість людей протягом п'яти хвилин висловлюють всі свої потреби, а потім розчаровуються і почувають себе винуватими, що не вміють вести краще молитовне життя. Тому не дивно, що так багато християн неохоче моляться. Вони зробили з молитви формальну, холодну, безжиттєву річ, якою вона ніколи не призначена бути. Кожного разу, коли «механіки» молитви стають на шляху люблячого Бога, вони не допомагають, а лише заважають.

Розмова з Другом

Молитва повинна бути подібною до вашої розмови з другом, якому ви довіряєте. Ч. Нейл Стрейт сказав: «Молитва — це розмова з Богом і розповідь Йому про те, що ви любите Його, обговорення з Богом всіх подій, які є важливими у вашому житті, чи то малих, чи великих, і впевненість в тому, що Він вас

слухає».

Найголовнішим є те, що молитва — це розмова з вашим Отцем Небесним і пізнання Його. Це процес розвитку відносин. Як ви розвиваєтесь і зростаєте у стосунках з Богом? Так само, як ви робите це і з будь-ким іншим — ви проводите час разом.

Експерт з сімейних питань Генрі Смеллі сказав, що для того, щоб сімейні стосунки були здоровими, потрібно кожного дня спілкуватися не менше години. Це забезпечить тривалий розвиток і поглиблення взаємовідносин. Я намагаюся проводити саме таку кількість часу у спілкуванні зі своєю дружиною Маргарет кожного дня. Як ви думаєте, що б відчувала вона, якби я хоча б один раз спілкувався з нею поспіхом?

Так само стосовно Бога. Глибокі відносини з Ним потребують часу і зусиль. Вони не можуть обмежуватися лише кількома хвилинами механічного повторення певних фраз. Знайомство з Богом не твориться поспіхом. Він не дарує Своїх подарунків випадковим чи миттєвим людям, що приходять і відходять. У перебуванні наодинці з Богом полягає секрет Його пізнання і впливу.

Якщо ми зможемо змінити наше ставлення до молитви, усвідомивши, що це процес побудови наших відносин з Богом, і впроваджувати у практику щоденний молитовний час, то ми зможемо стати сильними людьми молитви. А молитовне життя, якщо ми його розвиваємо, має здатність цілком змінити все наше життя.

Дозвольте мені дати вам п'ять корисних порад, які допоможуть вам правильно ставитися до молитви:

1. Будьте безпосередніми.

Спробуйте викинути з голови раз і назавжди думку,

що молитва є чимось надокучливим і нудним. Навпаки, вона має бути безпосередньою і хвилюючою. Це не означає, що час молитви буде завжди щасливим і радісним. Іноді ви будете чимось пригніченими, плакатимете перед Богом, просячи втіхи, іншого разу ви, можливо, будете волати до Нього у розпачі. Але разом з тим ви отримаєте втіху і загальною матимете добрий час. Головне, щоб ви були самим собою.

Що означає бути безпосереднім? Наприклад, ви молитесь вранці і відчуваєте якесь роздратування чи неспокій. Замість того, щоб боротися з цим роздратуванням і стримувати його, скажіть про це Богові. І якщо ви не можете зрозуміти, що саме вас непокоїть, просіть Бога, щоб Він відкрив. Можливо, провітрювання кімнати перед молитвою є саме тим, чого ви потребуєте для кращого спілкування з Богом. А іноді може бути, що Бог хоче, щоб ви провели в той день весь час в молитві про щось.

Розкажи Богові все — і добре, і погане — відкрито і безпосередньо. Він почує і дасть відповідь.

2. Будьте конкретними.

Друга порада щодо молитви — бути прямим і конкретним з Богом. Ісус в Євангелії від Матвія, 6:7, попереджує нас: «Як же молитесь, то не говоріть багато, як погани, бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані». Бог не рахує слів і не милується нашим красномовством, коли ми говоримо Богу, важливою є щирість наших слів, звичайна інтонація. Нещодавно я прочитав статтю, яку прислали мені з Асоціації юридичних секретарів Коло rado, де описано, як звичайне послання може бути спотворене непотрібними словами. Там був лише один рядок молитви «Отче наш», перефразований так, як би її написав адвокат:

«Ми з повагою подаємо прохання, просимо і робимо запит з метою, щоб була забезпечена необхідна кількість провіанту на день сьогоднішній, вчорашній і грядущий для задоволення потреб у харчуванні тих, хто просить; також просимо за впровадження таких методів розподілу, які можна вважати за такі, що гарантують поживу прохачам в такій кількості зернового продукту (надалі «хліба»), яка, на розсуд вищезгаданих прохачів, складає задовільну кількість».

Іншими словами — це просто називається «Хліб наш щоденний дай нам сьогодні». Ця фраза є більшою, ніж уся молитва «Отче наш»! Найбільш ефективні форми спілкування є короткі і точні. Ми повинні бути якомога конкретнішими. Скільки разів ви молилися: «Боже, благослови нашу країну, благослови нашу церкву, благослови наших місіонерів...», або просто: «Боже, будь з нами»? Конкретна молитва має силу. Пам'ятайте, Ісус сказав, що вам буде дано усе, що ви попросите в Його Ім'я (Ів. 16:23-24). Тому зверніть увагу, як ми можемо молитися більш ефективно.

Замість того, щоб молитися: «Боже, спаси цю країну», молимося: «Спаси мого сусіда Бориса, привівши його до Христа». Замість: «Боже, допоможи, щоб в мене було все добре в школі», моліться: «Допоможи мені вчитися добре і отримати «відмінно» за наступний тест». Замість: «Боже, благослови мого пастора», кажіть: «Дай помазання моєму пастору проповідувати спасіння цієї неділі». Замість «Боже, навчи людей любити один одного», моліться так: «Допоможи мені любити свою дружину так, щоб вона це відчувала», а замість: «Боже, будь з нами» — «Навчай мене Твоєї волі тут і допоможи мені коритися Тобі».

Конкретність у молитві має й іншу користь. Ми бачимо результат, коли Бог відповідає на наші молитви. Ми бачимо, коли наш сусід кається. Ми можемо бачити людей, які приходять до Христа під час недільної проповіді. Ми можемо запитати нашу дружину, чи наші вчинки допомагають їй відчувати себе коханою. І не лише це — коли ми просимо Бога ввійти в наше життя через конкретні дії, цим ми даємо Йому шанс сказати нам, як ми повинні змінювати себе. Чим ми конкретніші у наших проханнях, чим чутливіші до відповідей, коли вони приходять, тим більше конкретними ми можемо бути, дякуючи і прославляючи Бога пізніше.

3. Просіть правильно.

Частиною добрих відносин є чуйність до іншої особи та її потреб. У наших відносинах з Богом очевидно, що Він уже знає наші потреби. Як сказав Ісус у Євангелії від Матвія, 6:8: «Отець ваш знає, чого вам треба, перш ніж просите в Нього». Але наскільки добре ми знаємо, чого Бог хоче для нас? Парадоксально, але ми знаємо самих себе гірше, ніж нас знає Бог. Тому ми повинні навчитися віддавати себе у розпорядження Божих планів. Так часто ми закриваємося в собі, сліпі до того, що Бог хоче зробити для нас. Багато разів Бог милосердно не відповідає на наші молитви, аж поки ми не прийдемо до Нього із прямим проханням. Бог має багато надзвичайного, чудового для нас, якщо ми тільки просимо про це. Але якщо ми не просимо, як Бог може нам дати (див. Як. 4:2)? Хтось сказав: «На небесах є кімната, яка здивує кожного, хто її побачить. В ній є великі коробки, акуратно запаковані і з любов'ю перев'язані стрічкою, а на них написані наші імена. Це — речі, які ніколи не були доставлені на землю, тому що про них ніколи не просили».

Та перш, ніж ми захочемо щось просити у Бога, ми повинні перевірити наші потреби. Якщо вони щирі і згідно Божої волі, тоді ми можемо просити із чистим сумлінням, і це є важливою умовою для отримання відповіді на наші молитви (див. Як. 4:3).

Коли ви готуетесь стати перед Божим лицем і просити Його про щось, дайте відповідь на такі запитання. Чи моє прохання справедливе і корисне для когось? Чи моє прохання гармонізує зі Словом Божим? Чи воно співпадає з моїми даруваннями? Чи воно приведе мене ближче до Бога? Що можу зробити я, щоб отримати відповідь на цю молитву?

4. Моліться від щирого серця.

Коли ми стаємо перед Богом, то повинні докладати усіх зусиль, щоб віддати Йому все своє серце, а не частину. Тому потрібно приступати до молитви з правильною мотивацією, з бажанням присвятити Богу всю свою увагу. Можливо, найпростіший спосіб, який допомагає сконцентруватися на Бозі, це — молитися вголос. Цей спосіб не дає нашим думкам блукати.

Для деяких людей найбільшою спокусою під час молитви є думки про те, що їм треба зробити цього дня. Якщо хочете вирішити цю проблему, то, коли ви молитесь, тримайте папір і ручку біля себе і записуйте кожне завдання, яке вам приходить на думку, а потім забувайте про нього до відповідного часу. Але якщо ви і далі думаєте про це, то розкажіть Богові про цю проблему.

5. Моліться постійно.

У Першому посланні до солунян, 5:17, Павло пише, щоб віруючі «молитися безперестанку». А це означає, що ми повинні підтримувати постійну розмову з Богом протягом цілого дня. Якщо відносини з Богом поглиблюються, тоді це легше робити.

Коли я підростав, то вчився молитися від свого батька, який завжди був для мене величезним прикладом молитовника. Молитися для нього було так само природно, як дихати чи розмовляти з мамою. Здавалося, що, ходячи по хаті, він постійно говорить, але він ніколи не говорив сам з собою, а з Богом. Іноді, їдучи з ним автомобілем, ми чули, як він і там розмовляв з Богом. Тато вчив мене прославляти Його, коли відбувалося щось добре; задавати Йому питання, коли я був збентежений; плакати перед Ним, коли я був поранений; дякувати Йому, коли я переживав благословення. Кожного разу, коли нам треба було прийти до якогось рішення, татовими першими словами були: «Зупинімося прямо зараз і помолімося про це». Тато і мама вчили мене, що най-

більш прогресивні і задоволені християни зробили молитву частиною свого життя.

Міцні стосунки з Богом через молитву — це не те, що раптом з'являється за один вечір. Це приходить тоді, коли людина правильно це розуміє і віддає для цього потрібні час і енергію. Аристотель сказав: «Бажання бути друзями — це швидка робота, але дружба — це плід, який повільно досягає».

Але що може бути кращим у цьому житті, а потім і у вічності, за стосунки з Батьком, Який любить нас досконалою любов'ю, Який хоче зробити нас людьми, якими Він призначив нам бути від створення? Я навіть не можу з чимось це порівняти. А шлях, який веде до цього, — молитва.

Із книги

«Партнери в молитві»

«Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя, від
Нього спасіння мое!» (Пс. 61:2).

Двадцять перше століття — це століття миттєвостей. Ми можемо приготувати каву, сніданок, і навіть зв'язатися з будь-ким по телефону швидше, ніж за хвилину. Ми звикли все отримувати негайно. Тому, мабуть, нам здається важким очікування Господа. Ми хочемо вмиг отримати духовний розвиток. Але нам потрібно зрозуміти, що зрілість приходить з віком. Це результат певних дій, внаслідок яких ми отримуємо все, що просимо.

Пастор Колтмен з міста Детройта бесідував з жінкою, яка прийшла до нього порадитися про деякі сімейні труднощі. Після ретельного дослідження проблеми він сказав їй: «В цій ситуації є два виходи: один — її силове рішення за власною думкою. Це буде швидкий вихід з важкої ситуації, але сім'ї не стане. Другий шлях — це Боже керівництво, очікування Його вказівок і послух Його волі. Він може зробити так, що тобі доведеться почекати, поки Він вирішить цю проблему. Твоє терпіння може зазнати серйозних випробувань, але, як наслідок, ти отримаєш правильне її вирішення».

Ця жінка серйозно поставилася до сказаного і у всьому довірилася Господу. Внаслідок цього її віра зміцнилася, тому що вона визнала в Господі Того єдиного, Хто дійсно допомагає вирішувати сімейні проблеми.

Очікування передбачає терпіння, залежність від Господа і приносить спокій серцю. Якщо ми стикаємося з невизначеною проблемою і близько до того, що паніка оволодіє нашою свідомістю, нам потрібно згадати, що у нас є Батько Небесний, Який зробить багато тому, «хто надію на Нього кладе!» (Іс. 64:4).

Від нас відвернулись не тільки знайомі, багатьох покинули і прокляли навіть рідні, а суспільство заживо поховало у цьому залізобетонному мішку. І лише Отець Небесний не відвернувся від тих, хто відкрив Йому серце, каючись у своїх гріхах, і хто почав жити згідно Його Слова.

В дев'ятнадцять років я скоїв важкий злочин — вбивство, за яке спочатку присудили смертну кару, яку згодом замінили на довічне ув'язнення. І ось уже вісім років я відбуваю це покарання. «Але ми справедливо засуджені і належну заплату за вчинки свої беремо» (Як.23:41). Після того, як було прочитано вирок, багато думок пролетіло в голові, було все: злість на міліцію, на нещасливий збіг обставин, на людей, жалість до себе, ущемлена гордість, розчарування, зневіра у всьому, відчуття приреченості. Потім я відчув найжорстокіше покарання, яке можуть вигадати люди, — самотність. Та згодом пройшли болючі хвили незгоди з вироком, злість і роздратування, і я почав тверезо роздумувати над тим становищем, в якому опинився. Довго я блукав страшними стежками людського падіння. Не знаю куди б мене завели темні думки безнадії, коли б...

Коли б не було страждань, людина ніколи не пізнала б своїх меж, самої себе. В стражданнях я почав замислюватися над

власним життям, над існуванням Всесвіту. Душа закрила очі на все марне, аби пильніше придивитись до себе, на дорогу, яку доведеться пройти. В своїх роздумах я прийшов до висновку, що все бере звідкись початок, і інтуїтивно я відчув, що це Бог. Раніше я зовсім нічого не знав про Нього, мав лише дуже далеке уявлення про віру в Нього. Я бачив, що в одного в'язня є Біблія. І для того, щоб щось більше дізнатися про Всемогутнього, я попросив в нього цю книгу. Цей чоловік з радістю її мені подарував і порадив перше прочитати Євангелії. Спочатку Буття, Числа мені видались дуже нецікавими і нудними. Але тоді я пригадав пораду того чоловіка і почав читати Євангелію. Не знаю, що зі мною сталося, але за дуже короткий проміжок часу і з величезною цікавістю я перечитав історії про життєвий шлях Ісуса Христа. Скільки добра Він встиг зробити на нашій грішній землі!

Та найчастіше я перечитував вірші: «Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на таке засуджений? Але ми справедливо засуджені і належну заплату за вчинки свої беремо. Цей же жодного зла не вчинив. ...І сказав до

Лист-сповідь

Коли опиняєшся
на дні життя,
звідти є
тільки один шлях — вгору

Ісуса: «Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!» І промовив до нього Ісус: «Поправді кажу тобі, ти будеш зі Мною сьогодні в раю!» Усвідомивши цей дивовижний епізод, я немов би знову народився на світ. Невже таке можливо, Господи?! Я вже поставив хрест на собі, на своєму втраченому житті, а виявляється, що є ще надія на спасіння і на вічне життя в раю біля мого Спасителя! Мені потрібно було лише щиро розкаятися в своїх гріхах і запросити в своє серце Ісуса як особистого Спасителя. Ісус Христос привів в рай розбійника, який покався тільки перед смертю, коли він страждав від фізичного і духовного болю. Хтось скаже, що розбійник був справедливо побитий і покараний, він страждав як злодій і вбивця. Але хто з нас не злодій проти закону Божого і законів людських?! «Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине!» (Ів.8:7). Якщо навіть ми не вбиваємо людей фізично, то скільки ми вбиваємо жорстокими словами, байдужістю, нашою недбалістю. Чим більше я про це думав, тим настирливіше пробивався промінчик надії у безодню мого падіння і зневіри. Гріх, в якому людина щиро кається, Бог забуває. Я прийшов до висновку: коли опиняєшся на дні життя, в цьому є перевага — звідти є тільки один шлях — вгору! Вгору до Небесного Батька! Люди, які створили жакливу машину, яка мала мене зламати, які змушували мене стільки страждати, насправді підштовхнули мене до пошуку вічного життя, до Бога, створили умови для народження кращої людини. І те, що у мене знову з'явилося почуття гідності, доброти, милосердя, любові, є сили долати всі перешкоди і ставати чистішим, кращим, я зобов'язаний їм. «І не лякайтесь тих, хто тіло вбиває, а

душі вбити не може» (Мт.10:28).

Після того, як я покався, то кожного дня тепер схиляюсь на коліна в молитві. Можливо, я помиляюся, але гадаю, що хто не був у в'язниці, в біді чи на війні, той не знає, що таке справжня молитва. Для звичайної людини молитва є набором слів, поки біда не вкладає в слова глибокий зміст. Знедолений молиться не з старанністю, а нестямно палко розповідає всі справи свого життя, довіряючи їх волі Всемогутнього Бога.

На кінець я хочу звернутися до читачів. Люди різні — одні стійко переносять негаразди і життєві випробування самі, іншим потрібна підтримка. Іноді є моменти, коли особливо гостро відчуваєш не тільки тілесну втому і хвороби (з цим можна миритися), а й ту внутрішню втому від сумнівів і розчарувань, від тих чорних думок і почуттів, які накопичилися за нестерпно довгі роки перебування у в'язниці. Неможли-

во забути минуле, за один день змінити свої думки, життєвий досвід. І тому звертаюсь до християн, братів і сестер в Господі: «Бо Я голодував був — і ви нагодували Мене, прагнув — і ви напоїли Мене, мандрівником Я був — і ви прийняли Мене, був нагий — і Мене зодягнули ви, слабував — і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був — і прийшли ви до Мене» (Мт.25:35,36). Ми члени одного Тіла Господа нашого. Бог дав нам любов, і хоча ми не бачимо один одного, але серцем відчуваємо, що ми рідні, бо нас зріднила Кров Ісуса Христа. Хто хоче служити Господу, повинен мати любов. Брати і сестри в Господі, не залишайте моє звернення без відповіді, пишіть, бо ваша любов і підтримка дуже необхідні мені.

**Василь Володимирович
Песоцький,
вул. Ватутіна, 172,
УВП №8,
м. Житомир, Україна,
10001**

Лист до теми

Вітаю вас, любі брати та сестри в Господі Ісусі Христі.

Пише до вас в минулому бандит і вбивця, а нині — раб Божий Василь. Родився я в місті Луцьку 10 червня 1971 року. В цьому місті я жив до свого арешту в 1997 році. У 1998 році — засуджений до страти. За благодаттю Божою у 2000 році вирок було замінено на довічне ув'язнення.

Будучи у в'язниці, я увірував, покався, Бог відкрив мені Свою любов та істину, в 1998 році народився згори.

У в'язниці — але вільний, бо Христос мене звільнив від гріха. Слава Богу!

Мені потрапив у руки один ваш журнал, і я, прочитавши його, звертаюся до вас з проханням: якщо це можливо, висилайте мені журнал «Благовісник». Я думаю, що ви візьмете до уваги мою духовну спрагу та допоможете мені як неімущому братові, який перебуває за свій тяжкий злочин у в'язниці.

Прошу молитися за братів в ув'язненні, щоб вони були завжди і у всьому в Господі нашому Ісусі Христі.

Молюся, щоб Бог Отець в ім'я Ісуса Христа благословляв видання журналу та ваше особисте служіння.

**Василь Кашпрук,
м. Вінниця**

Винахідник

Мовою притчі

Чи доходив коли ти до схованок снігу, і схованки граду ти бачив?.. Якою дорогою ділиться вітер, розпорошується по землі вітерець? Хто для зливи протоку провів, а для громовиці — дорогу, щоб дощити на землю безлюдну... щоб пустиню та пущу насичувати, і щоб забезпечити вихід траві? Чи є батько в доща, чи хто краплі роси породив? Із чиєї утроби лід вийшов, а іній небесний — хто його породив?.. Чи ти знаєш установи небес? Чи ти покладеш на землі їхню владу? Чи підіймеш свій голос до хмар, — і багато води тебе вкриє?

Йов, 38 розділ

Винахідник боязко, майже навшпиньки йшов довгим коридором, короткозоро вдивляючись у написи на дверях. Нарешті він знайшов потрібну йому табличку і зупинився перед дверима. Нерішуче потупцювався, і глибоко вдихнувши, як перед стрибком у холодну воду, взявся за ручку.

Господар кабінету, за спиною якого до самої стелі Гімалаями виструнчилися полиці з папками, запитливо глянув на прочинені двері, з-за яких висунулася лисувата голова з окулярами на носі.

— Тут реєструють винаходи? — нерішуче запитала голова, після чого у двері просунувся тулуб, а нарешті і цілий власник голови.

— Тут, тут, шановний, — напівдружнім, напівканцелярським тоном відповів господар кабінету. Він за свою довгу службу звик до всього. Він набачився найдивакуватіших винахідників і найбожевільніших винаходів. — Що там у вас геніального.

— Ось... Тут.. Я винайшов... — почав був пояснювати Винахідник. Потім, згадавши, що краще один раз побачити, аніж сто разів почути, почав розгортати чималий пакунок, який до того тримав під пахвою. Він довго вивільняв на світ Божий свій пристрій, поставив його на столі перед Реєстратором, відійшов на крок назад і з гордістю промовив: — Ось! Це я винайшов!

— Ну, і що ж це за винахід? — байдужо-бюрократичним тоном запитав Реєстратор і втер спітніле від липневої спеки чоло.

— Це, розумієте, цінний винахід для усіх сфер економіки, культури, спорту і, якщо хочете, особистого життя. Ось цей пристрій нарешті підкорить повністю матінку-природу, він відкриє необмежені можливості для людського суспільства, він зробить людину справді

царем природи...

Він, напевне, говорив би ще довго та натхненно, але Реєстратор чітко виробленим за десятиліття голосом різко обірвав його і запитав:

— Так що він власне робить?

— Він керує погодою! — з гордістю промовив Винахідник.

— Так, так. — Реєстратор, якого нічим не можна було здивувати, продовжував тим же бюрократичним тоном. — Що ви маєте на увазі: керує погодою? Кондиціонери винайшли вже давно, може, ви внесли якесь вдосконалення?

— Ви не зрозуміли мене. Це не кондиціонер, він керує погодою за вікном. Ось бачите, тут ручка і написи: дощ, сніг, спека, літня прохолода, заметіль... Ставиш перемикач в потрібне положення — і, будь ласка, надворі те, що вам потрібно.

Реєстратор поглянув на пристрій, на Винахідника, ковзнув поглядом по вікні, за яким все дужче смажила спека, і сказав фразу, яку йому доводилося повторювати щодня десятки разів:

— Що ж, ваш винахід дійсно геніальний, ви залишіть нам його опис та принцип дії, ми у місячний термін розглянемо...

Винахідник, видно, чекав на такий хід розмови, тому насмілився перебити:

— Ось, хочете, я прямо зараз вам покажу, як він діє? Яку б погоду ви хотіли зараз мати?

Реєстратор в душі посміхнувся із серйозності виразу обличчя Винахідника та іронічно мовив:

— Ось би сніжку зараз підкинути...

Винахідник діловито підійшов до пристрою, хвилюк почаклував над ним, покладаючи перемикачами, і переможно випростався:

— Ось, запрацював.

Реєстратор задля поваги зачекав кілька хвили, які минули у повній мовчанці, потім піднявся з-за столу, ніби кажучи, що аудієнція закінчилася, і застиг з розкритим ротом: за вікном летів справжнісінький лапатий сніг...

Винахідник з насолодою потягував каву, закинувши ноги на стіл. Робочий день щойно почався. За дверима, у приймальні, чувся нетерплячий шум, там начальник відділу з прийому заявок сперечався з відвідувачами, які намагалися прорватися прямо до нього, директора Бюро з керування погодою. Але він,

такий великий чоловік, не буде займатися такими дрібницями, як розподіл погоди на сьогодні. Там є цілий відділ, який складає послідовність виконання заявок.

Задзвонив телефон. Секретар доповідав про план на день:

— На десяту годину в Голопузівському районі замовлений теплий дощ на капусту, на сході Пузанівського району — погода з легким вітерцем, там має відбутися футбольний матч... — Секретар диктував, а Винахідник по-діловому наносив на карту відповідні позначки. Потім він підійшов до свого пристрою, ніжно погладив його, протер хустинкою і взявся за перемикачі.

Новий робочий день розпочався.

Закінчувався перший робочий тиждень. Винахідник з кожним днем ставав все більш шанованою людиною. Він був маленьким богом, від поруху пальця якого залежало те, якою буде погода в тому чи іншому районі, чи буде рости капуста, чи ні, намочить дощ болільників чи подарує їм свято.

Але тієї п'ятниці він щось передчував. Він бачив знервовані та втомлені погляди своїх помічників. Зауважив, що гамір за дверима, де були відвідувачі, ставав все більш напруженим.

І от перед обідом двері раптом відчинилися і в кабінет вкотився якийсь чоловік зі скуйовдженою чуприною та краваткою, що сповзла кудись під руку.

— Це ви тут закеровуєте погодою? — грізно нахмуривши брови, запитав він.

— Якщо вам подобається таке формулювання, то я.

— На що ви тут дивитеся! Я фермер, у мене сінокіс почався, а тут кожного дня дощ і дощ. Я буду жалітися!

— Не гарячкуйте, зараз розберемося. Так, так, ось зараз глянемо... З вашого району поступила заявка на дощ від фермера Ковінка, йому капусту поливати треба. Все правильно, все за графіком.

— Та десть я бачив ваш графік, в мене косо-виця! — не вгамовувався відвідувач.

Він не встиг доказати, бо двері знову розчинилися і в них буквально влетів чоловік з будівельною каскою на голові і до Винахідника:

— Що то за спеку ви наробили? В мене на будівництві люди відмовляються працювати, вимагають компенсації за важкі умови праці. Ви можете зробити нормальну погоду чи ні?

...Не будемо переоповідати всього того, що

довелося вислухати Винахідникові того дня. Робота була зірвана, численні помічники та секретарі так і не змогли розібратися з вередливими відвідувачами і догодити кожному. Відомо тільки, що надвечір до Бюро з керування погодою під'їхала карета швидкої допомоги і двоє міцних санітарів посадили в неї Винахідника...

В парку психлікарні було спокійно та прохолодно. Пацієнти розбрелися між деревами, кожний по-своєму насолоджуючись днем. Винахідник сидів на лавочці і дивився собі під ноги. Десть у верхівках дерев грайливо гуляв вітерець, весело світило сонечко. Біля ніг туди-сюди снували мурахи — вони завжди кудись поспішають. Винахідник подумав: «Ти диви, який чудовий день сьогодні! І ніяких приладів не треба». Цікава мураха заповзла йому на коліно, він не проганяв її. «Тобі, комахо, байдуже до мого приладу, цілий день щось там вишукуєш, метушишся. І що цікаво, так було і тисячу років тому. Так само сходило і заходило сонце, зима змінювалася весною, весна — літом. Природа жила за своїми законами, всі були задоволені та щасливі. І хтось то усім тим керує. До того ж так досконало! А мені, нерозумному самому захотілося покерувати... Недаремно мене сюди запроторили...»

Сонце схилилося до вечора. Ще з годинку — і воно пірне за сусідні садки, щоб завтра знову встати і пробігти звичною дорогою по небокраю. І життя буде йти звичним ходом. Сади будуть цвісти весною, восени одягатимуться в золото і кутатимуться в білі шубки зимою. Бо так скерував Великий Винахідник ще тоді, коли людини як такої і не було.

*За матеріалом щорічника
«Человек и стихия»*

Я народився в Україні. Коли мені було 9 місяців, батьки за комсомольською путівкою виїхали «піднімати» Крайню Північ. Так що моє дитинство минуло в суворих умовах Півночі. 40 градусів нижче нуля там вважається нормальною температурою. Через сильні морози на вулицю я виходив рідко (за винятком відвідування звичайної і музичної шкіл). Усе моє дитинство, можна сказати, проминуло в квартирі. Потім я закінчив Магаданське музичне училище.

Вийшовши з домашніх стін затишної квартири 14-літнім юнаком, я занурився в реальне життя, яке для мене виявилось занадто жорстким. Атмосфера нечистоти, обману, лукавства, постійного гріха, що панувала серед молоді в Магадані, мала на мене негативний вплив. Серед молоді були, приміром, такі безглузді традиції: хто більше вип'є спиртного, той більш сильніший. Хоча мене батьки виховували в дусі комуністичної моралі, життя мене «поламало», і незабаром я став залежним від алкоголю. Не знаючи Бога, я спирався винятково на свої сили — і отримав поразку. Я неодноразово намагався лікуватися,

але ніщо не допомагало. Нарешті зрозумів, що самотужки я не в змозі звільнитися. Від почуття безвиході я різав собі вени, щоб піти з життя, але мене рятували, і я залишався жити далі, хоч так більше жити не хотів і не міг.

Тоді я вже був одружений, коли разом з сім'єю приїхав на короткий час в Україну, в місто Жовті Води, де вперше почув звістку про живого Бога. Це трапилося дивовижним чином. Одного разу пізньою осінню я побачив на вулиці хлопців з гітарами, став просити їх заспівати мені що-небудь — адже нам з товаришем по випивці хотілося повеселитися, хоч і були вже добряче «веселі». Вони погодились, незважаючи на мій нетверезий стан. І заспівали пісню, від якої в ту ж мить усе моє життя змінилося. Вони заспівали: «Якщо прийшла біда, хто нам, скажіть, допоможе, але через усі роки бачив я руку Божу». І раптом мене пронизала думка, що це ж у мене біда, і я не хочу так далі жити, і тільки Бог мені може допомогти в моїй біді! Коли вони заспівали приспів: «Стань на коліна, друже, якщо скорбот так багато, і ти побачиш раптом щастя в спільності з Богом»,

я сприйняв ці слова як ті, що звернені до мене. Сльози самі потекли по моїх щоках. Під час їхнього співу я став на коліна прямо на мокрий асфальт. Це не було, як кажуть, душевною слабкістю затуманеного алкоголем мозку, мене дійсно торкнувся Дух Святий. З мене почав сміятися товариш по пляшці, але це аж ніяк не вплинуло на моє рішення. До мене прийшла віра, що цей день змінить все моє життя. Я встав з колін вже іншою людиною.

Я запросив тих хлопців до себе. Уже з порога сказав Наташі, своїй дружині, що тепер наше життя буде іншим. Вона, звичайно ж, не повірила. Ми провели в спілкуванні майже всю ніч. Мені хотілося довідатися дуже багато про Бога, про віру. Наступного дня я прийшов до церкви, де покаюся, визнавши Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем. Я розгорнув Євангелію — і Слово Боже відразу стало говорити до мене. Я читав з олівцем, підкреслюючи ті місця, що торкалися мого серця своєю благодаттю. Євангелія була для мене, вона оживала в мені! Я без краплі жалю залишив усіх своїх товаришів по пляшці, що за короткий

«ЯКЩО ПРИЙШЛА БІДА...»

Свідчення

час встиг знайти в Жовтих Водах. Став відвідувати кожне зібрання церкви. Мав справжню спрагу! Моя дружина незабаром також прий-

ди й у серцях наших батьків. Батько, який усе своє життя був ідейним комуністом і намагався завжди чинити чесно, нарешті, зрозумів, що ідея

він довідався, що серед мільйонів загиблих, заледенілі трупи яких, як колоди, скидали в загальні ями, було дуже багато віруючих-християн, які опинилися на Колимі тільки за те, що вірили в Ісуса Христа, і прийняли мученицьку смерть за ідею чистоти, святості, добра, любові. Але ж схожі принципи сповідував і мій батько! Тільки була істотна різниця: він не вірив у Бога. А вони були з Богом! Тільки уявіть: молоденькі 18-літні дівчатка одержували по 25 років таборів і (якщо вдасться вижити) ще 5 років поселення без права виїзду тільки за те, що вони вчили добру дітей у недільній школі. І вони йшли на очевидні муки і смерть, але від Господа не відрікалися! Ці факти настільки вплинули на батька, що його світогляд тепер цілком змінився, він навіть приїжджав до мене в Україну. Тепер він пише книгу про ті трагічні історичні події, про ті труднощі, що переживав Божий народ. Вірю, не далекий той день, коли він усім серцем схилиться перед своїм Господом Ісусом Христом, як це одного разу зробив його син.

*Святослав Дубинський,
м. Коростень,
Житомирська обл.*

няла вірою Ісуса Христа. І ми усе своє життя присвятили служінню Господові!

Через короткий час ми організували хор, оркестр. Потім нас з Наталкою запросили викладати в Коростені. Там ми змогли організувати курси диригентів для церков. Уже було чотири випуски регентів. Слава Богу, що Господь поміняв нас і ще дає можливість допомогти багатьом людям більш плідно трудитися для Господа.

Мої батьки відразу не зрозуміли мене. Я був здивований тим, що їх не шокувало те, що я був алкоголіком і намагався покінчити з життям. Їх шокувало те, що я став християнином. Мама написала мені, що я їх застрелив без рушниць — зрадив їхню віру. Хоча я розумію, що вони не мали тоді нічого спільного ні з якою християнською деномінацією, тому що не вірили в Євангелію. Уже минуло більше десяти років, і Боже насіння дає схо-

радянського комунізму — міф. Будучи головою профспілок і позаштатним кореспондентом «Північної Правди», він почав збирати матеріали з історії Колими. І, звичайно, зіштовхнувся з фактом, що на Колімі безліч масових поховань людей, які відбували покарання у концтаборах. І

Хвала — суть поклоніння Богу на небесах, а те, що достоїнне бути основою поклоніння на небесах, повинне складати основу поклоніння й на землі. Я часто повторюю, що молитва і хвала — це вдих і видох, з яких складається процес духовного дихання, що підтримує наше внутрішнє життя. Ми вдихаємо повітря небесного натхнення, коли молимося, і ми видихаємо його, коли прославляємо Бога, який подарував нам цей вдих. Тому якщо ми хочемо бути духовно здоровими, то повинні частіше дякувати Богові. Молитва — це корінь, який шукає і знаходить поживні речовини, а хвала — плід для володаря винограднику. Молитва призначена для нас самих, хвала — для Бога. Не можна піддаватися егоїстичному бажанню завжди просити, ніколи не хвалячи Бога. Хвала — це спроба дати щось Богові за Його безмірні благословення. Тож не лінуймося прославляти Бога найкращою музикою — музикою відданої душі. «Хваліть Господа, бо добрий Господь, співайте Іменню Його, бо приємне воно».

Михайло ПАНОЧКО: «Найважливіше сьогодні — серед життєвого моря не втратити орієнтира»

— Михайле Степановичу, кілька останніх номерів журналу «Благовісник» вийшли як видання Церкви християн віри євангельської України, а раніше вони виходили як видання Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської. Як правильно називається наше об'єднання?

— На позачерговому з'їзді нашого українського об'єднання церков в Чернівцях абсолютною більшістю голосів було прийняте рішення змінити його назву — із Союзу на Церкву. Юридично поки що ми цього не оформили, тому що згідно діючого закону статус юридичної особи може мати лише релігійна громада, а не церква. Тепер юридично ми називаємося Союз церков християн віри євангельської — п'ятидесятників. Так буде доти, доки буде прийнятий Закон Про свободу совісті та релігійні організації, де буде чітко вказано, що таке церква, а що таке релігійна організація. Якщо буде мир і спокій в державі, такий закон обов'язково буде прийнятий. Ми не знаємо, які будуть переміни в державі, але ми, керуючись Біблією, надіємося на Господа.

— Особисто вас, як керівника цього об'єднання церков, як правильно називати?

— Було прийнято на з'їзді

перед державою називати президентом Союзу ЦХВС, тому що я репрезентую наше братство перед державою як організаційну одиницю. А в духовному значенні перед церквами — єпископом. Тому що назва «голова», як було раніше, не зовсім правильна, бо голова Церкви — Ісус Христос. І в часи минулі слово «голова» було часто вживаним: голова колгоспу, партії, тому в людей можуть виникнути неправильні асоціації.

— Ви нещодавно повернулися з Польщі. Яка була мета цієї поїздки?

— За вісім років праці я і брат Микола Синюк були вперше офіційно запрошені в Польщу, де брали участь у пасторській річній звітній конференції церкви п'ятидесятників (у Польщі їх називають зеленосвятковцями). На сьогодні у Польщі є десь 200 церков п'ятидесятників, які нараховують приблизно 25 тисяч членів. У Польщі дуже розвинені традиції католицизму, тому брати з Польщі вирішили з нами ближче познайомитися і висловили бажання надалі співпрацювати. Можливо, в кінці року ми матимемо зустріч старших керівників, щоб укласти договір про подальшу духовну співпрацю. Певний час Польща

очікувала від Заходу допомоги, і хоч приїжджали місіонери з Заходу, але очікуваного результату не було: ситуація не змінилася, тому польські служителі, відвідавши деякі церкви в Україні і відчувши саме в Україні свіжий вітер, запросили нас. Ми не хочемо стверджувати, що ми дуже духовні, але відчуваємо серцем, що місія проповідуння здорової євангельської науки лежить саме на українських місіонерах, чого не можна, на жаль, сказати про Захід: матеріалізм, атеїзм, іслам потихеньку руйнують підвали духовності Заходу.

— Чи не буде Польща своєрідним майданчиком для того, щоб сягнути з проповіддю Євангелії далі в Європу?

— Можливо, що так. Для Євангелії і Божої благодаті нема кордонів. Коли вибирати з криниці воду, тоді надходить свіжа вода. Цього літа у християнському таборі під Малином не вистачало питної води, тому молодь ходила до села, тепер селяни задоволені, бо у них вода стала кращою. Так само і в духовному плані: коли ми будемо благословляти інші церкви, країни місіонерами, то Бог буде благословляти й нас.

— У зв'язку з важкою економічною ситуацією деякі пастори церков, маючи великі сім'ї, на тривалий час виїжджають за кордон на за-

робітки. Чи це нормально?

— Ми є невдоволені цим. На комітеті ми матимемо серйозну розмову зі старшими служителами церков і востаннє попередимо, щоб подібних явищ більш не було. Навіть при скрутних матеріальних обставинах пастор не має права залишати церкву на тривалий термін. Залишати церкву можна на місяць, але не більше, і то в тому випадку, якщо є відповідна заміна. На першому місці у служителів мусить бути церква, а не матеріальне благополуччя. Господь не залишить його без хліба насущного. Але у служителів бувають великі запити, проекти...

— Дехто з віруючих ставить під сумнів доцільність існування нашого об'єднання.

— Структура церкви — це Божя установа. Апостоли не були на місці пасторами однієї церкви, вони постійно роз'їжджали по інших містах, церквах. Місцева церква має статут, має свою структуру, церква на рівні області також має свою структуру, а є національне об'єднання. Це нормально. Я вважаю себе не якимсь діячем-керівником, а служителем Церкви в масштабі України. Наша мета не організація, а проповідь Євангелії і відкриття нових церков. Ми є для того, щоб репрезентувати церкву перед державою, іншими країнами. Це добре, що в Україні є братство. Перші учні так практикували. І в нашій країні ті, що започатковували наше братство (наприклад Воронаєв), мали таке ж розуміння, організувавши братство в тяжких умовах. Чому Сталін ліквідував це братство? Бо диявол розуміє, що це є велика сила. «Партизанщина», роздробленість багато не зроблять: нема однієї думки, одного напрямку, доктрини, це привід для виникнення ересей, ухилення від євангельської віри. Апостол Петро писав: «Братство любіть».

Братство — це не одна місцева церква. Якщо хто заявляє, що кожна церква мусить мати автономію, — то це егоїстична амбіція, та людина не знає Писання. Під час великої свободи багато хто порушує Боже Слово, догоджаючи тілу. Якщо ж приходять труднощі, переслідування, зазвичай такі люди швидко розумнішають і погоджуються, що такі братство потрібне.

— Як на вашу думку, чи близько прихід Христа?

— Безсумнівно, всі події свідчать про те, що прихід Христа дуже близько. Засоби масової інформації, досягнення науки і техніки дозволяють донести Боже Слово в будь-який куточок планети. Євангелія перекладена на багато мов, навіть тим народностями, які чисельно невеликі. Це є підтвердженням слів Христа, що «Євангелія буде проповідувана на свідоцтво всім народам — і тоді прийде кінець». Ізраїль і події навколо цієї країни також є важливим показником того, що прихід Христа наблизився. Природні катаклізми, урагани, землетруси, війни, вибухи, тероризм, епідемії, нові хвороби, яких раніше світ не знав, є ознакою приходу Христа. В космічних масштабах непередбачені події можуть відбутися з планетою Землею кожен мить. Незважаючи на прогрес, сьогодні мільйони людей голодних, вбогих. Сплеск антихристиянських течій, культів: магії, лжецілителів, екстрасенсів, сатанізму свідчить про наближення другого приходу Христа. Окультизм нині сильно діє через музику, відеопродукцію. Уся ця нечиста демонська рать активізується, бо близький їй кінець. З іншого боку, нині має активізуватися діяльність Церкви, вона повинна протистати демонським силам.

Я вірю, що прихід Христа дуже близько, але перед цим збудуться слова Христа: «Я

виллю від Духа мого на всяке тіло!» Це почалося в день П'ятидесятниці, на початку останніх днів. А ми живемо в кінці останніх днів. Мільйони людей за минуле століття покаюлися і увірували в Христа, але нині підростає нове покоління, яке возревнує про злиття Духа. Тільки зазвичай люди починають волати до Бога під час скрутних обставин, тому можна зробити висновок, що останнє злиття Духа розпочнеться тоді, коли почнуться жорстокі утиски християн.

— Що є найважливішим, на що потрібно зважати служителів церкви?

— Найважливіше сьогодні — серед бурхливого життєвого моря не втратити орієнтира, не забивати голову менш важливим, вже не кажучи про непотрібне. Інтереси духовні мусять стояти в нас на першому місці, «про небесне думайте, а не про земне». Сьогодні такі швидкі оберти життя! Такий темп — небезпечне явище, потрібно пильнувати, щоб у цей вир не були втягнені віруючі, щоб не забивати голову матеріальним. Ця дилема стояла перед усіма поколіннями: кому служити — чи Богу, чи мамоні? Це також є ознакою останнього часу, коли віруючі підпадають під дух матеріалізму. Один молодий чоловік мав потребу душі: що робити, щоб успадкувати вічне життя? Він виконав багато чого, але Христос показав йому схований ланцюг матеріалізму, що тримав його, і юнак пішов засмучений, не погодившись розірвати той ланцюг.

Коли людину міцно закрутило матеріальне життя і вона має успіх, то приходять хибна думка, що то її Бог так благословляє. Але прийде час, який різко може все змінити. Ми розуміємо в кінці життя (якщо тут не зрозуміли), чи ми йшли правильно.

Розмовляв Г.Андросов ✠

Коли зерно помре, то принесе багато плоду!

Нині широко проповідується Євангелія в Україні. Був час, коли під страхом смерті це робити суворо заборонялося. Хоча Конституція СРСР проголошувала вільне визнання релігії та віри в Бога, це було далеко не так. Певну «свободу» мали лише ті «священики», в котрих у кишені був партквиток. Усіх інших, які не хотіли виконувати волю безбожної влади, а хотіли виконувати волю Божу, намагалися знищити.

Дивлячись сьогодні на Україну, можна побачити, що церков та християн в центральних, а особливо у східних областях, значно менше, ніж у західних. Чи так було завжди? Зупинимось, наприклад, на **Полтавщині**. Досліджуючи історію, я зауважив, що в багатьох містах, в котрих на початку 1990-х років не було жодної євангельської церкви, такі церкви були раніше і нараховували не одну сотню віруючих. Та жорсто-

ка атеїстична машина знищила їх. Полтавщина входила в число семи експериментальних областей для викорінення будь-якої релігії. Радянській владі вдалося зробити дуже багато. Ще й досі дух комуністичного атеїзму живе в багатьох жителях Полтавщини. Не так давно в кабінетах всіх районних начальників висіли портрети Леніна. Сьогодні ці портрети познімали, але пам'ятники «вождя народів» залишаються височіти в кожному районному центрі. Більше того, до тих пам'ятників покладають квіти...

* * *

У першій половині XIX століття жителі України почали масово навертатися до

живої віри в живого Бога завдяки проповіді Євангелії на зрозумілій для них мові. В історичній повісті Юлії Крюденер і Анни Ліон «**Євангеліст Онищенко**» розповідається про юнака Івана з села Основи, що на Одещині, який у 1847 році, прочитавши Новий Заповіт, щиро увірував в Ісуса Христа і став проповідувати Євангелію. На жаль, вище православне духовенство вбачало у проповіді Євангелії лише загрозу своєму матеріальному добробуту, і з їхнього клопотання Івана Онищенка засудили на довічне заслання до Сибіру. Херсонський губер-

натор дозволив йому самому пішки йти в заслання. Це був Божий промисел! По дорозі брат Іван мав багато зустрічей з людьми, спраглими Правди, він проповідував, свідчив про Ісуса. І багато людей увірувало через це. Проходив він і Полтавщиною. Зокрема в книжці згадується про молодого юнака Степана Москаленка з **Оржиці**, котрому Оніщенко подарував Євангелію і який увірував через його проповідь. Більше того, Степан придбав примітивний верстат і друкував Слово Боже, а друковані листки розповсюджував по навколишніх селах. Також згадуються **Лубни**, де Іван Оніщенко проповідував сім'ї начальника тюрми Сахнові. Зиму 1859 р. Оніщенко перебував у повітовому містечку **Лохвиця**, де на той час було аж п'ять православних храмів і синагога. Іван Оніщенко займався шевським ремеслом, а щотижня у домі Лозовича Петра Петровича проводив богослужіння або інакше кажучи: читання Євангелії російською мовою. Скоро утворилася група християнської молоді на чолі з сином Лозовича Петром, яка проводила вечірні читання Євангелії. Навесні уже була група людей, котрі увійшли в заповіт Ісуса Христа через водне хрещення. **Лохвиця** — останнє містечко України, яке згадується в повісті про євангельського першопрохідника — Івана Оніщенка.

* * *

Я мав честь редагувати автобіографічну повість «**Якщо не Бог, то хто ж?**» відомого пастора-євангеліста, радіопроповідника **Івана Дем'яновича Зінчика**. Він хоч народився і зростав на Полтавщині, але потрапивши в німецький концтабір, волею Божою опинився аж в Канаді. Лише у 1969 році Іван Зінчик зміг відвідати Україну після 27 років розлуки з батьками. У своїх спогадах він підкреслює, що,

коли прибув в Україну, йому найбільше хотілося побувати на зібраннях віруючих. «І перше з них, що я відвідав, відбулося у Лохвиці. У громаді понад півтори сотні чоловік. Пресвітером — брат М.Власенко. А до нього був брат П. Шевченко, але, як розповіли мені місцеві, його звільнили лише з тієї причини, що він п'ятидесятник. Молитовного дому громада не мала. Збиралися в хаті в глухому місці, де немає ні школи, ні клубу. Навіть таксі не може туди доїхати. Треба добиратися пішки. Запитав у віруючих, чому вони не побудують собі молитовний дім. Довідався, що влада не дозволяє. Я ледве відшукав те зібрання. Люди стояли не тільки в хаті, а й надворі. Всі уміститися в ній не могли... У **Полтаві** я відвідав три зібрання й проповідував Слово Боже. У місті на той час була громада віруючих, що нараховувала понад 300 членів. Мали чудовий хор і два диригенти. Але мене здивувало, що така велика церква не має дому молитви. Збираються у звичайній хаті. Богослужіння відбуваються в глухому місці на околиці. Від автобусної зупинки треба йти понад три кілометри пішки. Брати розповідали, що вони багато разів ходили до влади за дозволом на будівництво молитовного будинку, але їм відмовили. Стоячи за кафедрою, я сказав, що, як дасть Бог, у свій наступний приїзд до України буду проповідувати Слово Боже не в цій хатині, де можна задихнутися від браку свіжого повітря, а на стадіоні».

Тоді в те ніхто не повірив, але ці пророчі слова брата Івана Зінчика справдилися. Він не раз проповідував на стадіоні, зокрема в Миргороді.

* * *

Володимир Бобик, що нині трудиться євангелістом на Полтавщині, мав зустріч з

одним з перших християн Полтавської області **Володимиром Тимофійовичем Коровником**, який народився в 1932 р. в **Гребінці**. Ось його спогади:

«Коли я народився, саме тоді прийшов до нашої хатини продзагін з залізними щупами. У нас залишилося декілька мішків зерна, та коли вони побачили мене, новонародженого, і дізналися, що мене назвали Володею, то не стали шукати. І так ми вижили. Мій дід Сергій служив раніше на кораблі «Аврора». Він слухав Пейсті (батька Ярла Пейсті, що по радіо проповідував) і увірував. Тоді він подав клопотання царю і його звільнили з армії. Дід приїхав у Гребінку і організував євангельську церкву ще до революції 1917 року. Мені тато Тимофій розповідав, як він зібрав гурт парубків, скрутив цигарку і прийшов викурювати штундів. Їх, чоловік п'ятнадцять, ввалилося до хати, де дід проводив зібрання, саме присутні співали псалом «О грішник, до Христа прийди!» Тато як затиснув цигарку в руці, так вона й потухла. П'ятеро парубків вийшли назад, а десятеро залишилося і покалося. І батько в тому числі. Діда потім рукопоклали на пресвітера, а батько був дияконом. Та церква була аж до 1943 року. Як звільнили Гребінку «совети», то їх відіслали на довічне заслання в Караганду. Дід лише рік протримався на праці в рудниках з видобутку тяжких металів і помер. А батько потім на залізниці працював і після війни подав клопотання в «особий отдел», і йому дозволили перевезти сім'ю в Караганду. Отже з 1946 р. ми стали жити в Караганді. Там була велика церква — 400 членів. Після смерті Сталіна ми приїхали в Гребінку з наміром там жити, але місцева влада нам цього не дозволила і висунула ультиматум: забиратися назад в Караганду,

мовляв, на Полтавщині нам не дадуть права починати антирадянську діяльність. Саме тоді я повернувся з армії, думав прописатися в Гребінці, але мені прописки не дали. Ми спочатку виїхали до Харкова, але й там не змогли бути. У Караганді я одружився, працював на цілині, потім виїхав на Кубань. У 1975 році через віру в Бога у мене хотіли забрати дітей. У мене було 13 дітей. Я почав клопотання на виїзд в США, де зараз і проживаю з сім'єю».

* * *

Роздумуючи над сторінка-

ми історії євангельського руху в Україні, переконуєшся в словах Ісуса Христа: **«Істинно, істинно кажу вам: якщо зерно пшеничне, впавши в землю, не вмере, то залишиться одно. Коли ж умре, то принесе багато плоду»** (Ів. 12:24). Ці слова стосуються і тих героїв віри, про яких було згадано вище, а також багатьох невідомих страждальців за віру євангельську. Вони померли десь в сибірських таборах, але їхня смерть не була даремною. Вони просили в майбутніх поколіннях зерном віри, яке намно-

жується в багато разів. Як би вони раділи разом з нами, коли б побачили, що у тих містах і селах, де, здавалося, була цілком знищена будь-яка згадка про Бога і Слово Боже, знову проповідується євангельська правда, народжуються нові душі для Божого Царства, утворюються нові церкви. Нехай милосердний Господь продовжить цей благословенний час, коли кожен житель України може вільно слухати і приймати живе Боже Слово.

*Геннадій АНДРОСОВ,
м. Миргород, Полтавщина*

Любов, що сягала до небес

Роздуми з приводу

«Устають її діти і хвалять її, чоловік її — й він похваляє її: «Багато було тих чеснотних дочок, та ти їх усіх перевищила!» Краса то омана, а врода марнота, жінка ж богобоязна — вона буде хвалена! Дайте їй з плоду рук її, і нехай її вчинки її вихваляють при брамах!» (Прип. 31:29-31).

Чомусь саме цей уривок з Писання вплив у моїй пам'яті, коли я перечитувала замітку, яку надіслав на адресу редакції Андрій Ягольник з Канади. У ній йдеться про його дружину Стефанію, яка 9 березня 2005 року відійшла у вічність. Зазвичай наше видання не друкує подібних матеріалів: з огляду на тематику журналу в ньому немає рубрики, в якій читачі можуть висловити свої співчуття з приводу смерті рідних та близьких. Та наполегливість брата Андрія, який багато разів телефонував нам з Канади, і чистота почуттів, які він зумів зберегти і примножити більш як за півстоліття подружнього життя, зворушили жіночу половину редакції.

Всім нам, жінкам, хочеться, щоб наші чоловіки любили нас, щоб говорили про нас гарні слова. І я мимоволі вдивляюся в усміхнене обличчя сестри Стефанії, фото якої ми отримали з листом. В чому ж її секрет? Чим вона зуміла заслужити любов? Спробуймо з'ясувати.

Народилася Стефанія 4 лютого 1932 року в розкиненому серед пагорбів Прикарпаття мальовничому селі Брилинці. Виховувалася вона в християнській родині (її батько був пресвітером місцевої громади), яка зуміла їй змалку прищепити любов до Бога і до Церкви. Її улюбленою книгою завжди була Біблія. Ніколи — ні в ясні, ані в найпохмуріші дні свого життя вона не розлучалася зі Святим Письмом. Слово Боже було для неї джерелом, з якого вона черпала втіху, силу і надію. Багато віршів в її Біблії були підкреслені різними кольорами. Особливо вона любила декламувати псалми. Її улюбленим уривком з Писання був: «Господь — то мій Пастир,

тому в недостатку не буду, Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!»

Та життя Стефанії було нелегким. Коли їй було 5 років, померла її мама. Згодом почалася друга світова війна, несучи за собою злидні, руїну, смерть. Потім жорсткий тиск з боку атеїстичної влади. Та в усьому цьому вона вчилася бачити милостиву Божу руку до себе.

2 грудня 1951 року Господь впровадив її в дім бенкету і підняв над нею прапор кохання. Цього дня вона вийшла заміж за Андрія Ягольника — молодого віруючого з цієї ж місцевості. Господь подарував молодій сім'ї четверо чудових дітей — двох синів, Йосипа та Романа, і двох доньок — Розу та Лілію. У 1964 році родина Ягольників виїхала до Канади.

Маючи велику любов до життя та будучи надзвичайно енергійною людиною, свій головний обов'язок Стефанія бачила в тому, щоб будувати свою родину в дусі християнства і виховувати своїх дітей глибоко віруючими людьми. Тому й діти її вирости здібними, працьовитими і, що головне, віруючими. І найбільша заслуга в цьому належить їхній мамі. Вона була ніжною, відданою і повністю присвятила себе своїй сім'ї. Стефанія була переконана, що атмосфера любові і взаєморозуміння — це запорука того, що діти зростатимуть духовно. Вона створила зразкову родину і тепле сімейне вогнище. У своїй хаті вона завжди підтримувала лад, часто повторюючи приказку: «Чи то захід, чи то схід — немає краще, як свій рід». Тому жінка берегла свою сім'ю, гордилася нею і була душею свого дому.

Її девізом були слова Ісуса Навина: «А я та мій дім будемо служити Господеві». Тому

вона, попри постійну зайнятість, завжди знаходила час для того, щоб піти з родиною на богослужіння чи просто схилити коліна, щоб провадити тиху розмову зі своїм Батьком.

...Вони прожили разом п'ятдесят три роки. Нелегкими були ці роки. Але, як зауважив один з синів, любов мами, якою вона була сповнена все своє життя, сягала до небес. Саме ця любов привела до небес сестру Стефанію і саме вона лагідно, але й упевнено вела і вестиме в небеса її сім'ю.

Багато щирих і сердечних слів лунало в день її похорону з уст рідних і близьких людей, для яких це була дійсно велика втрата. Ще довго їм не вистачатиме її тепла, та вони завжди відчуватимуть її ніжну любов у своєму серці.

...Вона була вірною подругою, мудрою порадицею, взірцевою дружиною та дбайливою матір'ю. Вона була людиною віри й великого серця, людиною шляхетною з кришталеvim характером, яка щодня жила Словом Божим і залишила про себе світлу пам'ять.

Якою ж запам'ятали її рідні, друзі та знайомі? Вона мала привабливе обличчя, вдумливо-проникливі очі та грайливу усмішку. Уважна до всіх, з ким перетнулася її життєві дороги. Тепло і світло, яке вона випромінювала, відчували всі. У неї було ніжне,

сповнене любові серце. І цю гарячу любов вона вмiла втілити у добрі справи. Привітна, гостинна, співчутлива, завжди готова допомогти, послужити, вона виконувала те, що наказувало їй серце і почуття християнського обов'язку. Вона писала книгу свого життя добрими справами. І у всьому її житті відчувалася щирість і любов.

Любов, за яку вона мала похвалу від дітей і чоловіка.

Любов, яка вела її до небес.

Підготувала О. Міцевська

Жорна днів

Жорна днів не стихли й на мить —
Вітер жовтня крутив їх мажорно...
Ну, а нам так хотілося жить,
Ну, а нам не хотілось на жорна.

То був справді караючий час,
І сріблились від куряви скроні;
Щоб не дихати нею, щораз
Прикладав я до рота долоні.

Не до пісні було — все одно
Я без пісні не міг обійтися;
Щоб не впасти зажурі на дно,
Виривалась з грудей моїх пісня.

О, як в небо хотілось мені,
Щоб з вершин його сонячно чистих
Роздивитися далі земні,
Що видніються звідти намістом.

Тільки ж доля моя — без крила,
Та й душа леденіла, мов іній...
І шукав я ночами тепла,
І палив сухолістя осіннє.

Все ж вогню не було — тільки дим.
Тільки іскри у темряві гасли...
О Господь мій, Ісус, Ти один,
Буду вартий Твоєї я муки.

Жорна днів — це тривога для всіх,
Не стихають, а крутяться вперто...
Не боюсь, не боючись їх:
Бог дарує для мене безсмертя.

Сергій РАЧИНЕЦЬ

✓15-18 вересня М.С. Паночко та М.П. Синюк відвідали сусідню Польщу, де брали участь в конференції п'ятидесятницьких церков цієї країни. Польські служителі цікавилися життям церков України і домовилися про організацію робочих зустрічей служителів церков Польщі та України з метою налагодження більш тісної співпраці.

✓6 жовтня – у центральному офісі Церкви ХВС України відбулася зустріч з редактором творчого об'єднання УТ-1 паном Володимиром Качуром, який повідомив про започаткування програми «Пошук істини», де будуть висвітлюватись життя та діяльність різних церков України. Було запропоновано розповісти про діяльність Церкви ХВС України. Ці програми виходитимуть щонеділі на УТ-1 об 11.40. Того ж дня було знято кадри про роботу з наркозалежними, про навчання студентів у КБІ, а також було записано інтерв'ю з єпископом ЦХВСУ М. Паночком.

Ця програма вийшла в ефір 6 листопада, а 27 листопада було висвітлено працю з наркозалежними.

Будемо молитися, щоб ці програми тор-

калися багатьох людей і привели їх до джерела Істини – Ісуса Христа.

✓21-23 жовтня в Усть-Чорній Закарпатської області відбулася молодіжна конференція, в якій взяли участь 200 юнаків та дівчат. У конференції брали участь подружжя з Англії Крістофер та Сюзана Клей, які ділилися Словом Божим і молилися за різні потреби молоді, а також Юрій та Валентина Богаचові, молодь з Молдови та Тернополя. Під час конференції Бог зціляв хворих, обновлював духовні сили, а молодь посвячувала себе на служіння Богові.

✓11 листопада в одній з церков міста Львова відбулася конференція служителів церков Львівської області, в ході якої М.С.Паночко провів семінар для служителів. 12 листопада подібна зустріч відбулася в церкві м. Тернополя для служителів Тернопільської області.

✓12 листопада в церкві села Заріччя Закарпатської області відбулася конференція жіночого служіння, в ході якої жінкам було викладено теми «Мудрість матері», «Краса жінки. В чому вона?», «Переможець зодягнеться в білу одягу». Лунало багато свідчень, які зміцнювали віру і додавали духовних сил для служіння Господу.

✓25-26 листопада в приміщенні центрального офісу Церкви ХВС України відбулася нарада відповідальних за дитяче служіння в обласних об'єднаннях церков, яку організувала та провела керівник відділу дитячого служіння Церкви Лариса Оніщук. Присутні відповідальні дали докладний звіт про свою роботу, поділилися проблемами й планами на майбутнє, а також щиро молилися, щоб Бог благословив їхню працю.

✓Протягом цього року християни із Закарпаття з участю групи «Хвала» з міста Рівного та групи з Німеччини роздали 10 тис. примірників книги для дітей під назвою «Твоя книга життя». Діти з Ком'ят, Виноградова, Макарова, Тересви, Усть-Чорної, Іршова, Довгого та інших міст та сіл мали змогу почути про Христа і отримати чудову ілюстровану книгу. Окрім того, на евангелізації були запрошені дорослі, які мали змогу почути спів християнського гурту, а також отримати аудіокасету з записами християнських пісень.

Газета *ЕЖЕНЕДЕЛЬНАЯ ХРИСТИАНСКАЯ*

РАЗГОВОР

ПОДПИСНОЙ ИНДЕКС
08016

3мес. – 4,02
6мес. – 8,04
9мес. – 12,06
12мес. – 16,08

Подписки на любом почтовом отделении Украины

БУДЕМ ДРУЗЬЯМИ!

✓ 15 листопада єпископ Церкви ХВС М.С.Паночко брав участь у засіданні Ради Євангельських протестантських церков. На засіданні обговорювали питання щодо введення в школах предмету «Етика віри». В ході обговорення Рада затвердила текст заяви, яка була надіслана в Міністерство освіти і науки України з приводу ухвалення Концепції даного предмету.

Заява

**Ради Євангельських Протестантських Церков України
з приводу проекту Концепції викладання основ християнської етики в загально-освітніх закладах України**

Ми, керівники Євангельських Протестантських Церков України, протягом останніх років послідовно виступали за викладання предмету «Основи християнської етики» в загальноосвітніх закладах України. Схвалюючи ініціативу Президента України Віктора Андрійовича Ющенка щодо впровадження предмету «Етика віри» («Основи християнської етики») в шкільну програму, разом з тим висловлюємо занепокоєння проектом Концепції викладання основ християнської етики в загальноосвітніх закладах України, яка була укладена спеціальною Комісією з розроблення змісту факультативних курсів з етики віри та релігієзнавства при Міністерстві освіти і науки України.

Ми сприймаємо засновану на Конституції тверду позицію держави щодо чіткого розподілу релігійної і світської освіти й послідовно виступаємо за таке розмежування. Повне роз'єднання світської та релігійної освітніх систем дозволить зберегти принцип відокремлення церкви від держави та міжконфесійну згоду в такій багатоконфесійній і багатонаціональній країні, як Україна.

Вважаємо, що державні органи освіти своїми рішеннями повинні сприяти реалізації права на свободу вибору змісту освіти. Світська освіта повинна будуватися з урахуванням забезпечення учням можливості реалізовувати своє право на свободу віросповідання. У загальноосвітніх закладах України неприпустима як пропаганда атеїзму, так і катехизація та насадження релігійних поглядів, властивих якійсь одній конфесії.

Високо оцінюючи зусилля держави, спрямовані на впровадження навчально-виховних курсів духовно-етичного спрямування в загальноосвітніх закладах України, однак застерігаємо від небезпеки катехизації середньої освіти, причому досить однобічного характеру, що насаджує через школи «одну віру», «одне світорозуміння», «одну істину». В умовах поліконфесійного суспільства подібна «однаковість» може викликати ріст релігійного екстремізму або, щонайменше, поглиблення розколу між конфесіями. Крім того, суспільство може знову виявитися у вже знайомому для нас стані, коли в школі дитина, що сповідає релігію меншості, буде відчувати до себе явне або приховане недоброзичливе ставлення тільки за те, що вона не належить до релігійної більшості.

На наше переконання, методологічною основою предмету «Основи християнської етики» повинен бути морально-етичний компонент, який базується виключно на Святому Письмі — Біблії. Вважаємо, що вивчення історії й традицій світових релігій, у тому числі святоотецької літератури, має бути винесено за межі предмету «Основи християнської етики» й можливе на добровільній основі, в межах релігієзнавчих або інших культурознавчих дисциплін.

Нехай благословить вас Бог!

КОМЕНДАНТ Г.І., Голова Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

ПАНОЧКО М.С., Єпископ Церкви християн віри євангельської України

КРУПСЬКИЙ В.А., Президент Української Уніонної Конференції адвентистів сьомого дня

ПАДУН Л.М., Старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви

РАЙЧИНЕЦЬ В.Ф., Старший пресвітер Союзу вільних церков християн євангельської віри України

ГОРПИНЧУК В., Єпископ Української Лютеранської Церкви

ДЕБЕЛИНСЬКИЙ С.М., Голова Братства незалежних церков і місій євангельських християн-баптистів

ДАВИДЮК В.І., Голова Асоціації місіонерських церков євангельських християн України

Постійним землекористувачам нічого переоформляти не треба!

Такого сюрпризу від Конституційного Суду України не чекав, мабуть, ніхто. Постійні землекористувачі не повинні переоформлювати землю! Втім, давайте про все за порядком.

Як ви пам'ятаєте, ст. 92 нового Земельного кодексу України від 25.10.01 р. № 2768-ІІІ (далі - ЗКУ), який запрацював з 2002 року, встановила, що право постійного користування земельною ділянкою із земель державної та комунальної власності набувають:

а) підприємства, установи та організації, що належать до державної та комунальної власності;

б) громадські організації інвалідів України, їх підприємства (об'єднання), установи та організації.

У свою чергу, громадяни та юридичні особи, у постійному користуванні яких перебувають земельні ділянки, але за ЗКУ вони не можуть належати їм на такому праві, мали до 1 січня 2008 року переоформити у встановленому порядку право власності або право оренди на них (п. 6 Перехідних положень ЗКУ).

Подібна вимога існувала і для тих, хто отримав землю у користування ще до введення в дію Земельного кодексу УРСР від 18.12.90 р. № 561-ХІІ (далі - ЗКУРСР). Тільки виходила вона з постанови Верховної Ради України «Про земельну реформу» від 18.12.90 р. № 563-ХІІ (далі — *постанова про реформу*).

Строки переоформлення депутати неодноразово збільшували (у ЗКУ лише раз, а от у постанові про реформу — чотири).

Важко сказати, чи подовжили б законодавці термін іще, однак на радість всім постійним користувачам землі до справи взявся Конституційний Суд. Як результат — **визнано неконституційними:**

1. Пункт 6 Перехідних положень ЗКУ щодо зобов'язання переоформити право постійного користування земельною ділянкою на право власності або право оренди без відповідного законодавчого, організаційного та фінансового забезпечення;

2. Пункт 6 постанови про реформу в частині щодо втрати громадянами, підприємствами, установами і організаціями після закінчення строку оформлення права власності або права користування землею раніше наданого їм права користування земельною ділянкою.

Зазначені пункти втратили чинність з дня прийняття Конституційним Судом України відповідного рішення, тобто з 22.09.05 р.

Що це означає? **Ті, у кого земля перебуває зараз у постійному користуванні** (є державний акт на право постійного користування землею, оформлений до набрання чинності ЗКУ), **можуть користуватися нею і надалі без будь-яких бюрократичних процедур.** А ось **отримати** землю у постійне користування дозволяється лише тим, хто згаданий у ст. 92 ЗКУ. Ті, хто вже переоформив право постійного користування землею, надане ЗКУРСР на право оренди або право власності, повернутися до попереднього варіанта, вважаємо, не зможуть.

На жаль, не все так просто з громадянами, які одержали землю до введення у дію ЗКУРСР, але й досі не оформили на неї документи. Фактично, Конституційний Суд України визнав, що громадяни вправі користуватися землею, наданою ще до початку дії Земельного кодексу УРСР, без державного акта на право власності до того моменту, як належні документи буде оформлено.

З одного боку, в п. 5 постанови Верховної Ради Української РСР «Про порядок введення в дію Земельного кодексу Української РСР» від 18.12.90р. №562-ХІІ записано: *«Громадяни, підприємства, установи, організації, які мають у користуванні земельні ділянки, надані їм до введення в дію Кодексу, зберігають свої права на користування до оформлення ними у встановленому порядку прав власності на землю або землекористування (виділено нами. — Прим. ред.)»*. Та оскільки вимогу постанови про реформу про терміни переоформлення визнано неконституційною, виходить, що громадянам не заборонено і в подальшому користуватися виділеною їм колись землею без обмеження термінів її переоформлення.

Однак право користування — це не право власності. Тому без переоформлення документів землю не продаси і не подаруєш. Та й за ст. 132 ЗКУ угода про перехід права власності на земельні ділянки повинна містити, зокрема, документ, що підтверджує право власності на земельну ділянку.

Головне — не бути щасливим, а робити інших щасливими.

**Головне — не бути коханим, а любити і бути
благословенням для інших.**

Головне — не отримувати задоволення, а вміти ділитися.

Головне — не вміти пробитися в житті, а зректися себе.

Головне — не знайти своє життя, а втратити його.

**Головне — не шукати задоволення для себе, а бути
задоволеним, приносячи радість іншим.**

**Головне — не те, що Бог виконує наші бажання, а те,
що ми творимо Його волю.**

Головне — не мати довге життя, а мати життя насичене.

**Головне — не те, що люди про нас думають, а те,
якими ми постаємо перед Богом.**

Головне — не те, що ми робимо, а те, якими людьми ми є.

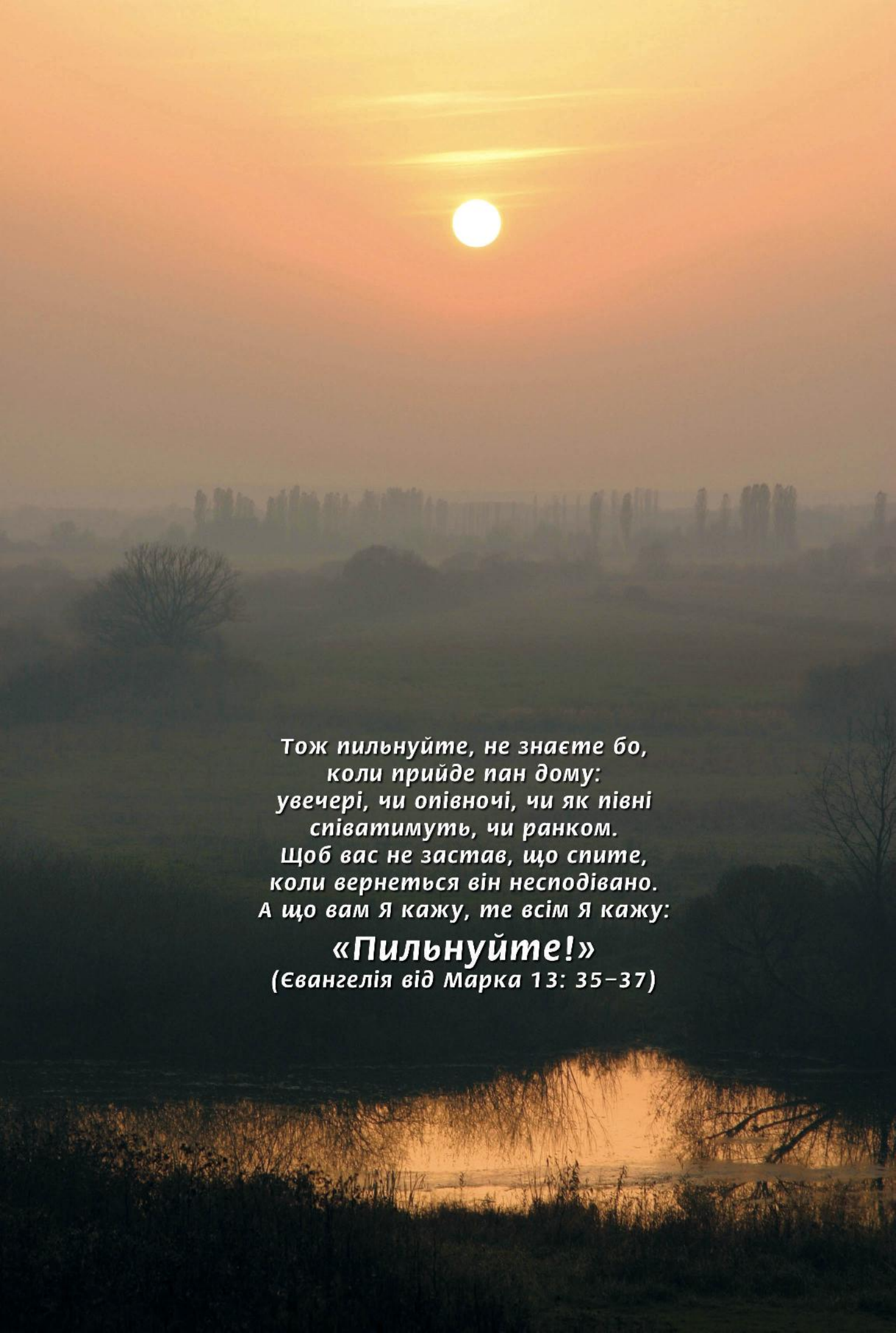
**Головне — не те, скільки ми знаємо, а як ми
застосовуємо знання на практиці.**

Головне — не те, якими ми видаємося, а якими ми є.

**Головне — не уникнути страждань, а щоб наші
страждання досягнули своєї мети.**

Головне — не те, коли ми помremo, а те,

чи готові ми до зустрічі з Богом.

Тож пильнуйте, не знаєте бо,
коли прийде пан дому:
увечері, чи опівночі, чи як півні
співатимуть, чи ранком.
Щоб вас не застав, що спите,
коли вернеться він несподівано.
А що вам Я кажу, те всім Я кажу:

«Пильнуйте!»
(Євангелія від Марка 13: 35–37)